În 27 de ani, România a fost jefuită de 3,3 ori mai mult decât ne-au jefuit 3 imperii în 530 de ani de istorie (p.3)

Anul 1 • Nr. 1 • 2017 • Preț: 3 lei

"... ca să scriu, iar să scriu, să scriu de meserie, scrie-mi-ar numele pe mormânt și n-aș mai fi ajuns să trăiesc..."
(MIHAI EMINESCU)

cultură, identitate, atitudine

CERTITUDINEA

Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România

Coordonator spiritual și moral: MIHAI EMINESCU

16-30 OCTOMBRIE 2017

MEDITAȚIILE UNUI SECUI
Acuzațiile lui Kelemen Hunor și fariseismul maghiar pagina 2

MIRCEA ELIADE
De ce sunt intelectualii lași? pagina 2

DAN PURIC
LA FRONTIERA DINTRE NOI pagina 3

IOAN ROȘCA
„Legea antilegionară", o lege care desăvârșește genocidul comunist pagina 4

FLORIAN COLCEAG
„ Daca o țară nu-și poate plăti datoriile, ea aparține de drept Fondului Monetar Internațional" pagina 5

CONSTITUȚIA CETĂȚENILOR
Expunerea de motive paginile 6-7

ILIE SERBĂNESCU
Scrisoare deschisă către toți românii pagina 8

OPINCA ROMÂNEASCA DE PE PARLAMENTUL UNGAR pagina 9

BAT YE'OR
Islamizarea Europei a fost pregătită metodic, de 40 de ani pagina 10

IZABELA PULPAN
„8.000 de copii români sunt sechestrați în casele de copii din Italia!" pagina 10

A ÎNCEPUT APLICAREA „DIRECTIVELOR CIA PENTRU EUROPA DE EST"? pagina 12

Mihai Eminescu

Prin ce au contribuit ungurii la înaintarea omenirii?

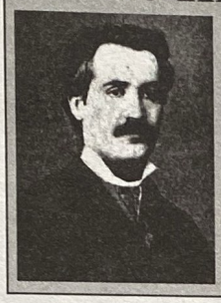

Măsurariul civilisațiunei unui popor în ziua de azi e: o limbă sonoră și aptă de a exprima prin sunete noțiuni, prin șir și accent logic cugete, prin accent etic sentimente. Modul de a înșira în fraze noțiune după noțiune, o caracteristică mai abstractă ori mai concretă a noțiunilor în sine, toate astea, dacă limba e să fie națională, sunt ale limbii, căci de nu va fi așa, e prea lesne ca un om să vorbească nemțește, de ex., cu material de vorbă unguresc. Afară de aceea, civilizațiunea unui popor constă cu deosebire în desvoltarea acelor aplecări umane în genere, care sunt neapărate tuturor oamenilor, fie aceștia mari ori mici, săraci ori bogați, acelor principii, care trebue să constitue fundamentul, directiva a toată viața și a toată activitatea omenească. Cu cât aceste cunoștințe și principii, care să le fie tuturor comune, sunt mai desvoltate, cu atâta poporul respectiv e mai civilizat. Căci clasa inteligentă numai, nu constitue civilizațiunea, care e și trebue să fie comună tuturor păturilor populațiunei.

Sunt popoare, ce posed o respectabilă inteligență naltă, fără de a fi ele civilizate; sunt altele care, fără inteligență naltă, întrunesc toate condițiunile civilizațiunii. Științele (afară de ceea ce e domeniu public) trebue să prezinte lucrări proprii ale națiunei, prin care ea ar fi contribuit la luminarea și înaintarea omenirii; actele și literatura frumoasă trebue să fie oglinzi de aur ale realității în care se mișcă poporul, o coardă nouă, originală, proprie pe bina cea mare a lumii...

Declarăm a înțelege, deși nu concedem, ca cineva să fie aservit vreunei națiuni viguroase ce te supune cu puterea brută, ori unei alteia, ce te orbește cu lustrul civilizațiunii sale. Dar să fim servitorii... cui? Ai Ungurilor? Căci ce au acești oameni ca să ne superiorizeze? Au ei ceva ce noi nu avem? Au ei limbă? Au științe? Au arte? Au legislațiune? Au industrii? Au comerciu? Ce au?

(continuare în pagina 3)

COLEGIUL DE REDACȚIE
Carmen Sylva, Vasile Alecsandri, Eudoxiu Hurmuzachi, Nicolae Densușianu, I.L. Caragiale, George Coșbuc, Vasile Pârvan, Nae Ionescu, Nicolae Iorga, Pamfil Șeicaru, Cezar Ivănescu, Adrian Păunescu, Dan Mihăescu, Stela Covaci

COLABORATORI
Andrei Păunescu, Ciprian Chirvasiu, Constantin Cojocaru, Dan Puric, Dan Toma Dulciu, Daniela Gîfu, Dorel Vișan, Firiță Carp, Florian Colceag, Florin Zamfirescu, Ioan Roșca, Laurian Stănchescu, Lazăr Lădariu, Lucian Ciuchiță, Mariana Cristescu, Marius Dumitru, Mădălina Corina Diaconu, Mircea Coloșenco, Mircea Dogaru, Mircia Chelaru, Miron Manega (ispravnic de concept), Nae Georgescu, Nagy Attila, Nicolae Rotaru, Sergiu Găbureac, Valeriu Pricină, Zeno Fodor

EMIL CONSTANTINESCU vinovat de înaltă trădare

În data de 28 noiembrie 1991, când Ucraina se pregătea de Referendumul pentru declararea independenței sale, ca republică separată de URSS, Parlamentul României dădea o declarație prudentă și responsabilă, prin care atrăgea atenția viitorului stat independent că *„teritoriile românești – Bucovina de Nord, Ținutul Herța, Ținutul Hotin, precum și județele din sudul Basarabiei [...] au fost rupte din trupul țării, iar Pactul Ribbentrop-Molotov a fost declarat nul și neavenit, ab initio, de U.R.S.S., la 24 decembrie 1989, și de Parlamentul României la 24 iunie 1991"*.

Atenție! Această declarație era semnată de un Parlament cu o majoritate detestabilă, aservită lui Ion Iliescu & Comp. Și totuși... Iată textul Declarației:

„1. Parlamentul României a luat cunoștință de hotărârea autorităților de la Kiev de a organiza la 1 decembrie 1991 un referendum asupra independenței Republicii Ucraina.

Profund atașat principiilor fundamentale ale respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului și ale popoarelor de a-și hotărâri soarta, Parlamentul României salută hotărârea autorităților ucrainene de la Kiev de a organiza un referendum privitor la independența Republicii Ucraina.

Având în vedere că acest referendum ar urma să se desfășoare și pe teritoriile românești – Bucovina de Nord, Ținutul Herța, Ținutul Hotin, precum și județele din sudul Basarabiei – Parlamentul României declara solemn că aceste teritorii au fost rupte din trupul țării, iar Pactul Ribbentrop-Molotov a fost declarat nul și neavenit, ab initio, de U.R.S.S. la 24 decembrie 1989 și de Parlamentul României la 24 iunie 1991.

Desigur, este dreptul Ucrainei sa organizeze un referendum pentru independenta sa, dar acest referendum nu poate avea valabilitate în privinta teritoriilor românești anexate abuziv de fosta U.R.S.S., teritorii care nu au aparținut niciodată Ucrainei și sunt de drept ale României.

2. Parlamentul României reitereaza atasamentul față de prevederile Actului final al Conferintei C.S.C.E. de la Helsinki, care admite posibilitatea modificării frontierelor pe cai pașnice, diplomatice.

3. Parlamentul României, declară solemn că referendumul organizat de autoritățile de la Kiev în teritoriile românești încorporate cu forța în cadrul fostei U.R.S.S. – respectiv în Bucovina de Nord, Tinutul Herta, Tinutul Hotin, precum și în județele din sudul Basarabiei – este nul și neavenit, precum și consecințele acestuia.

4. Parlamentul României cere parlamentelor și guvernelor tuturor statelor care vor recunoaște independenta Ucrainei să declare expres că aceasta recunoștință nu se extinde asupra teritoriilor românești menționate.

5. Parlamentul României se pronunța pentru începerea unui dialog cu Parlamentul de la Kiev în vederea examinării, împreună a problemelor....

(continuare în pagina 3)

EXERGUM

„Tot ce s-a creat până acum în România poartă stigmatul fragmentarului. Afară de Eminescu, totul e aproximativ. Nici unul nu ne-am lăudat cu el. Căci nu l-am declarat, cu toții, o excepție inexplicabilă printre noi? Ce a căutat pe aici acel pe care și Budha ar putea fi gelos? Fără Eminescu, am fi știut că nu putem fi decât esențial mediocri, că nu este ieșire din noi înșine, și ne-am fi adaptat perfect condiției noastre minore. Suntem prea obligați față de geniul lui și față de turburarea ce ne-a vârsat-o în suflet".

(Emil Cioran "Schimbarea la față a României")

SOCRATE despre medicina tracă a lui ZAMOLXIS

„Eu, Socrate, am învățat această incantație (descântec), acolo, în oaste, de la un medic trac, unul dintre ucenicii lui Zamolxis, despre care se zice că îi face pe oameni nemuritori. Spunea tracul acela că Zamolxis, care este și un zeu, ne învață că după cum nu trebuie să încercăm a trata ochii, fără să ținem seama de cap, nici capul nu poate fi tratat, neținându-se seama de corp, tot astfel trebuie să-i dăm îngrijire trupului dimpreună cu sufletul, și iată pentru ce medicii greci nu se pricep la cele mai multe boli: (anume) pentru că ei nu cunosc întregul pe care-l au de îngrijit.

Dacă acest întreg este bolnav, partea nu poate fi sănătoasă. Căci, zicea el, (ucenicul lui Zamolxis, medicul) toate lucrurile bune și rele – pentru corp și pentru om în întregul său – vin de la suflet și de acolo curg (ca dintr-un izvor) ca de la cap la ochi.

(continuare în pagina 9)

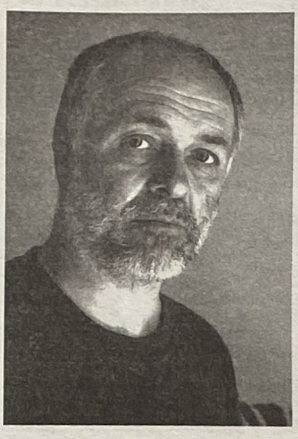

NAGY ATTILA

MEDITAŢIILE UNUI SECUI

Acuzaţiile lui Kelemen Hunor şi fariseismul maghiar

Nu demult, Kelemen Hunor, preşedintele UDMR, într-un interviu dat ziarului maghiar Krónika, a făcut nişte afirmaţii jignitoare la adresa românilor! Despre rectorul universităţii UBB Cluj, dr. Ioan-Aurel Pop, a afirmat că „e fascist"! Despre societatea românească spunea în interviu că *„se găseşte rar în Europa o astfel de societate fariseică, precum cea românească"*.

Antal Árpád András: *„Trebuie să ocupăm spaţiul nostru vital cu imaginarul nostru naţional!"*

Să vedem, aşadar, cine este fascist!? Rectorul UBB are o singură vină: nu împărtăşeşte părerea istoricilor maghiari sau a lui Boia, istoricul român dedicat maghiarilor. Aşadar, rectorul este imediat etichetat drept fascist! Kelemen Hunor face o astfel de afirmaţie în timp ce, în cadrul minorităţii maghiare/secuieşti, putem vorbi realmente despre o renaştere a ideologiei horthyste, câteodată chiar cu caracter fascist, o renaştere a cultului personajelor horthyste în Transilvania, evidenţiat prin ridicarea de statui pentru aceştia, precum cea pentru Wass Albert! Cauza este propaganda maghiară din Ungaria guvernului Orbán, care nu se delimitează deloc de Jobbik, extrema dreaptă maghiară, ba au chiar aceeaşi ideologie extremistă!

Dar să vedem şi ce afirmaţii fac grofii din Covasna! Antal Árpád András, primarul udemerist al oraşului Sfântu Gheorghe, în discursul său cu ocazia dezvelirii statuii „Turul" (pasăre mitologică a ungurimii), ridicată în Sfântu Gheorghe, spunea: *„Trebuie să ocupăm spaţiul nostru vital cu imaginarul nostru naţional!"*. Parcă ar fi un citat dintr-un discurs al lui Hitler! Dacă poate cineva reproşa ceva „fascist", chiar dr. Ioan-Aurel Pop, ar putea-o face la adresa conducătorilor maghiari din România, căci cultul fascismului înfloreşte în cadrul minorităţii maghiare. Adică problema stă mai degrabă invers, acuzaţia fiind mult mai valabilă la adresa minorităţii maghiare!

Şi e realmente interesant cine s-a găsit să vorbească: exact preşedintele unui partid minoritar! Care partid, prin însuşi modul de funcţionare, are un caracter mafiot, exercitând o dictatură spirituală în cadrul minorităţii maghiare! Din aceeaşi cauză, renumitul filosof Király V. István, profesor la UBB Cluj, a fost nevoit să-şi publice cartea la o editură din Slovacia, căci edit urile maghiare din România n-au primit-o! Iar aceştia - grofii care exercita dictatura spirituală în cadrul minorităţii maghiare şi secuieşti - îl acuză de fascism pe rectorul Ioan-Aurel Pop!

Fariseismul înseamnă cultul exteriorului, vasul spălat doar pe dinafară

În ceea ce priveşte „fariseismul" societăţii româneşti, „rar văzut în Europa", afirmaţia este şi mai delicată! În primul rând, mă întreb: dar noi, secuii/maghiarii, şi ei, udemeriştii, nu suntem incluşi în aceeaşi „societate românească fariseică"?! Cum eu cunosc gândirea secuiască/maghiară, ştiu că accentul este pus pe români! Adică, atunci când e vorba despre societatea românească, în cadrul minorităţii maghiare întotdeauna e vorba şi de o delimitare! Delimitarea asta nu este doar culturală, ci este o delimitare şi pe plan moral, căci în ochii minorităţii maghiare/secuieşti, societatea românească pare a fi mult mai prejos din punct de vedere moral, calitativ! Minoritatea secuiască/maghiară are un orgoliu moral şi cultural faţă de români! E vorba de un hybris moral, cultural, al automulţumirii, mai mult ca o compensaţie! În astfel de context trebuie înţeleasă, pe plan moral, afirmaţia lui Kelemen Hunor!

El a folosit termenul „fariseu" potrivit uzului comun al societăţii, respectiv că arăţi altceva decât ce eşti. Dar acesta, ca simplu termen, nu arată adevăratul sens al cuvântului, ce se relevă numai prin imaginarul biblic asociat acestuia, căci în fond e vorba despre un arhetip biblic! Iisus, când vorbea despre farisei, folosea imaginea mormântului frumos văruit în exterior, dar putred în interior, în adâncime. Adică ce este fariseismul, dacă nu cultul exteriorului, vasul spălat doar în exterior!? Cult care lasă mort interiorul! Şi căruia îi putem asocia haosul, care ameninţă permanent din interior şi care, permanent, trebuie compensat, refulând printr-o ordine exterioară!

Hamvas Béla: maghiarimea a preluat creştinismul numai formal, instituţional

Dacă eşti mort în interior, vitalitatea se pierde, imagine care se potriveşte culturii europene occidentale - Occidentului, creştinismului occidental! Niciodată, în istoria lumii, n-a putut să zică niciun neam, nicio cultură, nicio civilizaţie, că relaţia sa cu adâncimea proprie era perfectă! Dar în cultura, în civilizaţia occidentală, la omul occidental, ruptura între conştient şi inconştient a devenit nemaivăzut de acută în istoria spirituală a lumii! Omul occidental a devenit nemaivăzut de mort în adâncimea sa, dar şi atacat, în aceeaşi măsură, de haosul său interior, pe care îl refulează, compensând cu cultul exteriorităţii, al materialismului, realizând fariseismul într-un mod excepţional în istorie!

Maghiarimea aparţine acestei culturi occidentale, moarte în interior şi fariseică prin cultul exteriorităţii, la care s-a asociat când a preluat creştinismul! După un gânditor maghiar, Hamvas Béla, maghiarimea a preluat creştinismul numai formal, instituţional! În realitate, de la creştinismul occidental n-a putut lua altceva! Astfel, imaginarul adâncimii sale a rămas nedezvoltat, căci îi lipsea trăirea acestuia printr-o religiozitate vie, care nu este doar formală! Altfel spus, ungurimea a rămas moartă în interioritatea sa. Căci fondul adânc al imaginarului păgân s-a pierdut, nefiind transfigurat într-o nouă religiozitate! Aşa cum spune şi André Scrima: la o schimbare a religiei, există pericolul pierderii sufletului! Se pierde relaţia organică între conştient şi inconştient, imaginarul religios având rolul de a realiza comunicarea între conştient şi inconştient. Imaginile, dacă devin obiecte pur exterioare, îşi pierd rolul lor de a stabili comunicarea între conştient şi inconştient. Imaginarul îşi pierde forţa sa vitală, din această pierdere rezultând un exterior mort, dar, în acelaşi timp, şi un interior mort! Pentru că vitalitatea imaginarului adânc se datorează şi conştiinţei primitoare, prin ridicarea acestuia la nivelul conştiinţei!

Trebuie să ne considerăm noi înşine fariseii Europei!

În acest sens, maghiarimea s-a aflat permanent într-o situaţie şi mai critică decât Occidentul, sufletul său fiind pierdut, printr-o schimbare de religie nereuşită; cu alte cuvinte, a devenit moartă sufleteşte! Rezultatul, după atâtea secole de la trecerea la creştinism, a fost cel al unei societăţi maghiare (în Ungaria), devenită absolut materialistă în ultima sută de ani! Materialismul fiind cultul exteriorităţii, al fariseismului, putem vorbi despre o societate maghiară absolut fariseică şi moartă sufleteşte!

Iar moartea interioară dă naştere disperării. Cioran zicea că *„Poporul care e cuprins de disperare nu-şi revine niciodată în întregime"*.

Gândirea maghiară a fost permanent caracterizată de o practică a disperării. Nu ştiu dacă mai există vreun neam pe lume care să fie atât de chinuit de dispariţia neamului, de moartea neamului, precum maghiarii, lucru pe care-l exprimă chiar şi imnul naţional maghiar! Există studii care arată că suntem neamul cel mai chinuit de depresie. Moartea interioară dă rezultate! Nu cumva chiar maghiarimea reprezintă fariseismul, o problemă ontologică a identităţii pierdute odată cu sufletul? Pe care permanent trebuie să-l compenseze în exterior? Şi mă gândesc la cerinţele minoritare maghiare şi secuieşti de la noi! Sau la faptul că nici măcar nu recunoaştem, nu acordăm locul cuvenit limbii române, limba oficială a ţării! E ca şi cum minoritatea maghiară şi secuiască se forţează în mod disperat de a se afirma în exterior, prin pretenţii excesive! Consider toate acestea drept acte disperate, cauzate de confuzia interioară, de lipsa identităţii imaginare interioare, vii. Din aceeaşi cauză, primarul oraşului Sfântu Gheorghe, Antal Árpád András, impune imagini în exterior în mod forţat, arbitrar! Impune însă un obiect mort, iar forţa creativă, vitală, care ar trebui să vină din interior, devine astfel forţă distructivă. Iar printr-o forţă distructivă nu aperi nicio identitate!

Sufletul omului are un rol principal în autocunoaştere, pentru că sufletul îşi cunoaşte propriile sale adâncuri. Dacă e mort, lipseşte cel mai important lucru al omului, autocunoaşterea. Cred că ungurilor asta le-a lipsit cel mai mult în istorie! Dacă am fi avut aşa ceva, nu făcea Kelemen Hunor asemenea afirmaţii iresponsabile! Căci, dacă ne uităm în propriul nostru suflet, trebuie să ne considerăm noi înşine fariseii Europei! Iar cerinţele noastre minoritare în Romania sunt destul de fariseice, căci ele privesc aspectul frumos văruit al mormântului, care e putred în interior!

MIRCEA ELIADE

De ce sunt intelectualii laşi?

Aţi văzut vreodată un „intelectual" în timpul unei crize politice, sau unei prefaceri internaţionale? Nu numai că e uluit şi neiformat, asta încă n'ar fi o ruşine prea mare. Dar e deadreptul înspăimântat, e copleşit de frică, e paralizat de panică. Umblă aiurit, pune întrebări oricui, ascultă pe oricine îi vorbeşte, are o încredere oarbă în orice dobitoc politic - şi tremură pentru viaţa şi libertatea lui ca cel din urmă dintre sclavi.

Numai atunci îşi dă el seama ce puţin s'a „interesat" de viaţa socială din jurul său. Şi caută pretutindeni sprijin, adăpost, încurajare. Renunţă la orice demnitate personală, uită cu desăvârşire misiunea lui istorică; frica face din el o lichea şi un sclav.

De câte ori plutesc în aer psihoze politice, de câte ori se întâmplă sau se aşteaptă ceva grav - o revoluţie, o reformă acerbă, un atentat, o schimbare esenţială a ordinei sociale - bietul „intelectual" român îşi pierde minţile. (Fireşte, vorbesc numai de „intelectualul" pur, de cel fără aderenţe cu partidele sau grupările politice). Încearcă atunci să facă cele mai umilitoare tranzacţii; şi nu de ordin concret, politic, ci tranzacţii fără nici un profit, fără nici o eficacitate.

Mărturiseşte oricărui om întâlnit că aprobă anumite gesturi politce, că şi el a gândit aşa, că bine se face ce se face etc. În noaptea insurecţiei comuniste de la Atelierele Grivita, am întâlnit un excelent romancier care, aflând de cele ce s'au întâmplat, mi-a deschis repede ultimul său roman, apărut chiar în zilele acelea, ca să-mi arate că şi el a promovat o revoluţie socială şi antiburgheză. Poate că aşa era. Dar nu lucrul acesta e semnificativ. Ci faptul că excelentul romancier s'a grabit să-şi caute puncte de contact cu o mişcare socială despre care nu ştia nimic, nu ştia cine o face şi contra cui, dacă are sorţi de izbândă şi de eficacitate, etc. Nu ştia nimic. Scos din preocupările lui „intelectuale", i-a fost frică. Tot aşa le-a fost frică tuturor intelectualilor creştini de succesele „Gărzii de fier" şi au început să o aprobe nu pentru că le convenea programul „Gărzii", ci pentru că se temeau să nu fie suspectaţi şi persecutaţi după o eventuală victorie a ei.

Nu am nimic de zis contra intelectualilor care trec de o parte sau alta a baricadei, îndemnaţi de o anumită conştiinţă socială sau naţională. Dar îmi repugnă laşitatea intelectualilor apolitici, care îşi descopăr deodată aderenţe cu o mişcare socială în pragul izbânzii (sau care numai pare astfel).

Şi ei nu fac asta din interes, căci cei mai mulţi n'au nimic de câştigat ca „intelectuali" dintr'o asemenea mişcare. O fac pur şi simplu din frică, din laşitate. Frica ce îşi are rădăcina în lipsa de conştiinţă "funcţională" (dacă ni se iartă expresia), în lipsa conştiinţei că ei, „intelectualii", reprezintă - în pofida oricărei violenţe şi a oricărei prostii politice - singura forţă invincibilă a unei naţiuni. Dacă orice intelectual şi-ar da seama ce reprezintă el în societatea românească, şi mai ales pe cine reprezinta el - puţin i'ar păsa atunci de orice revoluţie, de orice război, de orice criză politică.

Mare sau mică, biruită sau victorioasă, o naţiune nu înfruntă eternitatea nici prin politicienii ei, nici prin armata ei, nici prin ţăranii sau proletarii ei - ci numai prin ce se gândeşte, se descoperă şi se creează între hotarele ei. Ceasul de azi sau de mâine poate fi stăpânit de oricine, fără ca o naţiune să piară. Forţele care muşcă din eternitate, forţele care susţin istoria unei ţări şi-i alimentează misiunea ei - n'au nimic cu politicul, nici cu economicul, nici cu socialul. Ele sunt purtate şi exaltate numai de către „intelectualii" unei ţări, de avantgarda care singură, pe frontierele timpului, luptă contra neantului. Atâtea provincii romane, admirabil civilizate, au pierit pentru totdeauna pentru că nu au existat acolo creiere care să domine masa amorfă şi efemeridele istoriei, să creeze valori sufleteşti, să nutrească o cultură.

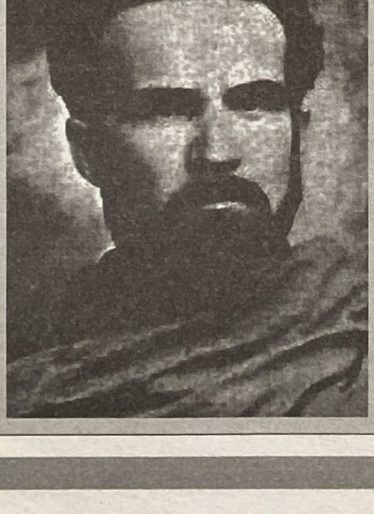

Aproape toate republicile sud-americane trăiesc aceeaşi experienţă periferică, semi-istorică, aşteptând ca timpul să le înghită actuala lor viaţă „politică". Deci, asta reprezintă intelectualii: lupta contra neantului, a morţii; permanenta afirmare a geniului, virilităţii, puterii de creaţie a unei naţiuni. Şi ca atare n'au de ce să se teamă, să intre în panică şi să se umilească în faţa unei mişcări politice cu şanse de succes. Mai întâi pentru că orice mişcare politică îşi are rădăcinile în ideile unui intelectual sau a unui grup de intelectuali. (Nu vorbesc, firește, nici de guverne, nici de legislaţii abstracte; ci de revoluţii, reforme şi reacţiuni concrete, istorice).

Şi în al doilea rând, pentru că nici o revoluţie şi nici un act politic nu priveşte direct pe intelectual. (Poate privi, în orice caz, numai interesele lui de breaslă, confortul lui, familia lui). În ceasul în care ceva se întâmplă politic, deci se consumă - intelectualul se află cu mult înainte, ocupat să creeze ceva care să muşte din eternitate, sau să facă ceva care numai după mulţi ani va fi precipitat în stradă, va căpăta valoare politică. În ceasul unei revoluţii sau a unei crize, intelectualul adevărat se află prea departe ca să se mai poată întoarce înapoi; el a trecut demult pe acolo. Ceeace pare nou, pentru mase, este de mult trăit, asimilat, consumat pentru el.

Indiferenţa faţă de politică, de prezentul politic? Nicidecum. Ci numai toleranţă şi înţelegere. Dai o mână de ajutor şi treci mai departe. Dar în nici un caz nu meriţi să-ţi pierzi cumpătul, să-ţi ieşi din fire şi să pactizezi cu oricine - uitând că nimeni nu poate avea dreptul de a pactiza cu tine. Îţi pierzi libertatea? Asta nu ţi-o poate lua nimeni. Îţi primejduieşti situaţia materială? Asta priveşte familia ta, nu pe tine. Îţi rişti viaţa? Ei şi? Acel pe care îl reprezinţi nu moare niciodată. Dacă crezi altfel, renunţă la „intelectualitate" şi fă-te om politic.

*(Mircea Eliade, **"Criterion"**, Nr. 2, Bucureşti, 1934)*

SIMION BĂRNUŢIU

„Nu vă nemţiţi, nu vă ruşiţi, nu vă unguriţi, rămâneţi credincioşi neamului şi limbii voastre!"

Discurs ţinut de Simion Bărnuţiu în Catedrala din Blaj, intrat în istorie ca Discursul de la Blaj, din 14 mai 1848 (fragment)

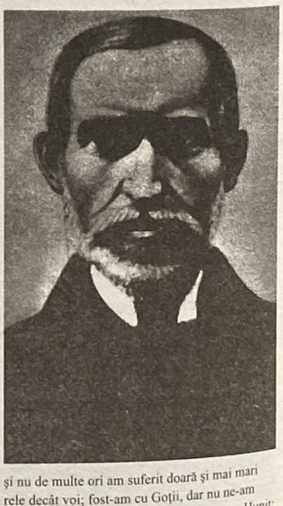

„Care naţiune de pe pământ nu s'ar ridica de la mic până la mare, când îşi vede numărate zilele vieţii? Libertatea unui popor este bunul lui cel mai înalt şi naţionalitatea e libertatea lui cea din urmă; ce preţ mai are viaţa lui după ce şi-a pierdut tot ce îl face demn să mai fie pe pământ?…

Ţineţi cu poporul toţi, ca să nu rătăciţi, pentru că poporul nu se abate de la natură, nici nu-l trag străinii aşa de uşor în partea lor, cum îi trag pe unii din celelalte clase, cari urlă împreună cu lupii şi sfâşie pe popor împreună cu aceştia; nu vă abateţi de la cauza naţională de frica luptei; cugetaţi că alte popoare s-au luptat sute de ani pentru libertate.

Însă vi se va părea lupt a cu neputinţă, când se vor ridica greutăţile asupra voastră ca valurile marii turbate asupra unei năvi; când va dezlega principele întunericului pe toţi necuraţii şi-i va trimite ca să rupă legăturile frăţiei voastre şi să vă abată de la cauza şi amoarea (iubirea) ginţii noastre la idoli străini; aduceţi-vă aminte atunci cu câtă însufleţire şi bărbăţie s'au luptat strămbunii noştri din Dacia pentru existenţa şi onoarea naţiunii noastre, precum ne-au lăsat scris Bonfiniu cu aceste cuvinte: *"Coloniile şi Legiunile romane, copleşite de Barbari ţin încă limba romană şi, ca să nu o piardă, cu totul, atât de tare se luptă, încât se pare că nu s'au bătut atât pentru ţinerea vieţii cât pentru neatingerea limbii. Căci comptând bine desele inundaţiuni ale Sarmaţilor şi ale Goţilor, apoi erupţiunile Hunilor, Vandalilor şi ale Gepizilor, incursiunile Germanilor şi ale Lombarzilor, cine nu se va mira foarte că încă s'au ţinut urmele limbii Romane între Daci şi Geţi?"*

Aşa Fraţilor! Aduceţi-vă aminte atunci că vor striga din mormânt strămbunii noştri: Fiilor! Noi încă am fost nu odată în împrejurări grele, cum sunteţi voi astăzi; noi încă am fost înconjuraţi de inamic în pământul nostru, cum sunteţi voi astăzi, şi nu de multe ori am suferit doară şi mai mari rele decât voi; fost-am cu Goţii, dar nu ne-am făcut Goţi; fost-am cu Hunii, dar nu ne-am Hunit; fost-am cu Avarii şi nu ne-am Avarit; fost-am cu Bulgarii şi nu ne-am Bulgărit; cu Ruşii şi nu ne-am Ruşit; cu Ungurii şi nu ne-am Ungurit; cu Saşii şi nu ne-am Nemţit; ci ne-am luptat ca Români, pentru pământul şi numele nostru, ca să vi-l lăsăm vouă, împreună cu limba noastră cea dulce ca cerul sub care s'a născut; nu vă nemţiţi, nu vă ruşiţi, nu vă unguriţi nici voi, rămâneţi credincioşi neamului şi limbii voastre; apăraţi-vă ca fraţii cu puteri unite în pace şi în războiu […]"

Emil Constantinescu, vinovat de înaltă trădare

(continuare din pagina 1)

stabilirii unor relaţii de buna vecinătate şi colaborare între România şi Ucraina şi invita, în acest scop, o delegaţie parlamentară ucraineana urmează sa efectueze o vizita la Bucureşti, cât mai curând posibil.

6. Parlamentul României solicita guvernului tarii sa înceapă de urgenta negocieri cu autorităţile de la Kiev în problema teritoriilor româneşti anexate cu forta de U.R.S.S.

Aceasta declaraţie a fost adoptată de Parlamentul României în şedinţa din 28 noiembrie 1991, cu unanimitate de voturi.

PREŞEDINTELE SENATULUI
Acad. ALEXANDRU BÎRLĂDEANU
PREŞEDINTELE ADUNĂRII DEPUTAŢILOR
MARŢIAN DAN"

În pofida şi împotriva oricărei logici normale şi fără nicio circumstanţă atenuantă, pe 2 februarie 1997, preşedintele României de la momentul acela, Emil Constantinescu, semna păgubosul tratat cu Ucraina, intitulat eufemistic **Tratat cu privire la relaţiile de bună vecinătate şi cooperare dintre România şi Ucraina**. De fapt, „păgubos" este puţin spus. Este pur şi simplu un act de trădare naţională, care a consfinţit de bună voie, pentru totdeauna, pierderea tuturor teritoriilor răpite României, de sovietici, Prin Tratatul Ribbentrop-Molotov, şi făcute astfel cadou Ucrainei: Bucovina de Nord, Ţinutul Herţa, Ţinutul Hotin şi judeţele din sudul Basarabiei. Iată ce stipula, la articolele 1 şi 2, Tratatul semnat de Emil Constantinescu:

„[...] ART. 1

1.) Părţile contractante îşi întemeiază relaţiile lor pe încredere şi respect reciproc, cooperare şi parteneriat.

*2.) Părţile contractante vor respectă, în relaţiile reciproce, ca şi în relaţiile cu alte state, principiile Cartei Organizaţiei Naţiunilor Unite şi ale Actului final de la Helsinki: egalitatea suverană, nerecurgerea la forţă sau la ameninţarea cu forţă, **inviolabilitatea frontierelor, integritatea teritorială a statelor**, reglementarea paşnică a diferendelor, neamestecul în treburile interne, respectarea drepturilor omului, egalitatea în drepturi şi dreptul popoarelor de a dispune de ele însele, cooperarea dintre state şi îndeplinirea cu bună-credinţă a obligaţiilor asumate conform dreptului internaţional.*

ART. 2

*1.) Părţile contractante, în concordanţă cu principiile şi normele dreptului internaţional şi cu principiile Actului final de la Helsinki, **reafirmă că frontiera existentă între ele este inviolabilă** şi, de aceea, ele se vor abţine, acum şi în viitor, de la orice atentat împotriva acestei frontiere, **precum şi de la orice cerere sau acţiune îndreptată spre acaparare şi uzurparea unei părţi sau a întregului teritoriu al celeilalte părţi contractante**. [...]"*

Acest „Tratat de bună vecinătate şi cooperare dintre România şi Ucraina" ne apare, astăzi, în prejma Centenarului Marii Uniri, de-a dreptul abominabil, fie că-l evaluăm comparativ cu Declaraţia Parlamentului României din 28 noiembrie 1991, fie că îl luăm ca atare, confruntat doar cu istoria noastră de veacuri. Căci oricum am prezenta lucrurile, Emil Constantinescu a cedat, pur şi simplu, o parte din România, fără să aibă scuza unei situaţii de război sau a unei compensaţii pe măsură. Compensaţie care, de altfel, nici nu avea cum să existe. Tratamentul intolerabil de care „beneficiază" astăzi, ca naţie, românii din Ucraina vor constitui în veci stigmatul unui preşedinte trădător de ţară, pe nume Emil Constantinescu. *(Miron Manega)*

MIHAI EMINESCU

Prin ce au contribuit ungurii la înaintarea omenirii?

(continuare din pagina 1)

Limba? Sunetele îngrozesc piatra; construcţiunea, modul de a înşira cugetările, de a abstrage noţiunile, tropii, cu un cuvânt spiritul infiltrat acestui material grunzuros, sterp, hodorogit, e o copie a spiritului limbei germane. Ei vorbesc germăneşte cu material de vorbă unguresc.

Ştiinţele? Ce au descoperit ei nou în ştiinţe? Prin ce au contribuit ei la înaintarea omenirii? Istoria civilizaţiunii a înregistrat numai o nulă. Legislaţiunea? Drepturi şi legi sunt într-o eternă contrazicere. E o compilaţiune răutăcioasă şi nerumegată a principiilor celor mai contradictorii, principii care se exclud unul pe altul. Alături cu o constituţiune nedreaptă şi parţială, liberală însă pentru Unguri, găseşti legi din evul mediu mai barbare decât barbaria. Arte şi literatură? O traducţiune rea din limba germană. Industria? Germană. Comerciul? În mâna Evreilor.

Va să zică nu au nimica aceşti oameni, prin ce să ne superiorizeze pe noi, Românii, şi vom arăta numaidecât cum nici nu pot avea, nici nu pot constitui o putere morală oarecare. Cine nu ştie acuzaţiunea ce ni se face nouă, Românilor, pentru că solicităm pentru noi ceea ce ei au solicitat pentru dânşii? Ce întoarsă, ce minunată trebue să fie acea glavă, care face altuia o crimă, din aceea ce el pentru sineşi croieşte o virtute! Şi cine nu-şi aduce aminte, cum au schimbat numele indivizilor din districte întregi, încât bieţii locuitori nemţeşti nu ştiau în urmă cum îi chiamă. Astfel cu aparenţa, cu numele maghiar, ei vor să mintă fiinţa germană ori română.

Dar toată lumea ştie, că Ungurii chiar în Ungaria proprie sunt în minoritate şi că numai prin influenţări materiale la alegeri o au putut improviza acea adunătură ce se pretinde Adunare. Noi nu ne putem pune în relaţiune de domn şi aservit, nici putem intra în transacţiuni cu oameni, care pentru noi nu sunt competenţi nici de a lucra ceva, decât doar prin puterea brută ce li-o pune la dispoziţiune imperiul, nu însă prin esenţa dreptului.

Vina, în fine, nu e a lor, pentru că generaţiunea ca atare nu are vina falsei direcţiuni a spiritului său. Vina acestei direcţiuni o au descreerăţii lor de magnaţi, a căror vanitate îi făcea să creadă, cum că în această ţară, ce e mai mult a noastră decât a lor, ei vor putea maghiariza până şi pietrele.

Asemenea cum nu te poţi înţelege cu un om, a cărui limbă şi noţiuni diferă astfel de ale tale, încât el rămâne pentru tine netraductibil - căci tu nu ai noţiunile ce le are el, cum el nu le are pe ale tale - tocmai aşa nu te poţi înţelege cu inteligenţa maghiară. Împăcare sau transacţiune nu se încape aicea, căci divergenţa noţiunilor fundamentale şi a principiilor sistematice condiţionează o eternă divergenţă a deducţiunilor din ele. Va să zică aicea nu se încape acest mijloc dulce şi pacific,

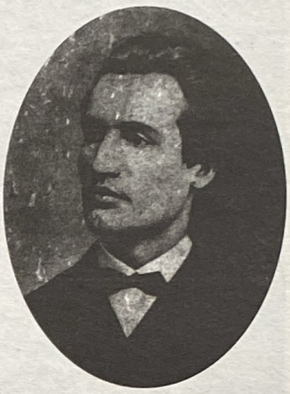

care va fi etern neînţeles. Tu-i spui că naţiunea română vrea cutare şi cutare lucru, - el îţi răspunde, că naţiunea română nici nu există. Apoi înţelege-te c'un astfel de om!

Ungurii nu sunt superiori în nimica naţiunilor cu cari locuesc la un loc; şi acest palat de spume mincinoase, cu care au înşelat Europa, e, de aproape privit, forma ridicolă a unor pretenţiuni ridicole. Kant numeşte ridicol risipirea spontanee a unei aşteptări mari într'o nimica întreagă, adică: parturiunt montes, nascitur ridiculus mus (n.r. „se scremură munţii şi fătară un şoarece").

(Fragment din articolul "Echilibrul", apărut în ziarul "Federaţiunea" din Pesta, în data de 22 aprilie/4 mai 1870 - şi semnat cu pseudonimul Varro. Eminescu avea atunci 20 de ani)

DAN PURIC

SĂ FII ROMÂN

La frontiera dintre noi

În urmă cu doi ani, am făcut o vizită în Basarabia. Iar Acolo, la graniţa aia, de butaforie, pusă cinic să despartă ceea ce este de nedespărţit, ne-a întâmpinat o prepeliţă cu cozoroc. Era vameşa! Mică, pitică, grasă şi îndoctrinată, se apropia de maşina în care stăteam cu paşi rari şi apăsaţi de destin antic grecesc, implacabil.

- Ştampilă roz, *avieţi*? m-a întrebat ea dur, fără să mă privească, răsfoindu-mi paşaportul cu degetele ei făcute parcă să ancheteze documente, împodobite la unghii cu o ojă stridentă de culoare roşie, care abia putea acoperi negreala adunată sub ele de-a lungul timpului. O vedeam cum scuipa calm, dar cu hotărâre, pe vârful fiecărui deget dând la o parte, cu o privire leneşă antrenată să ucidă timpul celui din faţă şi cu sclipiri suspicioase, fiecare filă a paşaportului meu.

- Eu am ştampilă violet! i-am răspuns cu autoritate, privind-o drept în ochi.

Prepeliţa s-a speriat. Era pentru prima oară când i se-ntâmpla aşa ceva. Simţea instinctiv, cum brusc, din vânător devenise vânat. Se citea în privirea ei agitată că nu fusese instruită în acest sens. Ştia numai să atace, iar acum pentru întâia oară, vai, sistemul al cărui copil cuminte şi răsfăţat era, se dovedise ineficient.

- Dar noi n-avem nevoie de ştampila violet! mi-a replicat ea în cele din urmă, încercând pentru o clipă să-şi redreseze autoritatea pierdută.

- Da, dar eu am nevoie! i-am replicat necruţător. Era nimicită! La aşa ceva nu se aşteptase. Era obişnuită cu obedienţa din faţă, a celui anchetat! Şi-atunci dintr-un atavic reflex de autoapărare, m-a întrebat ceva ce nu aparţinea nicidecum pregătirii ei de vameşă la frontieră, ci mai degrabă dintr-o curiozitate ce răsărise pe neaşteptate din panica ce o cuprinsese.

- Dar *matali, di* şi-ai *vinit aşilea*?

- Ca să *ti* iau! i-am răspuns brusc.

Prepeliţa şi-a deschis pentru întâia oară ochii ei semiînchişi, prin care era obişnuită să spioneze viaţa şi-n care am văzut, pentru o clipă dincolo de perplexitate, o mică uimire, plină de nostalgia faptului că nimeni n-o ceruse până atunci niciodată. Descumpănită, uimită, mă întrebă:

- Pi mini?!

- Da, *pi tini*, şi-ntreaga Basarabie! i-am răspuns eu cu maximum de autoritate.

Femeia cu chipiu m-a privit îngrozită şi făcând doi paşi înapoi, mi-a spus cu tulburare în glas:

- O clipă, să-l întreb pe şefu'!

Apoi, am văzut-o cum se deplasa grăbită, gâfâind ca o prepeliţă mică şi grasă ce intrase în panică pentru că simţise vânătorul, balansându-şi greutatea de pe un picior pe altul ca să ajungă mai repede la „şefu'" şi să-i raporteze că la graniţă a venit cineva nemaiîntâlnit până acum care vrea s-o ia *pi ia* şi întreaga Basarabie.

VASILE PÂRVAN:

„Şcoala noastră trebuie să pornească de la realitatea etnopsihologică a sufletului nostru naţional"

„Fiecare naţiune trebuie să-şi aibă metoda sa proprie de dezanimalizare a mulţimilor şi de selecţionare a talentelor şi genilor. Copiii ţăranului nostru, vioi şi clar la minte, n-au nevoie de pisălogeala ucigător de metodică, născocită ca sistem educativ de naţiile greoaie la spirit pentru copiii lor molâi şi înceţi. Şcoala noastră trebuie să fie alta, pornind de la realitatea etnopsihologică a sufletului nostru naţional şi ramificată după scopurile sociale specifice evoluţiei noastre actuale."

„A încerca să facem din cultura noastră o prelungire colonială a culturii franceze, italiene, germane ori anglo-saxone, e o greşeală analogă aceleia, mai înainte atinse, a etnografizării creaţiilor abstracte. Căci cultura acestor naţiuni este ceva organic, netransmisibil: ea reprezintă un suflet specific, diferit de al nostru. Ar însemna să ne strâmbăm sufletul, sau să fim nişte simple animale mimetice, dacă am căuta să gândim cultural ca francezul, englezul, germanul, contemporan ori istoric. Cultura unei naţiuni se naşte din ciocnirea unor influenţe ideologice străine, forţat ori de bună voie, cu instinctul creator naţional."

(Vasile Pârvan, „Datoria vieţii noastre", Lecţie de deschidere a cursurilor de istoria antică şi de istoria artelor, Universitatea din Cluj, 3 noiembrie 1919)

IOAN ROŞCA

„Legea antilegionară”,

cea mai stalinistă lege din 1945 încoace

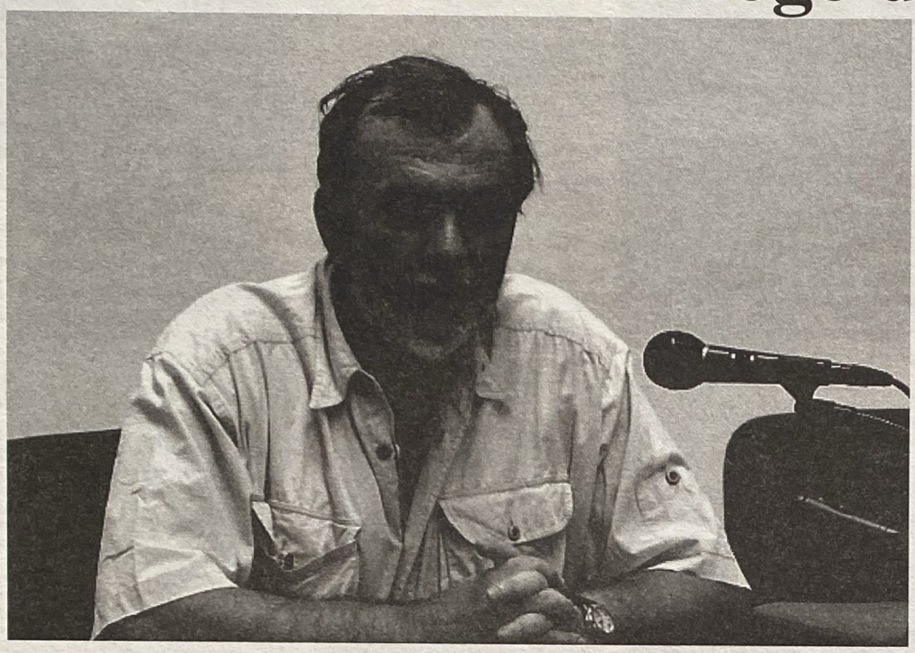

Am încercat, în cursul anului 2015, să alertez opinia publică privind promulgarea legii 217/2015 - un dictat antidemocratic, antilibertar, anticonstituțional, antijustițiar și antiromânesc.

Am constatat că acesta acțiune provocatoare a celor care împiedică judecarea genocidului comunist nu întîmpină rezistența cuvenită. S-a instalat rapid intimidarea urmărită prin această lege, într-un cadru dezolant de degradare, aservire, domesticire, laşitate, dezorientare, lehamite, renunțare.

Reiau pe scurt principalele mele observații:

1. Legea nu face precizările necesare pentru evitarea aplicării arbitrare, selective, discriminatorii, abuzive; este lasată la latitudinea fiecărui judecător cumpănirea caracterului penal al „xenofobiei”, „antisemitismului”, „fascismului”, „legionarismului”- prezent în idei, atitudini sau fapte. Rezultatul fiind instalarea unei auto-cenzuri care completează perfid cenzura, fiind fatal încălcată libertatea de conștiință, opinie, asociere - garantate de constituție, obținute cu jertfe în 1989.

2. Aparent dedicată apărării memoriei victimelor holocaustului, legea are ca efect principal (și deci, prezumabil - ca scop camuflat) evitarea condamnării autorilor genocidului comunist (protejarea moștenitorilor lor). Căci ea proclamă în bloc vinovăția foștilor deținuți politici, acuzați de „fascism”, „legionarism”, „antisemitism”, „crime de război”- justificînd încarcerarea prin care s-a realizat exterminarea lor. Genocidul comunist s-a comis prin justiție criminalizată, a operat în numele legii, într-un stat uzurpat. A legitima acea justiție genocidară este echivalent cu a camufla/justifica acel genocid - adică tocmai păcatul negaționist care se pretinde a fi combătut prin această lege.

3. Majoritatea celor re-incriminați în bloc acum nu au nici o vinovăție penală/reală, ci, dimpotrivă, au drept la reparație sau chiar meritul de a se fi sacrificat pentru apărarea independenței și libertății. Dacă membrii PCR nu pot fi pedepsiți pentru ce au făcut unii dintre liderii lor și filo-comuniștii actuali au drept la propria viziune, atunci simpla apartenență la mișcarea legionară nu poate constitui vreun delict - și, cu atît mai puțin, simpatia față de un fost legionar. În cazul generațiilor care s-au înscris în „frățiile de cruce” după 1944 nu mai poate fi vorba nici măcar de înfierare morală, avînd în vedere în ce a constat activitatea lor: doar rezistență anticomunistă. În fine, după 1989, puținii activiști care s-au declarat „legionari” nu au creat probleme democrației. Mulți dintre ei au fost, de altfel, pilotați securistic căci, după „eliberarea” din 1964, foștii legionari au fost continuu hărțuiți ca să devină informatori - așa cum o arată declarațiile lor de la procuratura militară în dosarul 35/P/2006 (vezi volumele 19-23).

4. Modul cum a fost impusă României, din exterior, o măsură contrară adevărului istoric și intereselor ei specifice, indică funcționarea neocolonială a „integrării” și „partenariatelor strategice”- de foarte rău augur pentru cetățenii unei țări satelizate păgubitor. Cei care încearcă să ascundă faptul că al doilea război mondial nu s-a terminat cu victoria Binelui asupra Răului ci cu un genocid gigantic comis de ocupanții sovietici și girat de Aliații occidentali (Comisia Aliată de Control solicitînd „defascizarea” care a lansat genocidul comunist din România) - nu ar trebui să ne impună agenda capitulării... și după 70 de ani.

5. Interzicînd „minimalizarea” holocaustului din România, legea paralizează activitatea unor cercetători care ar ajunge la alte concluzii decît comisia/institutul Wiesel privind cauzele și amploarea represiunii împotriva evreilor din România. Deci, în momentul în care s-ar trece (dacă nu s-a trecut deja, la adăpostul „secretului de stat”) la”clasicele despăgubiri, proporționale cu numărul victimelor, România ar trebui să plătească oricît i-ar cere o grupare de interese, căci cei care ar încerca să demonstreze că cifrele au fost exagerate ar fi vinovați de „minimalizare”. O astfel de împiedicare a apărării intereselor populației care ar urma să plătească reparațiile intră sub incidența art. 394 din codul penal, care incriminează trădarea.

Să asistăm neputincioși la măsluirea adevărului privind suferințele impuse poporului român după 1944, de către urmașii unor români care au profitat de ele (devenind profitorii Tranziției Criminale) sau a unor evrei care ne impun azi, dinspre Washington, agenda celor ce au venit ieri dinspre Moscova? Cum putem împiedica monstruoasa coaliție dintre urmașii criminalilor securicomuniști (interesați în legitimarea regimului genocidar, ca „antifascist”) și agenții forțelor exterioare interesate în ascunderea adevărului crunt și în continuarea aservirii României?

Controlul exercitat de forțe obscure asupra dezbaterii publice este revelat de deturnarea discuției spre colaterale de diversiune. Indivizi experți în simularea preocupărilor civice, care fac de 25 de ani capital din agitații premeditat sterile, au ieșit în arenă pentru a da direcții inofensive unei «dilematici» umile, capitulatde. În loc să ne ocupăm de problemele semnalate mai sus: pierderea libertăților constituționale, legitimarea justiției comuniste genocidare, nedreptățirea eroilor anticomuniști, renunțarea la autonomie națională - sîntem împinși către teme valide dar totuși secunde, cum ar fi dreptul de a citi pe Cioran sau Țuțea sau de a face statuie lui Ion Antonescu sau Vasile Voiculescu. [...].

Miza supremă a bătăliei din jurul legii 217 este evitarea recunoașterii genocidului comunist din România. Și asta nu numai datorită „concurenței” jenante dintre denunțătorii genocidurilor (care determină, de exemplu, ostilitatea israeliană și față de recunoașterea genocidului armean). Asta s-ar mai putea depăși, prin negociere și înțelegere reciprocă. Ci dintr-un motiv mult mai greu de depășit: genocidul comunist a avut uneori sens contrar holocaustului și nu poate fi tratat independent de acesta, căci interferează nefericit - la nivelul actorilor și motivațiilor. Așa cum se întîmplă atunci cînd se cade în logică războinică, războinică unor victime a condus la noi spirale de măcel. A extrage un episod dintr-o cascadă cauzală, eludînd evoluția longitudinală a fenomenelor înseamnă a face propagandă, nu analiză științifică, obiectivă.

Cine studiază documente cum ar fi instrucțiunile pentru pentienciare și mărturiile victimelor, va constata că legionarii se află printre categoriile vizate explicit de mașina represivă comunistă (ca și moșierii, chiaburii, politicienii, naziștii, etc). După ce se cere ca deținuților politici să nu li se dea drept la pachet sau vorbitor, se precizează - în numeroase instrucțiuni - că legionarii nu au drept nici la pernă sau îngrijiri medicale. Oricît ar vrea unii, nu se mai poate eluda adevărul că la Pitești a fost vorba și de răzbunare contra legionarilor. Cum aceștia au format o «colectivitate», exterminarea lor se încadrează în definiția genocidului din codul penal din 1968, existînd - în cazul grupului lor - și o evidentă dimensiune etnica, religioasă și națională (denunțată din 1948 și de dreptul internațional).

Deși nu mă simt obligat la astfel de precizări (care pot fi percepute ca supunere/cencesie, încercare lașă de delimitare de cei amenințați de această lege scelerată), numai pentru a se înțelege clar de pe ce poziție justițiară vorbesc, semnalez că nu sînt simpatizant legionar, așa cum s-au repezit să mă demaște unii comentatori ai intervențiilor mele supărătoare. Sînt însă purtătorul de cuvînt al Comitetului de Reprezentare a Victimelor Comunismului și cercetător interdisciplinar dedicat, de 25 de ani, studiului blocării condamnării genocidului comunist [...].

Pasiunea pentru adevăr și dreptate și expertiza acumulată în această cercetare mă face să afirm răspicat că, în cadrul genocidului comunist, **există și un genocid împotriva legionarilor - despre care ar trebui să vorbim fără opreliști**. Încercînd să sugrume acest filon justițiar, cei care sînt în spatele legii „antilegionare” se fac vinovați de obstrucționare a justiției. Ei și-au definit clar poziția, susținînd că, în cazul lor, justiția comunistă nu a greșit, cerînd ca legionarii să fie scoși din albumele cu victime ale comunismului, să nu mai fie onorați ca rezistenți, sau chiar ca **să fie exceptați de despăgubirile acordate victimelor comunismului prin legea 221/2009**.

Deci nu se dorește numai ca acești români exterminați să nu mai fie considerați eroi luptei anticomuniste, ci să nu mai fie considerați nici victime.

Cui folosește?

Putem deduce cît de mare e miza acoperirii genocidului antiromanesc, dacă nici riscurile evidente de a stîrni antisemitism prin recenta agresiune legislativă - nu au au fost luate în considerare. [...].

Aparența obsesiilor față de trecut camuflează agenda care ne vizează frontal prezentul și viitorul. Pericolul real pentru alianța răpitorilor țării noastre este să adoptăm atitudini neconvenabile față de cotropitorii externi, combinați cu uzurpatorii interni ai statului român. Sesizînd riscul ca naționalismul să determine rezistență față de procesul colonizării devastatoare a României, inginerii coștiințelor masei încearcă să ne intimideze, delegitimînd/paralizînd etosul național, instinctul comunitar, reflexul anticorpic. Umbra legionarilor e doar o țintă aparentă - adevăratul scop este combaterea acelor idei care ar putea deranja ocupația actuală a României, în numele faptului că sînt similare cu concepții care au dus la tragedii - în interbelic.

Ca să revelăm această manevră a legiuitorilor, să pornim de la extrase din textul legii:

*„[...]Art.2. [...]prezenta ordonanță de urgență reglementează interzicerea organizațiilor, simbolurilor și faptelor cu caracter fascist, legionar, rasist sau xenofob [...] **Art.3 a)** prin organizație cu caracter fascist, legionar, rasist sau xenofob se înțelege orice grup format din trei sau mai multe persoane, care își desfășoară activitatea temporar sau permanent, în scopul promovării ideilor, concepțiilor sau doctrinelor fasciste, legionare, rasiste sau xenofobe, precum ura și violența pe motive etnice, rasiale sau religioase, superioritatea unor rase și inferioritatea altora, antisemitismul, incitarea la xenofobie, recurgerea la violență pentru schimbarea ordinii constituționale sau a instituțiilor democratice, naționalismul extremist. [...] **Art.5** [...] și fapta de a promova, în public, idei, concepții sau doctrine fasciste, legionare, rasiste sau xenofobe, în sensul art. 2 lit. a), se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani și interzicerea unor drepturi.[...]**Art.6** [...] (3) Săvârșirea faptelor prevăzute la alin. (1) și (2) prin intermediul unui sistem informatic constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.”*

Atenție maximă la fragmentul: **„schimbarea ordinii constituționale sau a instituțiilor democratice, naționalismul extremist”**. E un fel de lapsus, care trădează plenar intențiile liberticide. Nu e vorba deci numai de combaterea xenofobiei și urii etnice - obiectiv umanitar care ar fi de înțeles (deși nu cu forcepsul trebuie apărat). Ci de cuminţirea plebei din colonie, ca și cum lanțurile normelor existente nu ajungeau. Dacă ne vom opune mafioților sau ocupanților care ne subjugă, satelizează, distrug sau umilesc, vom dovedi eventual naționalism extrem, prin trimitere la atitudinile similare ale legionarilor (manifestate într-un context istoric puțin înțeles de cei ce nu l-au studiat). Analogia cu prezentul putînd fi considerată cum vrea de către fiecare, inclusiv de judecătorii care vor decide cine trebuie închis pentru un anume tip de fapte și idei.

Să ne amintim deci cîteva dintre ideile celor care sînt astăzi declarați în bloc criminali, împreună cu toate ideile lor, pentru că e foarte posibil ca de-abia unele dintre aceste idei să fie ținta vie a promotorilor din umbră a legii:

1. Ideea că resursele țării (pămîntul în primul rînd) nu trebuie să cadă în mîna străinilor și că naționalitățile conlocuitoare (îndeosebi cele venite de curînd și neasimilate) nu trebuie să domine viața socială, economică, culturală, politică. Aceasta fiind motivația principală a antisemitismului din epocă, legionarii, declanșînd un fel de război civil pentru această cauză. Și l-au pierdut, cu mari pierderi pentru toate părțile beligerante. Nu știu cît mai contează dacă le dăm sau nu (în vreo măsură) dreptate - pentru ce au gîndit sau făcut atunci. Întrebarea actualizantă este: cui folosește azi ca ideologia naționalistă să fie pusă azi la stîlpul infamiei (orice putînd susține că a devenit „extremistă”), ca „antisemitismul” să fie condamnat la București în timp ce „antiromânismul” nu este (și nici pomeneală ca să fie incriminat la Tel Aviv)?

2. Ideea că pătura politică a timpului era fatal coruptă, că lucra pentru interese proprii sau străine și nu pentru cei pe care pretindea că îi reprezintă, deci că democrația era o farsă. Să presupunem că legionarii s-ar fi înșelat în evaluarea situației din interbelic, că politicienii români cu care s-au războit atunci au fost niște patrioți, pe care legionarii nu i-au înțeles, încît le-au deranjat funest ctitorirea României Mari. Înseamnă asta că, pentru că a fost legionară, e veșnic greșită (azi, de exemplu?) ideea că democrația/reprezentarea devine ușor fars, că trebuie incriminată teza că politicienii capturează/uzurpă statul pentru a controla eficace populația prinsă în capcană - în interesul păturii exploatatoare/profitoare?

3. Ideea că românii trebuie să fie sudați într-un stat organic, să definească un corp național coerent, sub polarizarea unui interes comun dominant, pentru a putea rezista disoluției și cotropirii. Putem respinge această viziune ca gregară sau totalitară - mai ales dacă sîntem adepții libertății, alterității, nonconformismului (cum sînt eu, de exemplu). Dar interzicerea unei astfel de viziuni „integriste” nu poate decît conveni celor care ar dori dispariția organismului românesc în magma „europeană” sau mondială. Culmea fiind că denunțăm „fascismul” într-o epoca în care dominația absolută a statelor asupra populațiilor victimă a devenit normă de civilizație.

4. Ideea că românul adevărat este obligatoriu creștin și statul trebuie să susțină activ o credință de referință poate deranja pe aceia care vor să fie tratați camaraderește de concetățeni, indiferent de orientarea lor religioasă. Dar cine poate judeca - în contextul unei epoci rămase în urmă - aspirația la omogenitate metafizică a unui neam supus atîtor vicisitudini morale și unei presiuni „progresiste” distrugătoare de identitate? Denunțarea „fundamentalismului creștin” de către cei care susțin „excepționalismul evreiesc” fiind incongruentă și dubioasă. Cine are interesul să stîrnească antisemitism cenzurînd cultul martirilor în bisericile în care românii își caută azi sensul/refugiul?

5. Ideea că marile cauze trebuie plătite cu sacrificii, că puterea trebuie înfruntată bărbățește, că eliberarea cere luptă, atunci cînd acțiunea antisistem se lovește de aparatul juridico-represiv. Oricine poate deplînge/condamna ca inoportună/nocivă ridicarea legionarilor împotriva puternicilor vremii lor. Dar dacă însăși ideea de război contra uzurpatorilor statului, de mișcare de eliberare, este pusă la stîlpul infamiei - atunci așa zisul reglaj al conturilor cu istoria are alt scop: criminalizarea revoltei față de mafiile care acaparează statul. Acesta este evident rostul pentru care, în această lege, este penalizată „recurgerea la violență pentru schimbarea ordinii constituționale sau a instituțiilor democratice” - o atitudine pe care legionarii ar fi compromis-o în veci.

6. Ideea că România trebuie să se alăture imperiilor în ascensiune, aparent cîștigătoare, aparent purtătoare a unor valori similare celor considerate benefice pentru noi. S-a dovedit deja cît a fost ea de perdantă - față de Germania lui Hitler sau URSS-ul lui Stalin. A incrimina azi acest tip de poziție vasală ar însemna să nu ne mai gudurăm josnic pe lîngă imperiul american - noul nostru stăpîn vremelnic. Cine vrea să prelungim capitularea din 1944, asumînd în continuare fără crîcnire propaganda învingătorilor noștri (pînă la pragul de a nu-i deranja, reproșîndu-le genocidul comunist) și agenda lor imperialistă, trebuie să o lase mai moale cu aplecarea nazistă sau fascistă a legionarilor, zdrobiți de un Antonescu - aliat cu Hitler și apoi de un PMR/PCR- aliat cu Stalin.

7. Ideea muncii voluntare/patriotice, deși **grav compromisă de regimul comunist, nu poate nici ea fi incriminată** - ca principiul nociv. Poate că e mai demn să muncești un timp gratis decît să fii taxat sau inflat continuu. Pledoaria pentru disciplina excesivă ne poate irita, dar nu putem nega eficacitatea ei în gestiunea unor proiecte. Ca să nu mai vorbim de ideea cultivării muncii și cinstei - drept criterii de promovare în societate, pe care aș vrea să văd cine o va declara vinovată. Și mai sînt multe „idei legionare”, cum ar fi denunțarea individualismului, mercantilismului, speculei - care sînt manifest adecvate actualității - deci ar fi greu de justificat onorabil interzicerea lor.

8. În fine, „deasupra deasupreloR”, să incriminăm poziția consecventă a legionarilor față de comunism, plătită atît de scump? Nici pe acest subiect nu putem spune că au avut dreptate ? Să dăm satisfacție urmașilor celor care i-au măcelărit pe legionari, pentru că au opus rezistență instalării comunismului? Pentru ce, pentru cine? Interesele pe care le putem presupune în spatele unei astfel de răsturnări a adevărului - ne dau fiori. Ca și evidența unui paradox inevitabil: în perioada imediat următoare ocupării României de către sovietici, deși aproape toți legionarii au fost arestați, niciodată, nu a făcut, oficial, puşcărie pentru vina de a fi legionar. S-au găsit alte acuzații, care mai de care mai aberante, dar nu pentru asta. Legea 217/2015 este prima lege care incriminează oficial simpatia față de ideile legionare, sau simplul fapt de a vorbi de bine un membru sau un simpatizant al acestor idei. Este cea mai stalinistă lege din 1945 încoace.

Păpușarii lumii de azi încearcă să ne dicteze trecutul, ca să nu scăpăm către un alt viitor. Cei care recomandă supușilor să adere la ideologia stăpînilor pot fi presupuși agenți ai acestora.

Aș dori să ni se explice care sînt ideile legionare ce trebuie eradicate, încît să nu poată fi actualizate - pentru că sînt socialmente nocive (și nu pentru că ar deveni arme contra sistemului care ne degradează patologic).

Explicitarea concepțiilor, ideilor și faptelor incriminabile - ca legionare- este strict necesară nu numai pentru predictibilitatea juridică ci și pentru predictibilitate politică. Trebuie să știm ce fel de concepții, idei și fapte doresc de la noi cei care au puterea să ne dicteze legile. Și pentru a ne putea conforma precis și pentru a ne putea opune precis.

***P.S.** Acest articol este, de fapt, o selecție din două texte succesive ale lui Ioan Roșca, ambele apărute pe site-ul piatauniversitatii.com. Am eliminat, prin croșetele corespunzătoare, porțiunile care repetau ideile din textul anterior, sau care depășeau spațiul de tipar dedicat. Cele două texte sunt intitulate **„Despre genocidul contra legionarilor cînd vorbim?”**, respectiv **„Ce idei legionare sunt interzise și de ce?”** și pot fi citite integral pe site-ul Piatauniversitatii.com*

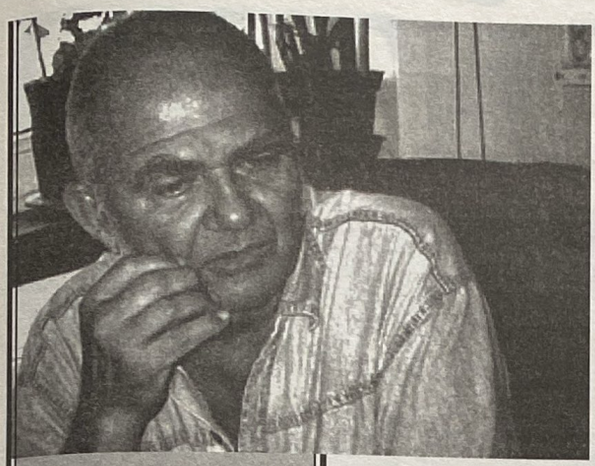

Interviu

FLORIAN COLCEAG:

„Dacă o ţară nu-şi poate plăti datoriile, ea aparţine de drept Fondului Monetar Internaţional”

Constituţia Cetăţenilor este marea noastră şansă de a redeveni un stat funcţional

Secolele trecute au învăţat oamenii să gândească liniar şi dihotomic, în adevarat-fals. S-a ignorat astfel complexitatea realităţii şi s-a trecut la experimentalism ca unica bază de confirmare a corectitudinii gândirii.

Ca o consecinţă secundară a acestui fapt, a venit epoca secolului 20, în care s-a încercat să se explice totul printr-un instrument unic de gândire. Noi am ajuns acum, datorită acestor mode cultural, la următorul paradox: toată lumea ştie ce are de făcut, dar ceea ce face nu satisface pe nimeni:

- educaţia, destinată anterior dezvoltării personalităţilor, acum vinde diplome şi dezvoltă memorii inutile pieţei muncii sau societăţii;
- sănătatea, destinată prevenirii bolilor, acum vinde medicamente şi produce boli gestionabile ce fidelizeaza consumatorul;
- băncile, destinate anterior sprijinirii sistemului economic, acum fac camătă;
- agricultura, destinată anterior hrănirii populaţiei, acum ucide mediul natural prin produse chimizate şi îmbolnăveşte oamenii;
- construcţiile, destinate anterior bunăstării umane, acum distrug pădurile, producând dezechilibrarea ecosistemică şi deteriorarea definitivă a acestei bunăstaări, iar lista poate continua pe orice direcţie de analiză.

Vedem astfel cum fiecare dintre direcţiile amintite - si altele, neamintite - creează contradicţii paradoxale, periculoase unei stări normale, mai vedem cum *„ bitcoin”* încearcă să ia locul monedei curente, însă tot fără a avea o acoperire în ceva palapabil. Aceste încercări noi nu conduc decât la crearea unor noi bule de criză ce se vor autogenera permanent, pana când una din două: ori lumea va gândi complex şi conform unor sisteme de gandire naturale, ori lumea va ajunge la distrugere. Există şi varianta a treia, în care o parte din oameni va ajunge la această gândire complexă şi îi va vor ajuta pe ceilalţi să-şi depăşească limitele.

Spun toate acestea în vederea analizei modelului de constituţie a cetăţenilor, care a fost construit astfel încât să asigure mecanismele complexe ce pot permite funcţionalitatea statului în condiţiile iniţiale pe care le ştim. Îmi dau seama că experienţele trecute vor zice că nu respectă forma şi standardele oficiale. Dar ceea ce trăim în această perioadă nu mai respectă nimic din funcţionalităţile necesare. Suntem totuşi o ţară mică, prin comparaţie cu oraşul Tokio, de exemplu. Şi totuşi, oraşul Tokio funcţionează, deoarece a fost planificat să funcţioneze ca un organism viu, care respectă soluţiile naturii.

Pentru noi, această Constituţie este marea şansă de a ne reveni, folosind preceperea fiecarui om, şi de a redeveni un stat funcţional. Nu este suficient să ne adunăm împreună, ca să mişcăm ceva din loc, trebuie ca omul potrivit sa ajunga la locul potrivit. Şi, acolo, să facă ceea ce poate aduce cel mai mare beneficiu celorlalţi şi mediului natural în care trăim cu toţii. Trebuie, mai ales, să ne deschidem minţile şi sufletele şi să vedem ce este bun în fiecare om şi fiecare eveniment, nu numai ce este rău sau urât. Cu alte cuvinte să nu mai judecăm dihotomic, în bun-rău, frumos-urât, adevărat-fals, ci să vedem rolurile funcţionale şi echilibrele. Marea schimbare începe cu noi înşine. Dumnezeu să ne ajute să reuşim!

Dr. Ec. FLORIAN COLCEAG

Este licenţiat în matematici fractale, doctor în economie şi specialist internaţional în guvernanţă sustenabilă. Profesor cu peste 30 de ani de experienţă în educaţia copiilor supradotaţi şi în antrenarea olimpicilor la matematică, a obţinut peste 60 de medalii de aur la competiţii internaţionale în această disciplină. Este reprezentant în România al ***World Council for Gifted and Talented Education***. Profesorul Florian Colceag este, de asemenea, fondatorul ***IRSCA Gifted Education – România*** (asociaţie non-profit cu scopul de a promova şi sprijini dezvoltarea persoanelor cu har şi talent în toate domeniile) şi preşedintele ***EDUGATE (Consorţiul Român pentru Educaţia Copiilor şi Tinerilor Supradotaţi si Talentaţi)***. Este autorul proiectelor **„MODELUL DE ŢARĂ”** (făcut deja public), “Development and Ability” şi “Romania European Integration”, coautor al **„Programului de Retehnologizare şi Modernizare Tehnologică a României”** şi, în sfârşit, coautor al proiectului legislativ cetăţenesc CONSTITUŢIA CETĂŢENILOR.

IMPORTANT: “Modelul de Ţară” seamănă izbitor, în privinţa expertizei istorice, a diagnozei sociale, a motivaţiei şi a reperelor de bune practici (preluate din experienţa sistemelor britanice) cu teoria Statului Organic a lui Mihai Eminescu. Evident, profesorul Florian Colceag are avantajul instrumentelor de cercetare ale secolului XXI, dar proiectul lui nu este doar o teorie, cât, mai ales, un manual de lucru. “Modelul de ţară” este un fel de maşină pe care autorul ei te învaţă şi cum s-o construieşti, şi cum s-o utilizezi.

«Specialişti? I-am avut dintotdeauna, dar nimeni nu i-a luat în seamă»

Domnule profesor, ce este “modelul de ţară”?

Este un proiect de ieşire a României din criză, cu mijloace şi resurse existente, pe care nimeni nu a ştiut sau nu a vrut să le acceseze.

Cu ce este mai bun proiectul dumneavoastră decât orice alt proiect încercat până acum?

Până acum nu s-a încercat nimic în sensul ăsta şi, de fapt, în niciun sens. Toate proiectele – sau, mă rog, ceea ce au numit unii proiecte - nu urmăreau redresarea României, ci jefuirea ei.

Am încercat să-l citesc. Este arid, aproape imposibil de lecturat...

Eu sunt matematician. De aceea proiectele mele sunt modele matematice. În forma astfel redactată, modelul de ţară e dificil de înţeles pentru un nespecialist, dar îl înţeleg cu uşurinţă specialiştii în politici publice. Modelul matematic constituie arhitectura sistemului.

Convingeţi-mă pe mine, ca necunoscător, că aşa ceva poate funcţiona şi în realitate.

Cea mai bună dovadă o constituie proiectele mele anterioare care, deşi sunt modele matematice... funcţionează *(Râde)*. Au fost preluate de foarte multe ţări... Orice proiect trebuie să aibă o logică de acest tip în spate, pentru că altfel este incoerent sau nesustenabil.

Daţi-mi câteva exemple de astfel aceste proiecte care vă aparţin.

Unul ar fi “Development and Ability”, publicat pe un site al Naţiunilor Unite şi care e folosit pe toate meridianele lumii, din Australia până în China. E un proiect de dezvoltare de domenii. Un altul este “Romania European Integration”, publicat de Universitatea din Sidney şi studiat de toate cancelariile europene înainte de integrarea noastră în UE. A avut o contribuţie importantă la intrarea României în Uniune, pentru că a facilitat înţelegerea dinamicii populaţionale şi a interferenţelor culturale. Sau, poftim, IRSCA Gifted Education – Romania... Centrul pentru dezvoltarea persoanelor cu har şi talent în toate domeniile. Există, se află la noi în ţară şi funcţionează. E un model matematic.

Relativ la Modelul de Ţară, dumneavoastră aţi inventat un model matematic, în care vreţi să introduceţi un întreg univers social şi să-l forţaţi să funcţioneze după el?

Nu l-am inventat, l-am descoperit. Nici Newton n-a inventat legea gravitaţiei şi nici Einstein n-a inventat teoria relativităţii. Ei le-au descoperit, ceea ce e cu totul altceva. Şi nu forţez lumea să funcţioneze după modelul meu, dimpotrivă, încerc să-i asigur confortul unei funcţionări normale.

S-a mai realizat în lume ceva asemănător?

Nu de o asemenea anvergură. Dar toate programele funcţionale din lume se pot exprima printr-o reprezentare matemtică.

Pe ce se bazează estimarea succesului acestui proiect? Care sunt premizele favorabile?

Bunele practici, adică experienţa anterioară. E un principiu fundamental în demararea oricărui proiect. Există un număr de capete de program care, peste tot în lume unde au fost aplicate, au adus beneficii. Dar nu fiecare singur, ci la pachet. Prin “modelul de ţară”, noi putem pune pe picioare o structură funcţională cu 120 de specialişti iniţial – câte patru pe fiecare direcţie mare – care, la rândul lor, gestionează fiecare un alt număr de persoane pe care le specializează pentru derularea unor zeci de programe. E vorba de o formare de formatori care se desfăşoară simultan cu derularea programelor. Acest mecanism se poate face rapid, dar numai cu oameni specializaţi.

Avem aceşti specialişti?

Bineînţeles. I-am avut dintotdeauna, dar nimeni nu i-a luat în seamă. Şi – atenţie! – o bună parte dintre aceştia se află în diaspora. Nu li s-a cerut niciodată sprijinul, pentru că nu li s-a înţeles rostul. Oamenii ăştia, somităţi internaţionale de care în România nu se ştie nimic, sunt dispuşi să contribuie la redresarea ţării de origine. Asta dacă li se cere acest lucru şi dacă ar avea în România conexiunea credibilă pentru ei.

„Problema noastră este că în curând vom deveni emigranţi în propria noastră patrie”

Cum s-a ajuns la situaţia dezastruoasă în care ne aflăm?

În ’90, când s-au format partidele politice, au intrat în ele şi oameni valoroşi - intelectuali de bună factură, specialişti în diverse domenii... N-au rezistat din cauza oportuniştilor. Mai devreme sau mai târziu, coaliţiile care s-au creat în interiorul partidelor pe bază de interese materiale şi pe dat tunuri i-au trecut pe cei buni în linia a doua, apoi în linia a treia, până când i-au făcut să dispară de tot.

În momentul de faţă există şi alţi oameni în România – oameni care au expertiză în politici publice, pentru că s-au luptat, în interiorul partidelor, să promoveze lucruri de calitate, principii de calitate, programe adevărate. Sunt cei rejectaţi de grupurile de interese dubioase. Până acum, bătălia asta ne-a adus pe noi în situaţia pe care o cunoaştem: suma imensă de 1.500 de miliarde de euro care a fost, practic, furată din ţară, căderea şi colapsul economic din momentul actual, plus starea generală a naţiunii din acest moment (populaţie demotivată, neinformată, gata să fugă în altă parte ş.a.m.d.).

De ce au fost rejectaţi?

În primul rând pentru că nu erau şantajabili. S-a petrecut o selecţie ciudată, pe persoane. O selecţie foarte dură, numai cu persoane şantajabile, pentru păstrarea “legii tăcerii”... Pentru că partidele erau, de fapt, incubatoare de afaceri, nu incubatoare de politici publice cum ar fi trebuit să fie. Toate acestea au fost făcute sub protecţia partidelor, la limita legii. De fapt, legile au fost făcute în aşa fel încât să le meargă. Au fost legi făcute chiar şi pentru o singură persoană – o anumită persoană. De aceea era nevoie ca toţi cei implicaţi să fie şantajabili – ca să păstreze legea tăcerii.

Mai funcţionează această lege?

Asta-i problema. Legea tăcerii a fost ruptă şi nu mai poate fi dreasă. Pentru că s-au împuţinat resursele şi nu mai au cu ce să cumpere tăcerea. Au fost prea mulţi lupi la stână şi, în momentul actual, nu mai au ce fura. Din această cauză a apărut, în lupta politică, o disperare fără precedent. Sunt în stare să-şi scoată ochii să-şi dea în cap, să se ucidă, orice…

Pe ce se mai bat? “Ciolanul” nu mai are carne pe el...

Pe ultimii bani europeni. Pentru că Uniunea Europeană preferă să bage bani în România prin instituţiile statului, nu direct, la furnizorul de servicii.

De ce?

Ei, aici e o problemă cu un mare semn de întrebare. În principiu, e limpede. Statul e garantul care poate fi executat de Uniunea Europeană. Pentru că e o instituţie, nu o reuniune de persoane. Un contract semnat cu o asemenea instituţie se face pe o garantare cu bogăţiile naţionale. O bogăţie este şi teritoriul. Şi atunci au interes să facă un *shortcut* pe linia politicului, astfel încât noi să vindem încet-încet şi ce ne-a mai rămas, ca să nu mai avem autonomie. Să luăm exemplul cu banii de le FMI. FMI-ul nu dă bani, ci împrumută. Împrumutul e cu garanţii. Garanţia înseamnă, până la urmă, ţara. Dacă o ţară nu-şi poate plăti datoriile, ea aparţine de drept Fondului Monetar Internaţional. Şi atunci se poate vinde, ca orice proprietate. E un amănunt pe care oamenii nu-l ştiu. Sunt destul de multe popoare care nu au ţară.

Adică Uniunea Europeană face un joc?

Da. E un joc. Şi trebuie să ţinem seama că resursele sunt limitate pe planeta asta. Una dintre resurse – repet - e teritoriul. La o populaţie care a explodat demografic şi cu o economie în declin, teritoriul contează. E clar că există tot soiul de bătălii şi de influenţe pentru obţinerea resurselor, inclusiv a unor alte teritorii…

Vreau să ştiu dacă am înţeles bine: se poate pune problema teritoriului României, în jocul ăsta al Uniunii Europene?

Evident. Si nu e vorba doar de Uniunea Europeană, ci şi de o instituţie mondială sau de un alt stat. Uitaţi-vă la China, care deţine acum aproximativ jumătate din Africa şi cam un sfert din Statele Unite. Au cumpărat, pur şi simplu aceste teritorii… Pentru populaţia locală schimbarea unei forme de guvernământ nu e atât de dureroasă. Faptul că pe noi ne conduc români, sau nemţi, sau irlandezi, sau altceva, atâta timp cât avem ce mânca şi o oarecare bunăstare, nu deranjează foarte mult. Însă pentru ei, pentru cei care văd România ca pe o ofertă - ieftină şi uşor de cumpărat în momente de criză - acest aspect e important în ecuaţie. În acest moment apare promiscuitatea politicului care – oamenii politici, mai exact – se oferă să mai vândă ce se mai poate, pentru nişte beneficii personale sau de grup. De aici şi bătălia politică: cel care prinde puterea se alege cu câştigul. Problema noastră este că în curând vom deveni emigranţi în propria noastră patrie.

„Monarhia are un avantaj: durează mai mult de patru ani. Este, practic, veşnică”

Haideţi să aruncăm o privire în curtea vecinilor. Ce au ei şi noi nu avem?

Ca să fac o glumă aş putea să răspund: nemţi! Glumesc... Răspunsul este mentalitatea. Am stat odată de vorbă cu directorul unei mari bănci belgiene. Avea un fiu care lucra tot în mediul bancar. L-am întrebat: “E angajat la banca ta?” Mi-a răspuns: “Nu. Nu e destul de bun pentru banca mea”. Mi s-a părut definitoriu pentru un anumit tip de mentalitate.

Consecinţele crizei sunt egale pentru toate ţările?

Un lucru e clar: criza afectează pe toată lumea. Dar nu în mod egal. Sunt ţări care trec relativ uşor şi fără traumatisme sociale peste ea.

Care sunt aceste ţări?

Ţările care au monarhie. Se poate constata pe baze statistice că monarhiile traversează mult mai uşor efectele crizei.

Care-i explicaţia?

Bătălia politică nu e atât de acerbă în sistemele monarhice. De ce? Pentru că există structuri care permit continuitatea programelor. Şi anume structurile Policy Maker, alcătuite din specialişti pe toate domeniile, care cunosc totul pe aceste domenii. Totul, adică la nivel internaţional. Ei se pot raporta la tot ce constituie parte din acest domeniu şi-şi dau seama de unde vine optimul. Ei pot duce mai departe continuitatea programelor, chiar dacă se schimbă şefii politici. Iar monarhia mai prezintă un avantaj: durează mai mult de patru ani. Este, practic, veşnică. Şi, ca un corolar, aici apare o mare problemă a democraţiilor făcute pe genunchi, cum e cea din România: pe nimeni nu interesează proiectele pe termen lung, adică mai lungi de patru ani, pentru că nimeni nu e sigur că va mai fi în funcţie la următorul mandat.

De ce aceste structuri există cu precădere în ţările monarhice şi mai puţin în republici?

Pentru că monarhia nu are suport. Monarhia e acceptată de populaţie nu prin mecanismul democratic al votului, ci doar prin tradiţie. Şi, ca să reziste, instituţia monarhică are nevoie să se înconjoare de cei mai capabili specialişti în toate domeniile, care pot rezolva problemele populaţiei. Monarhia este selectivă la nivelul liderilor, în timp ce populaţia, în sistemele nemonarhice, are doar instinct, nu are principii de selectivitate care să-i permită să aleagă cei mai buni specialişti şi cei mai sănătoşi moral. Populaţia alege după criterii manipulatorii, adică după cum îi duc alţii de nas. Inconvenientele acestui sistem se văd cel mai bine în situaţiile de criză…

„Fereasca Dumnezeu ca un om foarte prost să aibă şi puterea!”

Concret şi cât de cât punctual, ce ar trebui făcut?

Păi, de pildă, un sistem de *Policy Making*…

*Hai să lămurim şi problema asta. Ce înseamă, de fapt, **policy making** şi cu ce se “mănâncă”?*

O echipă de specialişti – cei mai buni dintr-un domeniu sau altul. Aceştia trebuie puşi în structuri care să dea continuitate programelor, indiferent ce guvern sau ce partid se succede la putere. E foarte simplu, e foarte avantajos, dar n-a făcut-o nimeni. Acum a devenit imperios necesar. Iar Parlamentul propriu-zis trebuie dublat cu o cameră de specialişti care să facă studiile de impact, studiile de analiză a nevoilor şi aşa mai departe. În esenţă, trebuie procedat ca atunci când urci în avion. Preşedintele, de exemplu, când alege un pilot, îl alege pe cel mai bun. Din clipa când a pornit avionul, nimeni nu-i spune pilotului cum să piloteze, pentru că e absurd. Acesta are o singură sarcină: să ducă avionul la destinaţie. Rezolvarea problemei naţionale – pentru că deja se pune problema existenţei noastre în viitor – nu poate fi făcută decât printr-un mecanism cooperativ clar, bine executat la nivelul specialiştilor, şi prin stabilirea unei relaţii foarte clare între putere şi *stakeholderi*, aşa cum se întâmplă în ţările în care problemele chiar se rezolvă…

*Ce sunt **stakeholderii**?*

Sunt cei care suportă consecinţele reglementărilor făcute de putere. Adică populaţia.

Uniunea Europeană ar agrea să colaboreze la un proiect, fără girul statului român?

Nu cu orice proiect, dar cu acest proiect da. De ce? Pentru că un proiect de sustenabilitate în guvernanţă cum e Modelul de Ţară trebuie să fie validat undeva. Trebuie să fie experimentat undeva. Probleme de guvernanţă nu sunt doar în România, sunt peste tot. Este nevoie de un laborator. Deci ar fi dispuşi să susţină un model de dezvoltare durabilă şi sustenabilă în regim de criză.

Dumneavoastră, domnule profesor, nu prea sunteţi “utilizat”în România...

Nu. Şi din păcate nu sunt o excepţie în acest sens. Dar aş vrea să se înţeleagă un lucru: acest proiect nu urmăreşte să mă scoată pe mine în evidenţă, ci să ajute la găsirea unei soluţii pe o intenţie corectă.

Interesant e că sistemul Gifted Education, pe care-l promovez de atâţia ani în România, a prins la populaţie. Acum există deja campusuri care vor creşte pe Gifted Education… Dar n-a prins la autorităţi. Iar ce apare în legi, pe programele de excelenţă în educaţie, apare datorită eforturilor pe care le-am făcut împreună cu colaboratorii şi colegii mei. Există o rezistenţă colosală a mediocrităţii în decizie, izvorâtă din frica mediocrilor de a-şi pierde poziţiile, deşi ne costă şi îi costă. Ei ar fi mai fericiţi şi mai în siguranţă dacă ar exista oamenii potriviţi la locul potrivit.

Care este cea mai mare piedică în calea realizării Modelului de Ţară?

Nu cred, în acest moment, că sunt opoziţii atât de mari încât proiectul să nu poată fi realizat. Momentul este cel mai potrivit, pentru că, practic, e singura soluţie. Pot să vă spun însă care este cel mai mare duşman al normalităţii de orice fel. Un prieten din Australia mi-a atras atenţia asupra unui pasaj dintr-o carte pe care tocmai o citise. Există - scria în acel pasaj - o trăsătură comună între oamenii foarte puternici şi oamenii foarte proşti: şi unii şi alţii încearcă să schimbe mediul în care trăiesc, după propria lor concepţie, în loc să-şi schimbe concepţia în funcţie de mediul în care trăiesc. Şi fereasca Dumnezeu ca tu să fii mediul în care trăiesc ei, pentru că vor face absolut orice ca să te deformeze. Acum vin eu şi completez: fereasca Dumnezeu ca acel om foarte prost să aibă şi puterea!

(Interviu realizat de Miron Manega)

CONSTITUŢIA

Proiectul de „Lege privind revizuirea Constituţiei României”, intitulat CONSTITUŢIA CETĂŢENILOR a fost iniţiat de un grup de cetăţeni, dar finalizat de personalităţi de marcă, printre care Dr. Constantin Cojocaru, Prof. Univ. Dr. Ilie Bădescu, Dr. Florian Colceag, Dr. Ioan Roşca ş.a. La finalizarea textului, au fost luate în considerare observaţiile formulate de Consiliul Legislativ al României, precum şi propunerile făcute în cadrul Forumului Constituţional, coordonat de Cristian Pârvulescu, şi în cadrul Comisiei parlamentare pentru revizuirea Constituţiei, condusă, la vremea aceea, de Crin Antonescu. Textul final al proiectului este reînnoit şi republicat periodic, din 6 în 6 luni, în Monitorul Oficial.

Indiferent de şansele pe care le are CONSTITUŢIA CETĂŢENILOR, indiferent de reacţia şi piedicile structurilor puterii la adresa acesteia, demersul a fost făcut, este înregistrat oficial şi disponibil dezbaterii publice a românilor de pretutindeni.

Acest proiect, demarat şi finalizat prin munca asiduă şi voluntară a câtorva cetăţeni români, POATE că n-are nici o şansă. Dar SIGUR nu ar fi avut nicio şansă, dacă nu ar fi fost iniţiat! Implicându-ne direct, putem măcar să ne câştigăm dreptul de a revendica. Altfel, suntem simpli „spectatori-analişti” de tribună, la un meci de fotbal. Oricât de pricepuţi şi de talentaţi am fi la comentarii, niciun arbitru nu ne bagă în seamă... *(Miron Manega)*

EXPUNERE DE MOTIVE

la proiectul de lege privind revizuirea Constituţiei României - iniţiativă legislativă cetăţenească, 10.12.2013 -

Constituţia României, adoptată prin Referendumul naţional din 8 decembrie 1991, revizuită prin Referendumul naţional din 18-19 octombrie 2003, s-a dovedit total necorespunzătoare pentru aspiraţiile şi năzuinţele poporului român, greu încercat în ultimii 70 de ani ai istoriei sale, începând cu punerea în practică a Pactului Ribbentrop-Molotov, continuând cu lovitura de stat din 23 august 1944, prin care a fost instalat regimul comunist în România, cu lovitura de stat din 22 decembrie 1989, prin care a fost instalat regimul oligarhic actual, cu cei 23 de ani de distrugere şi jefuire a avuţiei productive acumulată de români de-a lungul veacurilor, cu aducerea majorităţii cetăţenilor României în starea de sclavie, în care se află în prezent.

Eliberat din jugul regimului comunist prin sacrificiul suprem al celor peste 1.000 de tineri români, ucişi, în zilele însângerate ale lui decembrie 1989, poporul român, cu uriaşa avuţie productivă acumulată din munca lui, în timpul regimului comunist, avea posibilitatea şi era îndreptăţit să-şi construiască o economie democratică, productivă şi performantă, care să-i asigure libertatea, bunăstarea şi fericirea, precum şi posibilitatea de a-şi construi un stat cu adevărat democratic, un stat al lui, al poporului, care să-l slujească, să-i apere drepturile şi libertăţile.

Cu avuţia productivă, cu situaţia financiară şi cu forţa de muncă, de înaltă calificare, pe care le avea în 1990, poporul român ar fi avut, astăzi, pensii şi salarii, ca şi venituri bugetare, de patru ori mai mari decât cele pe care le are, nivelul lui de trai ar fi fost, astăzi, printre cele mai ridicate din Europa şi din lume.

Din nefericire, autorii loviturii de stat din decembrie 1989 au confiscat revolta populară a românilor, au acaparat şi statul român, pe care l-au transformat în instrument de jefuire a poporului şi de îmbogăţire a lor. Au jefuit şi s-au îmbogăţit. Au distrus, au demolat mii de uzine şi fabrici construite de români, pe care le-au vândut ca fier vechi şi alte materiale de construcţii, cu banii încasaţi şi-au cumpărat bunuri de consum de lux - vile, jeepuri, iahturi etc. Cea mai mare parte a capitalului naţional a fost trecută în proprietatea străinilor, prin aşa-numita privatizare, prin vânzare la preţuri derizorii a miilor de întreprinderi, uzine, fabrici, spaţii comerciale şi de birouri, bănci etc., construite cu multă trudă şi multe privaţiuni de către cetăţenii României.

Cu ajutorul inflaţiei, statul român, prin Banca Naţională a României, a pus pe butuci fabricile şi uzinele, întregul capital productiv al ţării, ca să poată să le demoleze, ca să poată să le scoată la mezat, să fie cumpărate de guvernanţi şi de străini, la preţuri de nimic. Cu ajutorul aceleiaşi inflaţii, statul român, în mai puţin de un deceniu, în perioada 1990-1997, a redus la jumătate puterea de cumpărare a salariilor şi pensiilor, astfel încât majoritatea cetăţenilor României a fost adusă în stare de sărăcie, în imposibilitatea de a economisi şi de a investi, pentru crearea de capacităţi de producţie şi de locuri de muncă. Au fost distruse 4 milioane de locuri de muncă, astfel încât peste 3 milioane de români au fost obligaţi să ia drumul străinătăţii, în căutarea unui loc de muncă.

Rezultatul final al acestui proces de distrugere şi jefuire este acela că România a fost adusă în stare de colonie, iar majoritatea poporului român a fost adusă în stare de sclavie. Cea mai mare parte a capitalului utilizat pe teritoriul României se află în proprietatea străinilor, a transnaţionalelor, ceea ce face ca şi cea mai mare parte a avuţiei create în România să intre în proprietatea străinilor şi să plece din ţară. Înstrăinarea capitalului naţional a determinat şi înrăutăţirea nemaiîntâlnită a raportului dintre remuneraţia muncii şi remuneraţia capitalului. În România, ponderea salariilor, pensiilor şi celorlalte venituri derivate din salarii în Produsul Intern Brut (PIB) este de sub o treime, restul fiind profituri, în timp ce în Elveţia, de exemplu, ca şi în alte ţări civilizate ale lumii, ponderea profiturilor este de sub o treime, restul revenind salariilor, pensiilor şi altor venituri derivate din salarii.

Starea actuală dezastruoasă a economiei şi societăţii româneşti a fost determinată de modul defectuos în care a fost concepută Constituţia adoptată în 1991 şi revizuită în 2003, de modul în care această Constituţie a definit raportul dintre popor şi stat, de modul în care au fost definite atribuţiile diferitelor componente ale statului şi relaţiile dintre acestea. A fost creat, astfel, un stat scăpat total de sub controlul poporului, un stat controlat de mafia politică şi financiară creată, la rândul ei, prin hoţia numită privatizare.

Deşi, în Constituţia României, la articolul 1, se prevede că România este stat democratic, oricine poate vedea că această prevedere este o vorbă goală, care nu are nici o legătură cu realitatea. Un stat democratic este un stat în care puterea politică, puterea de a stabili norme de convieţuire socială, de a adopta şi aplica legile care să reglementeze relaţiile dintre cetăţeni şi dintre cetăţeni şi stat, aparţine poporului (demos=popor; kratos=putere). Poporul român a fost deposedat de puterea politică, aceasta fiind acaparată de autorii loviturii de stat din decembrie 1989 şi menţinută în ghearele acestora, prin statul creat de ei.

Uzurpatorii puterii politice a poporului român au folosit statul român pentru a acapara capitalul acumulat de români până în 1989, ca şi profiturile realizate de acest capital, după 1989. Toată această avuţie a fost trecută în proprietatea privată a minorităţii autohtone, formată din cei care s-au instalat la conducerea statului român, şi a străinilor, care au cumpărat la preţuri de nimic cea mai mare parte a capitalului furat de către guvernanţi de la poporul român, prin Legea 15/1990. În felul acesta, a fost creată o pătură minoritară foarte bogată, oligarhia, care deţine cea mai mare parte a capitalului utilizat în România şi care controlează total şi statul român. Aşa se face că, în prezent, în România funcţionează nu un stat democratic, al poporului, ci un stat oligarhic (oligos=puţin; arche=putere), un stat al minorităţii îmbogăţite prin jaful denumit privatizare.

Principii fundamentale

Scoaterea poporului român din marasmul economic, politic, social şi moral în care a fost adus de statul român uzurpator necesită schimbarea, din temelii, a legii fundamentale a societăţii româneşti, a Constituţiei României. Acestui scop îi răspunde iniţiativa legislativă cetăţenească privind revizuirea Constituţiei României, pe care o propunem spre aprobare poporului român.

La baza proiectului de revizuire sunt aşezate următoarele principii fundamentale:

1. Statul este creat de popor. Statul există şi funcţionează sub controlul poporului. Raţiunea de a fi a statului este să slujească poporul, să apere drepturile şi libertăţile cetăţenilor, să furnizeze servicii de uz şi de interes public pentru toţi cetăţenii săi.

2. Poporul poate să-şi exercite controlul asupra statului, asupra puterii politice, dacă şi numai dacă el, poporul, deţine şi puterea economică, dacă este proprietar asupra capitalului. Constituţia trebuie să dispună mecanismele juridice şi financiare prin care poporul să devină şi să rămână proprietar al capitalului utilizat în economia naţională.

3. Statul este constituit din mai multe componente, numite autorităţi ale statului, complet separate una de alta şi total independente una faţă de alta, care se controlează reciproc şi toate sunt controlate de popor. Se propune ca statul român să fie constituit din nouă componente: legislativă, executivă, judecătorească, mediatică, financiară, electorală, morală, statistică, ştiinţifică.

4. România este patria poporului român. Statul român este obligat să apere teritoriul naţional al poporului său, să acţioneze necontenit pentru Reîntregirea Patriei cu teritoriile rupte din trupul ţării de către participanţii la cel de al doilea Război Mondial.

5. În România funcţionează o economie democratică, în care majoritatea capitalului se află în proprietatea privată a majorităţii cetăţenilor.

Românii, stăpâni pe capitalul şi teritoriul naţional şi pe resursele naturale ale ţării

Cea mai importantă prevedere a proiectului de revizuire constă în reconstituirea drepturilor de proprietate ale poporului român asupra capitalului naţional, asupra teritoriului naţional şi asupra resurselor naturale ale ţării. Numai reconstituirea drepturilor de proprietate asupra capitalului, pământului şi resurselor naturale ale ţării va face posibilă şi recâştigarea celorlalte drepturi şi libertăţi ale românilor.

Împroprietărirea cetăţenilor cu capital productiv

Proiectul prevede constituirea Fondului Naţional de Capital Distributiv, în care va fi colectată o cincime din Produsul Intern Brut al ţării, în principal, prin instituirea impozitului progresiv pe proprietăţi. Sumele băneşti colectate în acest Fond vor fi folosite pentru împroprietărirea cetăţenilor români cu capital productiv: terenuri, construcţii, maşini, utilaje, echipamente, licenţe, brevete etc. Scopul urmărit, prin această împroprietărire, este unul triplu: a) constituirea unei surse sigure şi permanente pentru investiţii productive în sectorul privat al economiei naţionale; b) despăgubirea cetăţenilor României pentru capitalul şi profiturile de care au fost deposedaţi, prin aşa-zisa privatizare şi c) construcţia economiei democratice, o economie în care majoritatea capitalului să intre şi să rămână în proprietatea privată a majorităţii cetăţenilor ţării. Trecerea capitalului, a puterii economice, în mâinile celor mulţi, ale poporului, va crea temelia trainică a statului democratic, a statului poporului.

Statul român va fi obligat să recupereze întregul capital pe care şi l-a însuşit prin Legea 15/1990 şi pe care l-a vândut, prin legile privatizării. Capitalul vândut ilegal va fi confiscat. Capitalul vândut legal va fi răscumpărat. Răscumpărarea va fi făcută cu bani de la Fondul Naţional de Capital Distributiv. Capitalul recuperat va fi trecut în patrimoniul Fondului Naţional de Pensii Publice, până la completarea activului net al acestui Fond şi în patrimoniul Fondului Naţional de Capital Distributiv apoi, ulterior, în proprietatea privată a cetăţenilor ţării.

Statul este administrator al proprietăţii publice

În goana lor după jaf şi îmbogăţire, guvernanţii români au inventat ceea ce ei numesc proprietatea PRIVATĂ a statului. Nu s-au mulţumit să treacă în proprietatea statului lor bunurile aflate în proprietatea poporului român, dar au trecut cea mai mare parte a acestor bunuri în aşa-zisa proprietate privată a statului, ca să le poată vinde, să le scoată la mezat, pentru ca să le poată cumpăra, ei şi străinii, la preţuri subevaluate.

Proiectul de lege propus de cetăţeni pentru revizuirea Constituţiei desfiinţează această aşa-zisă proprietate a statului, fie ea privată sau publică. Statul nu produce avuţie, ca atare nu poate fi proprietar asupra nici unui fel de bunuri. Numai cetăţenii, numai poporul produce avuţie. Numai el, poporul, poate fi proprietar. El, poporul, hotărăşte ca o parte din avuţia creată de el să intre în proprietatea publică, a tuturor cetăţenilor ţării, sau a comunităţilor locale. El, poporul, prin Constituţie, încredinţează statului şi autorităţilor publice locale, spre folosinţă, sau spre administrare, bunurile aflate în această proprietate publică. Statul nu este proprietar. Statul este numai utilizator sau administrator al bunurilor aflate în proprietatea publică, a poporului.

Statul nu este nici comerciant, nici negustor

Statul nu poate vinde bunurile aflate în proprietatea publică, a poporului. Bunurile intrate în proprietate publică sunt inalienabile, insesizabile şi imprescriptibile. Orice bun intrat în proprietate publică este folosit până la completa lui uzură, când este scos din funcţiune şi casat, conform prevederilor legii. Orice bun intrat în proprietate publică este folosit în scopul pentru care a fost creat sau achiziţionat, acela de a furniza bunuri şi servicii cetăţenilor, de uz şi de interes public.

Resursele naturale, exploatate prin regii ale statului român

Proiectul de lege propus obligă statul român să exploateze şi să valorifice resursele naturale ale ţării prin forţe proprii, respectiv prin regii autonome, subordonate guvernului sau autorităţilor publice locale. Proiectul propune, de asemenea, reconstituirea tuturor regiilor autonome în sectoarele economice de importanţă strategică, sau cu caracter de monopol.

Fondul Naţional de Pensii Publice. Dreptate pentru pensionari

Statul român postdecembrist şi-a însuşit, prin Legea 15/1990, şi capitalul acumulat de statul comunist din contribuţiile de asigurări sociale ale cetăţenilor ţării. Actualii pensionari ai României au fost de două ori deposedaţi, furaţi. Li s-a furat atât capitalul acumulat din contribuţiile pentru pensii, cât şi capitalul acumulat din profiturile realizate de întreprinderile în care au muncit ca salariaţi, în timpul regimului comunist. Normal ar fi fost ca, în 1990, să se calculeze valoarea, la zi, a fondului naţional de pensii publice şi, cu această valoare, fondul să fi devenit acţionar la societăţile comerciale create din fostele întreprinderi de stat. În felul acesta, pensionarii României şi-ar fi primit pensiile de la fondul lor de pensii, nu din contribuţiile actualilor salariaţi. Guvernanţii au preferat să le fure banii şi să-i transforme pe pensionari în cerşetori ai aşa-zisului buget de asigurări sociale. Mai mult, au învrăjbit societatea românească, instigând generaţia tânără împotriva celei vârstnice, prezentată ca fiind întreţinută de actualii salariaţi.

Statul român trebuie obligat să repare marea nedreptate făcută actualilor şi viitorilor pensionari ai ţării. În acest sens, proiectul cetăţenesc de revizuire a Constituţiei prevede crearea Fondului Naţional de Pensii Publice. Statul va trebui să calculeze valoarea actuală a activului net al Fondului Naţional de Pensii Publice. Cu această valoare, Fondul va deveni acţionar la societăţile comerciale create prin aplicarea prevederilor Legii 15/1990. Proiectul interzice obligarea cetăţenilor să contribuie la fonduri private de pensii.

Mai multe fonduri naţionale, destinate reconstrucţiei ţării

Statul român va trebui să creeze şi un Fond Naţional de Asigurări de Sănătate, şi un Fond Naţional de Şomaj, în care să fie colectate contribuţiile participanţilor la aceste fonduri. Disponibilităţile băneşti ale acestor fonduri, ca şi cele ale Fondului Naţional de Pensii Publice, vor fi depozitate la Casa de Economii şi Consemnaţiuni şi vor fi folosite pentru acordarea de credite întreprinderilor mici şi mijlocii, pentru construirea de capacităţi de producţie şi crearea de locuri de muncă.

Se propune şi crearea unui Fond Naţional de Mediu, care va fi alimentat cu sumele plătite ca amenzi de către poluatori şi va finanţa proiectele de refacere a mediului, precum şi a Fondului Naţional pentru Inovare, care va fi alimentat din redevenţele încasate pentru fabricarea şi comercializarea produselor şi tehnologiilor create prin proiectele finanţate de Fond.

Proiectul propune şi crearea unui Fond Naţional Valutar de Rulment, constituit din numerar în valută, la dispoziţia Guvernului României, care să poată fi utilizat în caz de război, de mobilizare, de asediu sau de urgenţă. Această propunere se corelează cu aceea referitoare la constituirea rezervei internaţionale a României numai din aur, prin renunţarea la rezerva oficială valutară, vulnerabilă, având în vedere starea actuală şi previzibilă a sistemului financiar internaţional

Sistem financiar subordonat intereselor cetăţenilor

Proiectul de lege privind revizuirea Constituţiei propune schimbări radicale în construcţia sistemului financiar al ţării.

Proiectul impune instituirea controlului poporului asupra întregului sistem financiar, inclusiv asupra Băncii Naţionale a României. Sistemul financiar trebuie transformat, din instrument de jefuire a poporului, în instrument de apărare a veniturilor şi capitalurilor cetăţenilor, a dreptului poporului român de a fi stăpân pe avuţia pe care o creează prin munca sa, în ţara sa.

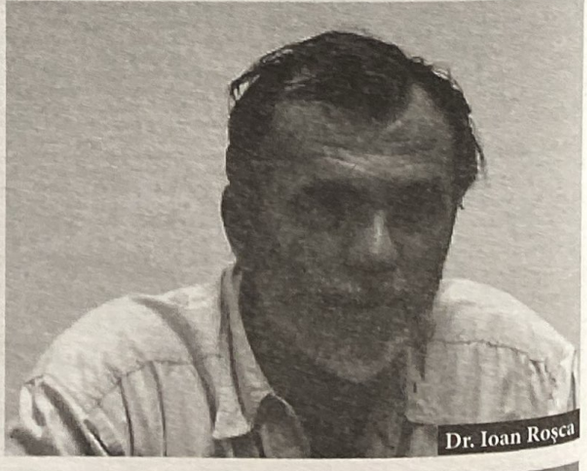

Dr. Ioan Roşca

CETĂȚENILOR

Credite numai în lei, pentru investiții productive

Proiectul dispune folosirea numai a monedei naționale, leul, în efectuarea operațiunilor de încasări și plăți, ca și în acordarea de credite. Acordă dreptul de a crea bani numai Băncii Naționale a României. Obligă băncile care activează în România să acorde credite numai în lei și numai pentru investiții, pentru crearea de capacități de producție. Singurele instituții care pot acorda credite pentru consum sunt casele de ajutor reciproc, ca asociații nonprofit, care acordă credite numai membrilor lor.

Tezaurul de aur al poporului să fie păstrat în țară

Având în vedere că rezervele de aur ale țării au fost scoase din țară și că cea mai mare parte a rezervelor valutare ale țării sunt constituite din așa-zise „valori mobiliare", adică hârtii emise de diverse state și instituții financiare internaționale, a căror valoare poate fi spulberată de orice țeapă prezentată sub denumirea de „criză financiară", o bună parte din aceste rezerve fiind făcute cu bani împrumutați de către Banca Națională a României de la FMI, proiectul de lege propus dispune aducerea în țară a rezervei de aur, vânzarea hârtiilor (valori mobiliare), de care statul și poporul român nu au nevoie și rambursarea împrumuturilor de la FMI și alte instituții de același fel, astfel încât rezervele internaționale ale României să fie constituite din valori reale, din aur, păstrat în țară. Se propune trecerea rezervelor internaționale ale României din administrarea Băncii Naționale a României în administrarea Ministerului de Finanțe.

Statul să funcționeze cu bugete echilibrate, fără împrumuturi

Proiectul propune obligarea statului român să funcționeze cu bugete echilibrate, sau cu excedente. Statul român și autoritățile publice locale nu se pot împrumuta decât în situații deosebite, în stare de război, de asediu, sau de urgență.

În proiect, sunt introduse prevederi menite să pună ordine în activitatea unor componente importante ale sistemului financiar al țării, care să nu mai poată fi folosite de către guvernanți și „băieții deștepți" pentru manipularea prețurilor pe piețele financiare și jefuirea cetățenilor.

O reală și completă separație și independență a puterilor în stat

În prezent, Parlamentul (putere legislativă) numește guvernul, deci puterea executivă. Tot parlamentul numește membrii Curții Constituționale (putere judecătorească), membrii Consiliului Superior al Magistraturii (putere judecătorească), membrii Consiliului Audiovizualului (putere mediatică), membrii Consiliului de Administrație al Băncii Naționale a României (putere financiară). Președintele României (putere executivă) numește judecătorii și procurorii (putere judecătorească) etc. Aici, în acest amestec al puterilor în treburile celorlalte, în această „coabitare" a puterilor în stat se află principalul izvor al cancerului corupției generalizate.

Proiectul propus stabilește o reală și completă separație a puterilor statului, o reală și completă independență a acestora. Toți cetățenii care vor exercita puterea încredințată de popor acestor componente ale statului sunt aleși de popor. Nici o putere nu mai numește "reprezentanți" ai poporului în celelalte puteri. Poporul își va alege singur, direct, pe toți reprezentanții săi, în toate puterile, în toate componentele statului.

Poporul va alege direct, prin vot, și membrii Parlamentului (putere, autoritate legislativă), și pe Președintele României (autoritate executivă), și pe toți conducătorii celorlalte autorități ale statului: judecătorească, mediatică, financiară, electorală, morală, statistică, științifică. Parlamentul României va face legi și nimic altceva. Președintele României va exercita puterea executivă și nimic altceva. Magistrații vor face dreptate și nimic altceva. Autoritatea Mediatică va asigura informarea corectă a poporului român și nimic mai mult.

România, continuatoare a statului național și unitar constituit în 1918

Inițiativa cetățenească de revizuire a Constituției României consfințește dreptul românilor de a fi stăpâni pe teritoriul lor național. Inițiativa stabilește că România este continuatoarea statului național și unitar consfințit prin Actul Unirii Basarabiei cu România, citit și semnat în Sfatul Țării, la Chișinău, pe 27 Martie 1918, prin Declarația Unirii Bucovinei cu România, aprobată de Congresul General al Bucovinei, la Cernăuți, în 15/28 Noiembrie 1918, și prin Rezoluția Marii Adunări Naționale de la 1 Decembrie 1918.

Reîntregirea Patriei, drept al poporului și obligație a statului român

Proiectul legislativ propus exprimă dreptul și angajamentul poporului român de a milita și a acționa, pașnic, pentru Reîntregirea Patriei, prin eliminarea definitivă și irevocabilă a consecințelor celui de al doilea Război Mondial, cu respectarea prevederilor tratatelor și dreptului internațional.

România este deja regionalizată, conform cerințelor UE

Proiectul propus consfințește faptul că, în România, au fost create regiuni de dezvoltare, în concordanță cu obiectivele de coeziune economică și socială ale României și ale Uniunii Europene, stabilește că aceste regiuni de dezvoltare nu sunt unități administrativ-teritoriale și nu au personalitate juridică. Ele constituie cadrul de elaborare a politicilor de dezvoltare regională și de culegere a datelor statistice specifice, în conformitate cu reglementările europene. Prin crearea acestor regiuni de dezvoltare, România și-a îndeplinit obligațiile asumate în acest domeniu, astfel că nu mai este nevoie de nici un fel de „regionalizare" a României.

Poporul român are dreptul să știe cine primește cetățenia română

Proiectul de revizuire consfințește dreptul poporului de a cunoaște numele persoanelor cărora statul român le acordă cetățenia română. În acest sens, statul este obligat să publice, în fiecare an, lista persoanelor cărora statul român le-a acordat cetățenie, la cerere sau prin adopție, cu precizarea cetățeniilor pe care le-au mai deținut sau le dețin, ca și a prenumelor părinților.

Partide politice fără finanțare de la buget, fără criterii etnice

Se propun noi norme referitoare la înființarea și funcționarea partidelor politice. Se propune interzicerea constituirii de partide politice pe criterii etnice, interzicerea finanțării de la buget a partidelor politice, tratament egal pentru toate partidele politice înregistrate, conform legii.

Două zile naționale: 9 Mai, Ziua Independenței, și 1 Decembrie, Ziua Marii Uniri. Imnul național: „Trei culori"

Se propune ca România să aibă două zile naționale: 9 mai, Ziua Independenței, și 1 decembrie, Ziua Marii Uniri, Imnul național al României să fie "Trei culori", cu muzica și versurile compozitorului Ciprian Porumbescu, iar stema țării să fie imprimată pe culoarea galben a tricolorului.

Crimele împotriva poporului român, imprescriptibile

Proiectul de revizuire propune ca, chiar în articolul 15 al Constituției, care deschide titlul referitor la drepturile, libertățile și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor României, să se precizeze că faptele comise împotriva caracterului național, suveran și independent, unitar și indivizibil al statului român, trădarea țării, precum și faptele care conduc la subminarea economiei naționale și a puterii de stat, constituie crime împotriva poporului român și sunt imprescriptibile. Dreptul de acțiune începe de la data comiterii acestor fapte.

Informația publică, sub controlul poporului

Având în vedere rolul pe care îl are informația în societatea actuală, mai ales manipularea politică a maselor prin intermediul televiziunii, ca și al celorlalte mijloace mass media, proiectul propune includerea puterii media printre componentele statului român. În acest sens, se propune crearea Autorității Mediatice, care va funcționa sub controlul poporului, având ca misiune garantarea informării corecte a cetățenilor țării de către toți furnizorii de servicii media autorizați de statul român. Președintele Autorității Mediatice va fi ales de popor, prin vot direct, universal, secret, liber exprimat, ca și Președintele României.

Se propune și crearea Serviciului Național de Presă, Radio și Televiziune, care va funcționa ca instituție publică autonomă, sub controlul poporului, scos complet de sub influența politicienilor, dar și de sub influența mogulilor din mass media. Acest serviciu va avea obligația să furnizeze, gratuit, cetățenilor României, prin publicații proprii, agenții de presă, posturi de radio și televiziune, toate informațiile de care cetățenii au nevoie, pentru a lua decizii corecte, care să-i ajute să se încadreze, cu succes, în societatea în care trăiesc. Și directorul acestui serviciu va fi ales de popor.

Se propune ca manipularea, insulta și calomnia să fie sancționate, conform legii.

Hrană sănătoasă, fără substanțe toxice și otrăvitoare

Pentru o mai bună exercitare a dreptului cetățenilor la ocrotirea sănătății, se propune obligarea statului să ia măsuri care să asigure accesul neîngrădit al cetățenilor la o hrană sănătoasă, care să nu conțină substanțe toxice și otrăvitoare, accesul la alimente naturale, la apă curată și la aer curat.

Vot la urne, dar și prin corespondență

În vederea îmbunătățirii vieții politice, a modului în care este guvernată țara, se propune ca participarea la vot să se facă și prin corespondență, care să permită participarea la vot a tuturor cetățenilor țării, inclusiv a celor plecați, temporar, din țară.

Maximum două mandate, pentru toate funcțiile elective

Cu același scop, al îmbunătățirii modului cum este guvernată țara, se propune limitarea numărului de mandate la două, pentru toate funcțiile elective din statul român. Se propune, de asemenea, ca orice persoană care a fost aleasă pe listele unui partid politic să-și piardă mandatul dacă părăsește partidul în cauză.

Pentru o mai bună exercitare a drepturilor de asociere și de inițiativă economică, sunt prevăzute clauze care interzic orice fel de avize din partea instituțiilor publice executive la înregistrarea asocierilor și a agenților economici.

Căsătorie numai între bărbat și femeie

Ținând seama de rolul de neînlocuit pe care îl are familia în creșterea, educația și instruirea copiilor, a tinerei generații de români, se propune ca, în România, căsătoria să se poată încheia numai între bărbat și femeie, care au împlinit vârsta de 18 ani.

Parlament unicameral. Maximum 300 de parlamentari

Proiectul propune ca Parlamentul României să fie format dintr-o singură cameră, Camera Reprezentanților, compusă din maxim 300 de membri, în conformitate cu rezultatul referendumului național din 22 noiembrie 2009.

Expertiza profesională, prezentă în toate structurile statului

Se propune ca în toate autoritățile statului să funcționeze consilii consultative, constituite din experți în domeniile respective, aleși de organizațiile profesionale și de Asociațiile Comunitare, validați de președinții autorităților în cauză. Mandatul membrilor acestor consilii este de 6 ani, astfel încât să se asigure continuitatea aplicării expertizei lor în elaborarea politicilor publice.

Aceeași expertiză va fi prezentă și în consiliile de supraveghere ale fondurilor naționale create potrivit prevederilor constituționale

O reală democrație participativă

Controlul poporului asupra statului se va realiza nu numai prin alegerea directă, de către popor, a tuturor reprezentanților săi în toate componentele, în toate autoritățile statului, dar și prin creșterea participării directe a poporului, a cetățenilor la procesul de legiferare, de stabilire a normelor de conviețuire socială. În acest sens, proiectul de revizuire prevede că poporul are dreptul, oricând, să-și exprime, prin referendum, voința cu privire la orice problemă de interes național sau local, cetățenii având dreptul la inițiativă legislativă. Proiectul obligă Parlamentul să ia în dezbatere inițiativele legislative ale cetățenilor; în caz de refuz, Parlamentul fiind dizolvat. Mai mult, în cazul în care Parlamentul respinge o inițiativă legislativă a cetățenilor, Autoritatea Electorală este obligată să organizeze referendum pentru adoptarea sau respingerea proiectului respins de Parlament. Dacă proiectul este aprobat de popor, prin referendum, Parlamentul este dizolvat. Și mai mult: toate persoanele alese în funcții publice pot fi demise, oricând, de cetățeni, cu un număr de voturi mai mare decât cel cu care au fost alese.

Pentru supravegherea modului în care autoritățile statului și autoritățile locale își îndeplinesc obligațiile legale și angajamentele electorale, se propune constituirea Asociațiilor Comunitare, ca organisme ale exercitării democrației directe. Toți cetățenii cu drept de vot vor fi membri ai Asociației Comunitare din localitatea în care trăiesc. Asociațiile Comunitare își constituie uniuni județene și Uniunea Națională a Asociațiilor Comunitare, în care va funcționa Sfatul Țării, ca organ consultativ al Uniunii.

Proiectul de constituție a fost elaborat astfel încât să reprezinte un model de STAT ORGANIC, care permite optimizarea eforturilor cu maximizarea rezultatelor. De aceea, modelul s-a structurat pe o modelare matematică a sustenabilității ce permite proiectarea de programe și de soluții de ieșire din criză, pe un cadru instituțional eficient și uman. Principalele principii luate în considerare în modelarea sistemului constituțional au fost:

- principiul conservării și promovării valorilor naționale;
- principiul conservării și eficientizării statului;
- principiul conservării echilibrelor funcționale prin managementului crizelor;
- principiul promovării unei economii sustenabile și al asigurării calității;
- principiul egalității șanselor și al respectării drepturilor fundamentale;
- principiul selecțiilor pozitive în administrarea țării pe criteriile competenței, responsabilității, calității în muncă și al implicării sociale;
- principiul competiției pozitive în managementul național;
- principiul economisirii și optimizării resurselor, prin respectul valorilor și eliminarea redundanțelor și a risipei;
- principiul respectului față de: natură, cultură, proprietate, produsul unei munci bine făcute;
- principiul optimizării efortului și al inovării sustenabile;
- principiul suveranității și independenței țării;
- principiul cooperării cu terțe state pe programe de interes comun.

Vectorii constituționali ce consolidează ansamblul structural sunt:

- sector financiar: administrarea eficientă în timp real;
- sector judecătoresc: împiedicarea crizelor și dezastrelor naturale, economice, sociale;
- mass media: promovarea inovării tehnologice și a rezultatelor deosebite;
- legislativul: proiectarea sistemului ce asigură protejarea resurselor naturale și regenerabile;
- managementul crizelor: promovarea tehnologiilor inovative cu feed-back la mediu;
- executivul: retehnologizarea și reprofesionalizarea la nivel național;
- supraveghere bancară, controlul averilor, portofolii de soluții organizatorice și unități specializate public-private;
- responsabilitatea informațiilor transmise sprijinirea prin venture capital a programelor inovative și testarea efectelor colaterale;
- avansarea, de către experți, de propuneri de proiecte discutate public, trecerea la tehnologii neinvazive și sustenabile;
- parteneriate public-private, rețele profesionale, recuperarea mediului cu ajutor tehnologic;
- structuri de acțiune ale societății civile, introducerea tehnologiilor sustenabile și retehnologizarea la nivel național;
- fonduri de buffer, programe de alertă, intervenție și derulare a programelor de dezvoltare.

Ne exprimăm convingerea că adoptarea proiectului de lege privind revizuirea Constituției României, pe care îl propunem, va îmbunătăți radical funcționarea statului român, a întregii societăți românești, va scoate poporul român din sărăcie și umilință și îl va propulsa pe calea libertății, a demnității, a progresului, a civilizației și bunăstării.

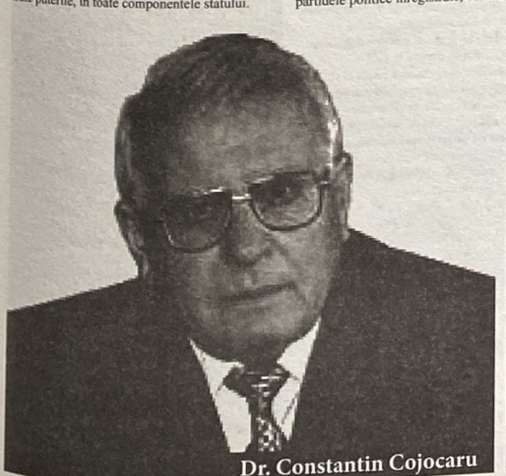

Dr. Constantin Cojocaru

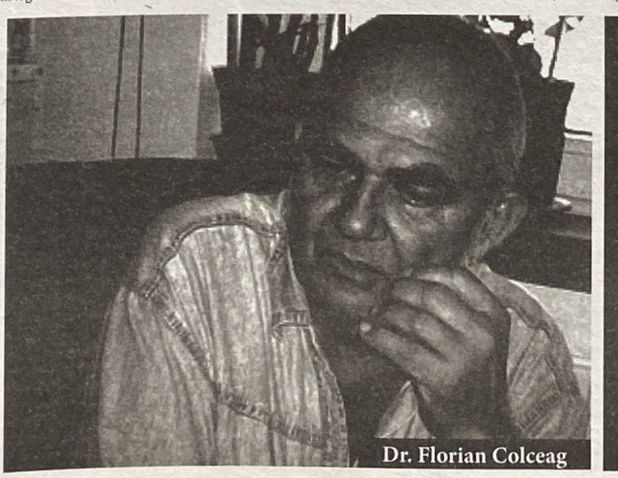

Dr. Florian Colceag

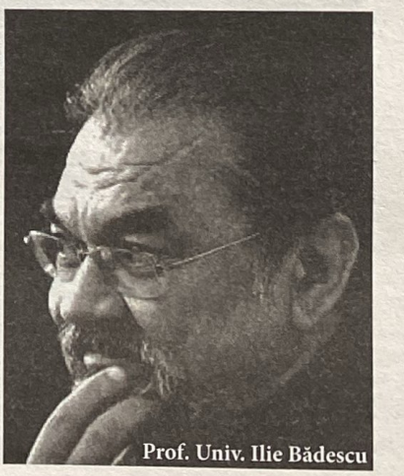

Prof. Univ. Ilie Bădescu

CONSTANTIN COJOCARU

În ultimii 27 de ani, România a fost jefuită de 3,3 ori mai mult decât ne-au jefuit 3 imperii în 530 de ani de istorie

Zilele trecute, am primit, la adresa mea de e-mail, un foarte interesant studiu semnat de domnul Profesor Eugen Stănescu, director la Muzeul Județean de Istorie și Arheologie Prahova.

Domnul Profesor Stănescu s-a încumetat să pună cap la cap informații adunate din documentele păstrate în muzeele de specialitate ale țării și să încerce să evalueze dimensiunile jafului la care a fost supus poporul român, în ultimele cinci secole, începând cu anul 1415, anul în care Muntenia a început să plătească tribut Imperiului Otoman..

Iată cifrele la care a ajuns domnul Profesor Stănescu.

În perioada 1415-1877, deci, în 460 de ani, Imperiul Otoman a scos din Muntenia, Moldova și Transilvania echivalentul a 341 tone de aur.
În perioada 1678-1918, deci, în 240 de ani, imperiul Habsburgic a scos din Oltenia, Banat, Transilvania și Bucovina, echivalentul a 876 tone de aur.

În perioada 1711-1877, deci, în 166 de ani, Imperiul Rus a scos din Principatele Române, echivalentul a 46 tone de aur.
În total, cele trei imperii, în perioada 1415-1877, deci, în 460 de ani, au scos din teritoriile locuite de români o avuție echivalentă cu 1.263 zone de aur.

Domnul Profesor Stănescu ne spune, însă, că jefuirea românilor s-a intensificat după obținerea independenței, în 1877, și după Marea Unire, din 1918, astfel că în perioada care a urmat, până în anul 1945, la cele 1.263 tone de aur s-au mai adăugat alte 12.564 tone de aur, reprezentând daune de război și profiturile scoase din țară de corporațiile străine care, în perioada interbelică, ajunseseră să controleze peste 80% din capitalul românesc.

Domnul Profesor Stănescu a făcut un efort extraordinar să converteasă în aur diversele plăți făcute de români către imperiile cotropitoare de-a-lungul veacurilor, sub formă de bani, sau în natură etc., astfel că cifrele în aur le putem, acum, converti în banii actuali, în lei sau în euro, luând în considerare prețul actual al aurului.

În Raportul Anual al Băncii Naționale a României, 2016, ultimul dat publicității, se precizează că rezervele de aur ale României la data de 31 decembrie 2016 erau de 104 tone, cu o valoare de 3,5 miliarde de euro. Prețul luat în considerare de BNR este de 35 euro pe gramul de aur, respectiv 35 milioane de euro pe tona de aur.

Dacă aplicăm prețul de 35 milioane de euro pe tona de aur la cantitatea de 13.827 tone estimată de Domnul Profesor Stănescu, ajungem la concluzia că, între anii 1415 și 1945, poporul român a fost jefuit de o avuție egală cu 484 miliarde de euro, în banii de astăzi.

Conform datelor publicate în Anuarele Statistice ale României, valoarea imobilizărilor corporale, deci a capitalului fix al României, la sfârșitul anului 1989, era egală cu 480 miliarde euro, în banii de astăzi.

Asta înseamnă că, între anii 1945 și 1989, poporul român reușise să acumuleze un capital egal cu avuția de care fusese deposedat de străini în cele cinci secole anterioare.

Tot conform datelor publicate în Anuarele Statistice ale României, în perioada 1990-2016, PIB-ul realizat în Români, exprimat în prețurile anului 2016, a fost egal cu suma de 3.200 miliarde de euro, din care 1.100 miliarde de euro au fost încasate de poporul român, sub formă de salarii, pensii, ajutoare sociale și de statul român, ca venituri bugetare rămase după plata salariilor bugetarilor, a pensiilor și a ajutoarelor sociale, restul, de 2.100 miliarde de euro au intrat, sub formă de profituri, în buzunarele și conturile celor care au devenit proprietari ai capitalului românesc, după anul 1989.

Din cele 2.100 miliarde de euro trebuie să scădem 200 de miliarde care reprezintă veniturile mixte realizate de cei 2 milioane de mici întreprinzători români care se chinuie să supraviețuiască în climatul total ostil impus de marile corporații autohtone și transnaționale.

Mai rămân 1.900 miliarde de euro care reprezintă profiturile încasate de marile corporații străine și autohtone, cele create prin megahoțiile numite privatizări și retrocedări.

Conform datelor publicate de către Ministerul Finanțelor Publice referitoare la execuția bugetară, în ultimii 27 de ani, numai 20% din cele 1.900 miliarde de euro profituri au fost declarate și impozitate, ceea ce înseamnă că, în această perioadă, valoarea profiturilor nedeclarate și neimpozitate se ridică la peste 1.500 miliarde de euro.

Conform comunicatului nr 102/2015 al Institutului Național de Statistică al României, 88% din capitalul utilizat în România este controlat de corporațiile străine, restul, de 12%, fiind controlat de cele autohtone.

Dacă aplicăm cele 88 de procente la cele 1.500 miliarde de euro profituri nedeclarate și neimpozitate, aflăm că partea care a revenit străinilor, corporațiilor transnaționale, este de 1.320 miliarde de euro. La acestea trebuie să adăugăm suma de 296 miliarde de euro, care reprezintă profiturile nete, după impozitare, încasate de aceleași corporații transnaționale, pentru profiturile declarate, și să scădem cele 6 miliarde de euro, cât au investit aceste corporații în România, în perioada 1990-2016.

Ajungem, astfel, la cifra de 1.610 miliarde de euro, care reprezintă valoarea avuției scoase din România de Imperiul Transnațional, în ultimii 27 de ani.

Aplicăm prețul de 35 milioane de euro pentru tona de aur și aflăm, astfel, că avuția pe care a scos-o din România Imperiul Transnațional, în ultimii 27 de ani este de 46.000 tone aur, pe care o putem compara cu cantitățile de aur scoase din România de către străini, până în anul 1945.

Deci, în ultimii 27 de ani, Imperiul Transnațional a scos din România o avuție de 3,3 ori mai mare decât au scos toate imperiile, în 530 de ani, între anii 1415 și 1945.

În ultimii 27 de ani, Imperiul Transnațional a scos din România o avuție de 135 ori mai mare decât a scos Imperiul Otoman în 460 de ani.
În ultimii 27 de ani, Imperiul Transnațional a scos din România o avuție de 53 ori mai mare decât a scos Imperiul Habsburgic în 240 de ani.

În ultimii 27 de ani, Imperiul Transnațional a scos din România o avuție de 1.000 ori mai mare decât a scos Imper iul Rus în cele 10 invazii făcute în teritoriile românești pe parcursul a 166 de ani.

În acest an, 2017, PIB-ul României va fi, foarte probabil, de circa 180 miliarde de euro, din care cel puțin jumătate, adică 90 miliarde de euro, vor intra în buzunarele și conturile corporațiilor transnaționale, vor fi scoase din țară. O sumă care echivalează cu 9.000 kilometri de autostradă, sau 2.600 tone de aur.

Imperiul Transnațional a ajuns să scoată din România echivalentul a 2.600 tone de aur, într-un singur an, de 2 ori mai mult decât au scos din teritoriile românești Imperiul Otoman, Imperiul Habsburgic și Imperiul Rus, ÎMPREUNĂ, în 460 de ani.

Acesta este rezultatul ÎNSTRĂINĂRII capitalului românesc.

Acesta este rezultatul erorii strategice făcute de guvernanții României în vara anului 1990, când au respins Varianta Cojocaru și au adoptat Varianta Brucan, Legea 15/1990, prin care au deposedat poporul român de capitalul acumulat până în anul 1989, au trecut acest capital în proprietatea privată a statului, l-au falimentat, prin inflația declanșată de BNR, și l-au trecut, apoi, evasigratuit, în proprietatea străinilor, a transnaționalilor, prin megahoțiile numite privatizări și retrocedări, luându-și și ei partea din pradă, cele 10-12 procente din capital, cu care s-au autoîmproprietărit.

Ajunși proprietari asupra capitalului, transnaționalii au capturat și statul român, prin corupție, pe care îl folosesc pentru crearea sistemului juridic și financiar, prin care își însușesc mai mult de jumătate din avuția pe care o crează poporul român, prin munca sa, prost plătită.

Din păcate, poporul nu cunoaște nici dimensiunea jafului la care este supus nici complicatul mecanism prin care este jefuit. Adevărul este bine ascuns de către presa coruptă și controlată de către proprietarii capitalului. Jaful poate fi oprit prin ROMÂNIZAREA și DEMOCRATIZAREA capitalului, obiective care pot fi atinse prin adoptarea Constituției Cetățenilor, adoptare care poate fi realizată printr-o amplă mișcare de eliberare națională.

ILIE ȘERBĂNESCU - Scrisoare deschisă către toți românii

Tragem apa la București și facem plata la Paris!

Dragii mei concetățeni, sînt și eu, ca și dumneavoastră, un locuitor al acestui îndrăgit oraș Bucuresti. Aici m-am născut, mi-am petrecut copilăria, mi-am făcut studiile și am muncit pînă cînd am ieșit la pensie.

Am muncit 42 de ani din care 22 pentru propășirea socialismului și 20 pentru dezvoltarea capitalismului și a democrației de la care am sperat mult mai mult. Acum sînt la pensie. Să nu credeți cumva că m-am pricopsit. Îmi petrec anii chivernisind banii de pensie în primul rînd pentru plată facturilor.

Știți și dumneavoatra, poate mai bine ca mine, că viața de bucureștean te obligă la folosirea unor servicii și facilitate publice indispensabile cum ar fi **curentul electric, gaze, apa curentă, cablu tv, internet, telefon și cîte altele.** Tot uitindu-mă prin facturi am observant un lucru pe care aș vrea să vi-l împărtășesc și dumneavoastră. Și anume că eu, ca și dumneavoastră, **plătesc apa la o companie numită Apa Nova,** care e o companie franțuzească dar îmi vinde apă românească pentru că, cu siguranță, nu o aduce din Franța. Deci eu, atunci cînd fac duș sau cînd îmi fac un ceai, îl fac cu apă românească, dar banii mei pleacă în Franța.

Curentul electric îl plătesc la o companie italiană numită **Enel.** Deci, cum am aprins un bec, am deschis o supapă prin care banii mei se scurg în Italia. Sînt convins că nici Enelul nu-mi vinde curent italian.

Gazul metan îl plătesc la GDF Suez (**Gaz de France Suez**), firmă tot franțuzească ce îmi vinde mie și multor altora gaz metan românesc, dar banii noștri pleacă la Paris să se integreze în UE.

Telefonul, indiferent că-l plătesc la Romtelecom, Vodafone, Orange sau Cosmote, cum îmi mai deschid gura să zic ceva la telefon, cum îmi mai zboară din portofel niște bani către zări străine.

Cablul TV și internetul le plătesc la RCS & RDS. Aștia, mărturisesc că nu știu de unde sînt, dar am auzit că patronul lor, pe nume **Zoltan Teszary**, locuiește la **Budapesta** și nu știe nici el dacă mai e român sau european.

Ce să va mai spun că, **dacă bag benzină** în rezervor, m-am integrat și cu mașina în Europa, că nu mai e în tot Bucureștiul un PECO românesc. Ferească Dumnezeu de vreun **împrumut la bancă**, pe care mărturisesc că nu l-am făcut, dar sînt sigur că mulți au fost nevoiți să-l facă și acum plătesc dobînzi grele și comisioane către bănci străine fiindcă în București, în afară de CEC, nu mai e nici o bancă românească. Deci ne integrăm cu succes și în sistemul financiar European, cu portofel cu tot.

Deci cam astea sînt urmările **politicii de privatizare** a celor care au condus țara în ultimii 24 de ani. Am fost predați la pachet, pe post de consumatori captivi, unor companii străine care ne calculează prețurile în euro, deși noi sîntem plătiți în lei! Pe facturi prețurile cresc fără să ne întrebe nimeni, deși noi avem un contract cu fiecare din aceste companii de utilități.

Cît mai poate dură o asemenea hemoragie financiară? Dar să știți că situația asta nu e specifică doar Bucureștiului. Ea se regăsește în toate marile orașe din țară. Toată lumea consumă și nimeni nu mai produce nimic, iar banii românilor se scurg în afară țării.

Dacă umplem **coșul cu merinde** la supermarket, pentru îndestularea familiei, iarăși aruncăm cu banii peste mări și țări, fiindcă marfă e aproape 90% de import.

Pagubele sînt uriașe! Au dispărut, în ultimii 27 de ani, peste 1200 de întreprinderi productive: fabrici,uzine, combinate, cooperative, sisteme de irigații și cîte altele! În România, primul război mondial + al doilea război mondial + cutremurul din 1977 nu au distrus 1200 de întreprinderi. Politicienii ultimilor 27 de ani au reușit performanța!

Nici bomba de la Hiroșima + bombă de la Nagasaky nu au reușit performanță asta, e dovedit statistic. Deci politicienii noștri din ultimii 24 de ani sînt mai răi că bomba nucleară.

Nu mai vorbesc de recordul de a crește datoria publică la 63,6 miliarde de euro. I-au spus datorie publica, deși nu ne-au întrebat pe noi, poporul, atunci cînd au contractat-o, dar ca să fie siguri că e datoria noastră, a poporului și că noi o vom plăti... noi și nepoții noștri!

Cît mai poate dură o asemenea situație? Ce fel de țara vom lasă noi moștenire copiilor și nepoților noștri?! Mulți dintre ei caută de pe acum să-și facă o situație prin alte țări. Cifre neoficiale spun că vreo **4 milioane de tineri români muncesc în străinătate** și din generațiile care se ridică mai toți vor să plece, fiindcă este o adevărată performanță să-ți găsești un loc de muncă în țara ta.

Nimeni nu cere de pomană. Toată lumea dorește un loc de muncă! Fără producție autohtonă de bunuri, doar cu consum și servicii, și alea livrate de străini, vom pieri ca țară și ca neam în cîțiva ani de zile.
Acest lucru trebuie să înceteze și România să-și recapete controlul asupra serviciilor publice și asupra întregii economii!
Serviciile publice sînt afaceri cu clienți captivi. Ele trebuie să fie în mîna românilor, a statului român, altfel ne vom trezi cu prețuri din ce în ce mai mari !

Dumnezeu să ne lumineze mintea! În caz contrar, vom trage apa la București și vom face plata la Paris, ca și pînă acum!
Fă un bine țării tale! Citește și dă mai departe!

Sursă: Iași - Societatea Civilă

EXERGUM

„Când vei constata că, în scopul de a produce, trebuie să obții aprobarea de la acei care nu produc nimic, când vei observa cum banii se scurg spre cei care nu activează în bunuri, ci în favoruri, când vei înțelege că o mulțime de oameni se îmbogățesc prin luare de mită și influența lor e mai eficace decât munca lor, că legile nu te protejează contra lor, ci dimpotrivă, ei sunt cei care sunt protejați împotriva ta, când vei descoperi că este răsplătită corupția iar onestitatea devine un sacrificiu de sine, atunci vei putea spune, fără teama de a greși, că soarta societății în care trăiești este pecetluită."

Ayn Rand (1950)

Opinca românească de pe Parlamentul ungar

În anul 1919, istovită de un război pustiitor, România a trebuit să ia din nou armele în mâini, pentru a se apăra – şi pentru a apăra încă o dată Europa – de pericolul bolşevic, care venea, de data asta, dinspre Ungaria. Armata lui Bela Kun, organizată şi coordonată de la Moscova, noua capitală a Rusiei bolşevice, a cucerit în timpul ocupaţiei româneşti a Ungariei, între august şi noiembrie 1919.*Această relatare a apărut iniţial în cartea sa „Huzarul negru”, 1926, şi a fost preluată în reeditarea din 2010 a cărţii generalului Gheorghe Mărdărescu, „Campania pentru desrobirea Ardealului şi ocuparea Budapestei”, 1922.* (Miron Manega)

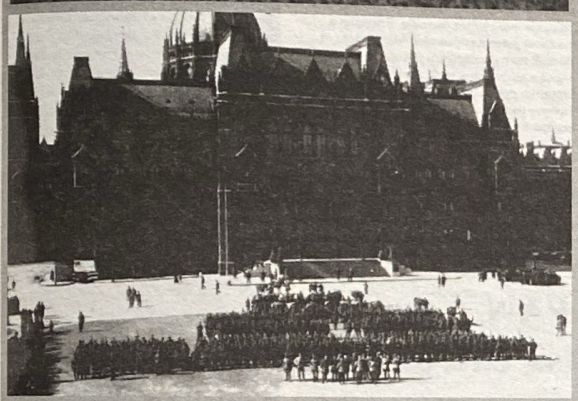

Ungaria prin lovitură de stat, după care a atacat concomitent România şi Cehoslovacia (proaspăt creată ca stat multinaţional), reuşind să o ocupe pe aceasta din urmă. Cu o armată decimată de primul război mondial şi dotată rudimentar, România regală, condusă de Ferdinand, ripostează ferm, îi alungă pe unguri dincolo de Tisa, după care, în marş forţat, cucereşte Ungaria şi repune în drepturi guvernul alungat de Bela Kun.

La 3 august 1919, patru escadroane de roşiori, comandate de colonelul Rusescu, au pornit spre Budapesta unde au ajuns spre seară. Istoriografia a consemnat data eliberării Budapestei de bolşevism ca fiind 4 august 1919, ziua în care generalul Mărdărescu a primit defilarea trupelor române în capitala Ungariei.

Regele Ferdinand, dintr-o nobleţe exagerată, nu a permis armatei să arboreze drapelul românesc pe clădirea Parlamentului de la Budapesta, aşa cum ar fi fost îndreptăţit să facă orice învingător. Au făcut-o în schimb, într-un mod original, doi olteni: sergentul Iordan şi căprarul Bivolaru. Aceştia au cocoţat, în vârful catargului, deasupra drapelului maghiar, o opincă găurită.

A fost o exemplară lecţie de istorie şi un avertisment de care Ungaria din afara şi din interiorul României ar trebui să ţină seama…

Momentul emblematic al acestui război de eliberare a Ungariei rămâne ridicarea opincii româneşti pe Parlamentul ungar. Avea să-l relateze, cu emoţie şi culoare, Generalul Marcel Olteanu, fost guvernator al Budapestei

Cum au pus românii opinca pe Parlamentul din Budapesta

(din însemnările generalului Marcel Olteanu)

…. Şi au intrat trupele noastre în Budapesta la începutul lunii august 1919. Palatul Parlamentului maghiar a fost pus sub paza unui pluton de vînători. Şeful gărzii de la intrarea principală era sergentul Iordan, un oltean de la Craiova, potrivit de stat, negru, uscat şi foarte voios. Deasupra palatului a văzut Iordan cum fîlfîia în vînt flamura ungurească - roşu-alb-verde. Faptul acesta nu l-a supărat prea tare, dar nici nu i-a plăcut... Dîndu-şi capela pe ceafă şi scărpinîndu-se după ureche şi-a zis: *"Să dau jos steagul unguresc şi să pun fanionul de la companie?... Asta ar şti şi madama de la popota domnilor ofiţeri s-o facă... Dar am să chibzuiesc în aşa fel ca să rămînă de pomină şi să fie şi talpa României răzbunată..."*

Zis şi făcut. Chemînd pe căprarul Bivolaru, s-au suit în norii Budapestei şi au coborît steagul în lungul sforii, drept la jumătatea steajerului şi, luînd apoi opinca răsuflată a căprarului, s-a urcat ca un pui de urs şi a pus-o drept căciulă în capul steajerului, lăsîndu-i nojiţele s-atîrne-n vînt. Şi aşa a fîlfiit multă vreme în cerul Budapestei steagul maghiar cu opinca românească deasupra lui... *„Cine oare să fi făcut această tragică glumă?”* - îmi zise tovarăşul meu de preumblare, domnul Ferency, un distins avocat pe care îl cunoscusem în metropola maghiară; şi zicînd, îmi arătă cu mîna priveliştea originală şi neaşteptată, care oprea în drum şi întorcea capetele şi altor trecători, ca fiind cel mai caracteristic şi ironic simbol al îngrozitoarei realităţi, al catastrofalei prăbuşiri a unui organism orgolios şi despotic, tocmai sub călcîiul acelui organism pe care ţinuse genunchiul de fier atît amar de vreme, pe care întotdeauna l-a considerat nevrednic de lumina soarelui şi de care totuşi o viaţă-ntreagă s-a temut”... *“Cine oare să fi dat vîntului şi să fi ilustrat cu atîta măiestrie şi atît de dureros dezastrul iremediabil al regatului Sfîntului Ştefan?”*, mai rosti domnul Ferency, cu privirea tristă, pierdută în văzduh, întrebînd parcă cerul unguresc, dezolant de senin în ziua aceea. Apoi se întoarse cu privirea spre mine, şi deşi nu mai zicea nimic, am înţeles că ar vroi o lămurire.

Îmi era milă de el, căci era un om distins la simţire. *“Mă voi interesa, domnule doctor”*, îi zisei cu o nuanţă de înduioşare şi, apropîndu-mă de santinelă, îi spusei să strige pe şeful gărzii. *“Este chiar acolea, domnule general”*, îmi răspunse vînătorul mic şi îndesat, încordîndu-se şi făcînd cu capul un gest despre cheiul Dunării.

- Cum îl cheamă?

- Don sergent Iordan.

- Dar tu ştii cine a dat ordin de s-a aciuat opinca ceea deasupra steagului unguresc?

- Da, domnule general, chiar don sergent a dat ordin azi dimineaţă şi tot dînsul a şi executat ordinul... acum stă de un ceas acolo să vadă ce-o să zică lumea şi tot în cer se uită ca să îndemne şi pe alţii...

Mă-ntorc puţin spre stînga şi nu departe zăresc un sergent şi un căprar, care, fără să mă bage în seamă, gustau cu frenezie roadele isprăvii lor - ilustraţia magistrală a unui moment istoric. Priveau cînd la trecătorii enervaţi şi sanchii, cînd la opinca impertinentă, şi pe feţele lor tuciurii şi asprite de viforul vremilor se lămurea cea mai desăvîrşită satisfacţie. Păreau nişte inspiraţi şi nişte draci geniali. Întreaga oaste românească, întreaga naţie mi s-au părut că se oglindesc în aceşti doi zdrenţăroşi, sublimi chiar prin gradul de perfecţiune la care poate ajunge o zdrenţă... De-aş fi fost singur! O! i-aş fi privit ceasuri întregi fără să mă satur... Şi, poate, i-aş fi luat de gît şi i-aş fi sărutat! Dar... le-am făcut semn să se apropie şi, arătînd domnului Ferency pe sergent, i-am zis încet, foarte încet: *“Acesta este glumeţul, care fără o intenţie răutăcioasă, desigur, şi cu toată naivitatea unui poznaş, te-a făcut poate să suferi”*... Şi domnul Ferency, scăldîndu-şi ochii între genele-i umede, mi-a replicat cu adîncă melancolie:

- Dacă din sufletul şi mintea unui simplu ţăran ca acesta s-a desprins o asemenea poznă, atunci nu mă mir că sînteţi aci!

În după-amiaza aceleiaşi zile, m-am îndreptat din nou spre Palatul Parlamentului. Mă simţeam dator faţă de Iordan; trebuia să-i dau ceea ce în faţa durerii dominului Ferency, nu i-am putut da. L-am chemat - era nedespărţit de Bivolaru -, mi-a povestit cum i-a dat în gînd şi cum a înfăptuit isprava lui. L-am lăudat şi mi-am plimbat mîna mult pe faţa lui suptă şi radioasă şi i-am dat un pachet de ţigări regale. Şi nu ştiu cum, m-am pomenit că iau de nas pe căprarul Bivolaru, care se tot apropia de mine şi pe care, cu cît îl priveam, cu atît mai mult punea stăpînire pe firea mea. Era mic de statură, faţa îi era smeadă şi foarte pîrlită de soare şi vînt; în fundul capului purta nişte ochi mici, căprui şi scăpărători. Avea dinţi mărunţi, albi şi frumoşi, şi peste buza arsă de frigurile ostenelilor abia mijea o mustaţă roşcovană -, un vulpoi de Mehedinţi. Purta capelă pe sprînceană, iar în ce priveşte îmbrăcămintea părea înfăşurat cu totul într-un covor de petice, căruia expresia lui îi dădea ceva din prestanţa unor odăjdii de samurai japonez fanatic. O crestătură adîncă îi stăpînea obrazul stîng şi alta mai lată se răsfăţa pe gît sub urechea dreaptă; mai în sus de mînă, pe antebraţul stîng, se zărea o cicatrice respectabilă...

L-am întrebat unde a fost rănit. Mi-a răspuns cu naivitate şi scurt: *„Peste tot, domnule general”*. Şi desfăcînd repede o moletieră, mi-a arătat o rană de schijă, abia vindecată, la pulpa dreaptă; apoi, descheind singurul nasture pe care îl mai avea la veston, puse degetul pe o dîră de baionetă în lungul coastelor din dreapta care se vedea în întregime printre cele cîteva şuviţe de pînză destrămată ce alcătuiau cămaşa lui Bivolaru. Şi era gata să-mi mai arate, dar l-am întrerupt: *„Bine, bine... văd că eşti crestat ca un răboj; dar unde ai căpătat rănile? În ce lupte?...”* Şi iarăşi cîntecul lui: *„Peste tot, domnule general. În Carpaţi, la Răşinari, la Olt, la Siret, la Oituz şi chiar pe Tisa în aprilie, că eu, domnule general, am fost poate în patruzeci de atacuri mari şi, în adevăr, eu sînt răbojul isprăvilor regimentului nostru... pe mine sînt crestate toate de la 1916 încoace... şi nu mă las nici mort!...”*

Generalul Marcel Olteanu

- Ei şi acum îţi pare bine că făcurăm România Mare şi că faci de gardă, tu, căprarule Bivolaru de la Mehedinţi, tocmai aci la Budapesta?

Şi el, încordîndu-se şi privindu-mă soldăţeşte drept în lumina ochilor, îmi răspunse sfătos şi cu mîndrie:

Bela Kun

- E lucru mare, domnule general... Dar... am auzit că mai e şi o Viena!...

Acestui nebun în toate minţile, acestui prototip al zdrenţelor noastre glorioase de la 1917, care îşi da seama perfect pînă unde se poate întinde fiziceşte România Mare, nu-i intra totuşi în cap că numai pentru ce vedea s-a ostenit el şi aţiţa au albit meleagurile cu oasele lor. El, Bivolaru, sinteza neamului său, elegant la simţire şi la gîndire, fără să poată exprima, înţelegea totuşi numai una: *„faima şi duhul românesc cît mai departe, şi peste România-Mare, România spirituală, România fără hotare”.*

***General Marcel Olteanu** (1872-1943)*

Generalul Mărdărescu

OFIŢERII REGIMENTULUI 87, INFANTERIE IN FAŢA PARLAMENTULUI UNGAR

Armata română intrând în Budapesta

Ciudata luptă de la Caransebeş (1788): 10.000 de austrieci morţi, într-o bătălie care n-a avut loc. Îmbătaţi de ţigani, s-au omorât între ei

Bătălia din 1788 de lângă Caransebeş, cunoscută şi cu denumirea de „bătălia juicii”, este un episod ciudat şi hilar din războiul turco-austriac din 1787-1791. În seara zilei de 21 septembrie, timp ce 100.000 soldaţi austrieci şi-au stabilit tabăra pe malul râului Timiş, în aşteptarea atacului turcesc, un grup de husari au trecut râul, să iscodească prezenţa turcilor.

Iscoadele n-au dat peste turci, dar au dat peste nişte civili, numiţi atunci ţigani, iar astăzi rromi, care s-au oferit să le vândă o cantitate importantă de alcool semidistilat.

Husarii au acceptat târgul, au luat băutură şi au început să bea. Între timp, au mai sosit şi alţi militari austro-ungari, care, văzând petrecerea şi crezând că băutură este „rechiziţionată”, şi-au cerut partea lor. Husarii au refuzat şi început încăierarea. Situaţia s-a înrăutăţit atunci când un ofiţer austriac, în încercarea de a restabili ordinea, a început să strige în germană „Halt! Halt!”, ceea ce a ajuns deformat la urechile soldaţilor, care nu aveau cunoştinţe de germană, sub forma de „Allah! Allah!”. Speriat (şi probabil foarte beat), comandantul unui grup a ordonat deschiderea focului.

Grosul armatei, de pe cealaltă parte a Timişului, auzind zgomot de bătălie, a crezut că a început lupta cu turcii şi a trecut râul în noapte. Armata era amestecată: italieni, slavi, austrieci, unguri. Nu se înţelegeau unii cu alţii şi, pe acest fond, s-a pornit pe întuneric o luptă oarbă, fiecare luptător atacând un camarad, având convingerea că se bate cu un turc.

În scurt timp, numărul mare de victime i-a făcut pe supravieţuitori să se retragă, dând de veste şi celorlalţi. Întreaga armata s-a retras în mare dezordine, chiar împăratul Joseph al II-lea fiind împins jos de pe cal. Abia dimineaţa s-a putut vedea cît de mare a fost dezastrul.

Două zile mai târziu, au sosit şi turcii, care au rămas consternaţi, văzând aproape 10.000 de inamici morţi pe câmpul unei lupte care nici n-a avut loc.

Absurdul şi tragismul situaţiei a făcut ca acest episod să fie considerat ân topul primelor 10 mari catastrofe militare din istorie, alături de bătălia de la Wabash şi cea de la Agincourt.

Bibliografie: Cultural.bzi.ro, Historia.ro

SOCRATE despre medicina tracă a lui ZAMOLXIS

(Continuare din pagina 1)

Trebuie deci, în primul rând să vindecăm izvorul răului, ca să se poată bucura de sănătate capul cu tot restul trupului. Iar acum – zicea el – aceasta e cea mai mare greşeală a oamenilor: că unii medici caută în chip deosebit o vindecare sau cealaltă (a sufletului sau a trupului). Şi mă povăţuia foarte stăruitor să nu mă las îndupleca de nimeni – oricît de bogat, dintr-un neam ales, sau oricît de frumos ar fi – ci să fac altfel.

Deci eu, pentru că am jurat, şi sunt nevoit să-i dau ascultare, îi voi da în adevar ascultare şi dacă vrei – potrivit poveţelor străinului – să-mi încredinţezi mai întîi sufletul tău, pentru a-l vrăji cu incantaţiile tracului, îţi voi da şi leacul pentru cap. Dacă nu, nu-ţi pot ajuta cu nimic, scumpe Charmides”.

Platon (427 î.Hr. - 347 i.Hr.) a fost un filosof al Greciei antice, discipol al lui Socrate şi învăţător al lui Aristotel. Împreună cu aceştia, Platon a pus bazele Academiei din Atena şi ale întregii culturi occidentale.

La 20 de ani îl cunoaşte pe Socrate, rămânând alături de el vreme de 8 ani. La moartea acestuia (399 î.Hr.), nu a putut fi de faţă, fiind bolnav. Condamnarea nedreaptă a maestrului l-a îndemnat să-l reabiliteze (*Apărarea lui Socrate*), dialogurile de tinereţe purtând marca puternică a filosofiei socratice.

Fragmentul citat face parte din Dialogul despre înţelepciune cu Charmides. Contextul acestui dialog, relatat de Platon, a fost Războiul Peloponesiac pentru hegemonie dintre Sparta şi Atena (431-404), mai exact ajunul primei bătălii, cea de la Potideea, la care filosoful a participat. Plimbându-se prin Atena, Socrate s-a întâlnit cu unul dintre discipolii săi, Cheferon, înconjurat de un grup de tineri, printre care şi Charmides. Acesta din urmă l-a rugat pe Socrate să-i recomande un leac pentru durerile de cap care-l chinuiau îngrozitor. Răspunsul lui Socrate la această solicitare este textul anterior…

BAT YE'OR, specialistă britanică în islamism:

Islamizarea Europei a fost pregătită metodic, de 40 de ani

Într-un excepţional interviu publicat de site-ul *ripostelaique.com,* reputata scriitoare britanică de origine evreiască Bat Ye'Or (pseudonim al lui Gisèle Littman) - specialistă în minorităţile religioase şi în lumea islamică, autoare, printre altele, a cărţii *„Europe, Globalization, and the Coming of the Universal Caliphate" (Europa, globalizarea şi intrarea în Califatul Universal)* ne arată cum a apărut conceptul Eurabia, ne vorbeşte despre legăturile dintre UE, Liga Arabă şi Organizaţia de Cooperare Islamică, despre Asociaţia Parlamentară pentru Cooperarea Euro-Arabă şi contribuţia lui Pompidou, Mitterrand, Jacques Delors sau Solana la formarea Eurabiei. Aflăm despre islamizarea rădăcinilor istorice ale creştinismului şi aderarea la viziunea islamică asupra istoriei şi ni se explică de ce guvernele din vestul Europei gândesc altfel decât cele din estul ei, atunci când vine vorba de imigraţia musulmană. Deşi expunerea lui Bat Ye'Or sprijină, destul de vizibil, cauza statului Israel, nu i se pot contesta scriitoarei corectitudinea informaţiilor şi justeţea analizei. Prezentăm mai jos câteva fragmente din interviul acordat de Bat Ye'Or site-ului *ripostelaique.com* (M.M.)

[...] Numele "Eurabia" este numele ales de Comitetul European de Coordonare al Asociaţiilor de Prietenie cu lumea arabă, pentru a se defini pe el însuşi şi strategia sa. El a fost creat în 1974, bineînţeles la Paris, centrul de origine al acestei politici. Deasemenea, acest Comitet a publicat o broşură intitulată "Eurabia", care poate fi studiată la Biblioteca Naţională.

Comitetul Eurabia a fost instrumentul de implantare a unei noi strategii, concepută în anii '60 de Franţa şi Germania. Ea urmărea să creeze o entitate mediteraneană prin unirea economică, culturală şi politică a celor două maluri ale Mediteranei. Ţările Ligii Arabe au pus condiţiile lor, dintre care principala era recunoaşterea şi legitimarea lui Yaser Arafat, susţinerea cauzei palestiniene şi o politică europeană anti-israeliană. Dezgustate de renaşterea anti-semitismului, alte ţări ale Comunităţii europene, ca Danemarca şi Olanda, şi-au manifestat reticenţa în ciuda represaliilor terorismului palestinian. Dar, în 1973, după războiul de Yom Kippour, boicotul petrolului decretat de Liga Arabă contra Occidentului, cu excepţia Franţei, a erodat această rezistenţă. Cele 9 ţări membre al Comunităţii europene s-au alăturat Franţei, piesa fundamentală a acestei politici şi, pe această bază, convorbirile privind înţelegerea şi alianţa cu ţările din Golf au putut să înceapă. [...]

Palestinizarea Europei se ambiţionează să înlocuiască Israelul cu Palestina musulmană prin negarea istoriei evreieşti şi ştergerea acesteia prin islamizarea topografiei sale. Aspectul teologic are ca scop să islamizeze rădăcinile evreieşti ale creştinismului, înlocuindu-l pe Isus – evreu din Iudeea – cu un Isus musulman, din Coran, pe care Bisericile ce au îngenuncheat în faţa islamului pretind prin anacronism că ar fi Palestinian, cu toate că acest cuvânt nici nu exista în vremea lui Isus şi nu apare nicăieri în Coran. [...].

Invazia migraţională a Europei este legată de strategia Consiliului european şi a Comisiei, realizat în comun cu Liga Arabă şi OCI. Această înţelegere euro-arabă, bine rodată de-a lungul a 40 de ani, explică unanimitatea guvernelor care acceptă imigraţia – cu excepţia Ungariei şi a Statelor recent acceptate în Uniune. Tonul dictatorial şi ameninţător al preşedintelui Comisiei, luxemburghezul Jean Claude Juncker, ilustrează atât de bine autoritarismul opac al Bruxelles-ului. Aceste invazii de populaţii, majoritar musulmane, accelerează cu siguranţa procesul de Palestinizare (decreştinare) şi islamizarea – nu numai demografică, dar şi culturală şi politică – a societăţilor europene. Acesta este, de altfel, motivul pentru care sunt atât de bine primite de elitele noastre. Eu nu cred în sentimentele umanitare ale politicienilor, ci cred mai degrabă într-o politică umanitară ce manageriază capitaluri şi interese strategice colosale. Conducătorii noştri, care au distrus Statele naţiune, sunt incapabili acum de a le apăra teritoriile. [...].

Islamizarea Europei este un proces în funcţiune din 1970. El are etapele sale, textele sale fondatoare, iniţiatorii săi şi progresează datorită unor mecanisme adecvate, uşor de identificat. Marii săi strategi din partea franceză au fost: Pompidou, Giscard d'Estaing. Mitterrand, Chirac şi colegii lor europeni, miniştri lor şi ambasadorii asociaţi; la nivelul Uniunii Europene, Jacques Delors, Romano Prodi, Solana şi succesorii lor, făuritorii unei plase de reţele politice, economice, culturale, academice şi mass-media, care a impus poliţia gândirii, auto-cenzura, limbajul orwellian al deculturalizării gestionat de Fundaţia Anna Lindh, legată de Comisia Europeană.

Au existat cu siguranţă „idioţi utili", evrei sau creştini, care au beneficiat de subvenţii, de celebritate, de expunere mediatică măgulitoare, servind drept marionete şi paravan celor care îi manipulau din spatele cortinei. Dar aceştia nu sunt decât umbre secundare. Veritabilii responsabili ai islamizării Europei s-au situat în sferele înalte ale ierarhiilor guvernamentale, care au colaborat cu nazismul şi mediile sale islamofile. [...].

Se poate studia evoluţia în procesele verbale ale Dialogului Euro-Arab, publicate de Ministerul francez al Afacerilor străine, în rapoartele APCEA ale Uniunii mediteraneene şi ale conferinţelor care i-au reunit pe miniştri europeni şi omologii lor din OCI. Câţiva indivizi nu pot opera mutarea unui continent, transformările cer pârghii mult mai puternice.

Trebuie deasemenea să recunoaştem că, de partea lor, Liga Arabă şi OCI au exercitat represalii economice, susţinute de terorismul palestinian mai întâi, apoi de cel islamic, şi presiuni necontenite pentru a face o Europă, uneori reticentă, să accepte cerinţele lor în ceea ce priveşte fluxul şi drepturile imigranţilor musulmani din Europa, sau faţă de campania anti-israeliană. Parlamentarii APCEA au jucat un rol major în acest context. [...].

Angela Merkel a simţit pe propria piele schimbarea vânturilor şi împotrivirea opiniei publice. Dovadă că popoarele pot să reacţioneze împotriva conducătorilor lor.

Dacă prin „ţări europene" înţelegeţi guverne, este clar că transferul de exerciţiu politic şi de suverainitate de la State la Bruxelles, entitate supranaţională şi dictatorială, a slăbit popoarele şi sistemul democratic. L-am văzut pe Jean Claude Juncker ameninţând cu represalii ţările reticente în a-i aplica deciziile. Bruxelles a confiscat puterea popoarelor. Mă gândesc că de mult timp conducătorii Europei sunt într-o logică a globalizării, unde cuvintele "apărarea propriilor populaţii" nu le mai spun nimic. Apărare de cine şi de ce? Islamul este binevenit, bogăţia Europei, viitorul său.[...].

Pentru mine, Europa s-a construit pe moştenirea ştiinţifică şi juridică greco-romană şi spiritualitatea iudeo-creştină care i-a făurit valorile. Contribuţiile sale la progresul umanităţii în toate domeniile, ştiinţe, arte, legi umplu cele mai frumoase pagini ale istoriei umane. Au fost, bineînţeles, perioade negre, de crime şi

genociduri. Dar, spre deosebire de alte popoare care-şi fac un titlu de glorie din acest lucru, sau îl neagă, Europa nutrită cu moştenirea iudaică a căinţei, a remuşcării şi a iertării, le-a recunoscut. Europa a proclamat egalitatea fiinţelor umane şi sacralitatea lor (principiile biblice), ea a proscris sclavia şi a înscris în instituţiile sale libertatea, demnitatea şi drepturile omului. [...].

Sper că Europenii vor putea să păzească acest imens, infinit de preţios şi unic patrimoniu, de o distrugere gândită de numeroşii duşmani interni şi externi. Pentru a depăşi această provocare nu trebuie să se înşele asupra inamicilor. Această responsabilitate ne revine tuturor. [...].

Surse: bogdancalehari.wordpress.com, Riposte laïque

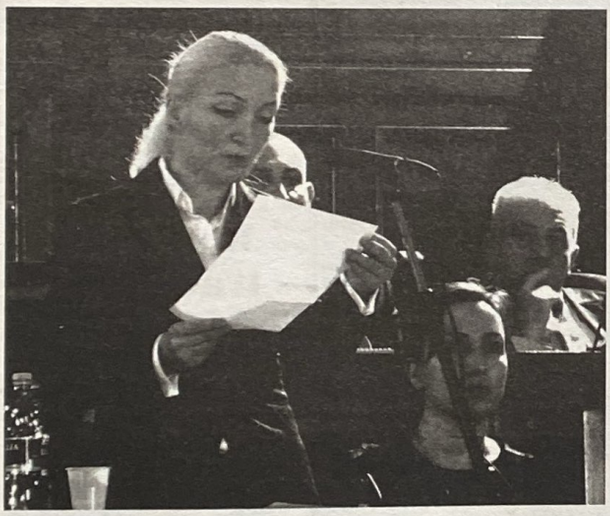

IZABELA PULPAN

Scrisoare deschisă către guvernanţi

„8.000 de copii români sunt sechestraţi în casele de copii din Italia!"

Domnule Preşedinte al României, Domnule Liviu Dragnea, Domnilor Miniştri, Domnilor Parlamentari,

Vă aduc la cunoştinţă o situaţie dramatică a femeilor şi copiilor români din Italia, de care aveţi, desigur, cunoştinţă, pentru că eu însămi V-am transmis scrisori de informare. Statul român în rezoluţia acestei problematici a intervenit prea puţin. În orice caz, Departamentul pentru Românii de Pretutindeni, din cadrul Ministerului de Externe, nu a făcut nimic, exact ca în toate problemele expuse Doamnei Ministre Pastarnac.

Dar, înainte de toate, să mă prezint, trecând în revistă câteva dintre realizările pe care am putut să le fac în Italia cu forţele mele, cu dragă inimă:

- În 2010 am venit în Italia ca jurnalist. Am fondat Federaţia Străinilor în Italia FILSEM - pentru a putea ajuta românii şi toate mamele care aveau nevoie de ajutor, pentru că mi-am dat seama că, româncă sau chinezoaică, mama este mamă şi trebuie ajutată. Căutând prin casele de copii - ca jurnalist infiltrat - copiii români, în urma semnalărilor mămicilor noastre disperate, am ajuns la cunoştinţa faptului că în Italia sunt luaţi cu forţa copiii, de lângă propriile familii care îi iubesc, şi deportaţi în case de copii - puşcării, fără temei legal, fără nicio vină, deoarece, pentru orice copil dus în casa de copii, statul şi comunitatea europeană plătesc de la 100 la 500 de euro pe zi. Deci, la un total de 30.000 de copii, este o afacere de miliarde pe spatele copiilor nevinovaţi.

- În anul 2012 am publicat cartea - adevăr „Copii constrânşi la tăcere şi mame persecutate de lege" (n.r. „Bambini costretti al silenzio e madre perseguitate dalla giustizia") în care denunţ aceste abuzuri, împreună cu ceilalţi colegi jurnalişti italieni. Dacă intraţi pe contul Facebook deschis pentru această problematică, „Dipartimento Internazionale Difesa Bambini e Famiglia", veţi vedea că avem adeziuni publice ale poporului şi că... am promovat o lege de iniţiativă populară cu 50.000 de semnături şi că, în curând, se va răsturna situaţia politică în Italia.

Acesta este comunicatul de presă:

Jurnalista română Isabella Pulpan a prezentat o lege în Italia în apărarea copiilor şi a familiei

În ziua 08.09.2017 a fost publicată în Monitorul Oficial cu numărul de înregistare generală 210, Propunerea de Lege din dorinţa poporului, având titlul „Apărarea copiilor şi a Familiei" de către un număr de 11 persoane cu drept de vot. Depunerea legii a fost efectuată în ziua 7.09.2017 la Curtea de Casaţie din Roma, de către semnatarii: Pulpan Isabella, Francesco Claudio Acquaviva, Pennone Nicola, Giorgina Bais, Valentina De Cicco, Carlo Priolo, Gabriele Ratini, Loredana Dell´Uomo, Vivoli Lidia, Marianna Tonina, Atencio Luis Miguel. Propunerea de lege conţine 27 articole şi cuprinde: „abolirea caselor de copii şi interzicerea înlăturării forţate, fără motive, a copiilor de la propriile familii; nu vaccinării obligatorii fără garanţii; reforma asistenţilor sociali care trebuie să asiste societatea - persoanele în vârstă, familiile cu copii bolnavi, persoanele fără casă; reforma psihologilor care nu pot să inducă în eroare magistraţii cu false relaţii asupra copiilor; ajutorarea *familiilor cu 500 de euro pe lună pentru fiecare copil a cărui familie nu ajunge la 9.000 euro pe an ca venit; formarea "Gărzii împotriva uciderii femeilor" pentru a da ajutor real femeilor care au curajsă denunţe agresorii; aplicarea legii anti-sinucid; ajutorarea familiilor aflate în pragul falimentului", etc. Legea va putea fi semnată în toate Primăriile din întreaga Italie. Isabella Pulpan - promotoarea acestei legi şi prima semnatară, declară că cele 50.000 de semnături necesare pentru ca această lege să ajungă în dezbaterea Parlamentului deja există! Prioritatea jurnalistei române nu sunt semnăturile, ci pariul cu lumea politică, acela de a vedea care dintre oamenii politici se vor opune acestei legi, pt că „politicianul care nu va semna această lege se va declara implicit împotriva copiilor şi a familiei. Vreau să arăt italienilor că a venit o română să salveze copiii lor şi să găsească soluţii, de aceea, vreau să le arăt ce înseamnă forţa poporului, care este adevărata forţă într-un stat de drept. După aceea, să sperăm, nu vor mai vorbi de rău de români şi ne vor acorda respectul meritat!"*

În anul 2013 am început simultan să lupt şi pentru drepturile copiilor care erau discriminaţi în sport. După conferinţe şi nenumărate dezbateri cu Parlamentul Italian, împreună cu Domnul Marius Vizer, românul care a ridicat sportul la cote nebănuite la nivel internaţional, am dus o adevărată luptă dedicând timpul şi banii noştri şi, în anul 2016, legea prezentată de noi, **„Cittadinanza Sportiva" - „Cetăţenia Sportivă"** a devenit lege în Italia! Datorită a doi români care nu s-au lăsat intimidaţi de nimic, în Italia, copiii au drepturi egale în sport!

În 2013 a intervenit şi o problemă foarte mare pentru care am luptat şi pentru care nu renunţ până nu rezolv: problema violenţelor făcute românceor noastre în Sicilia. Aşa cum se vede din numeroasele articole despre ceea ce am făcut în mod concret, pot spune, Stimate Domn Preşedinte, Stimate Domn Dragnea, că am făcut denunţuri, că am vorbit cu autorităţile, că în mod sigur am făcut mai mult decât „vizita de curtoazie" pe care a făcut-o Doamna Ministru când a coborât, din „Olimp", jos, în Sicilia...

Anul acesta, am reacţionat şi mi-am apărat poporul împotriva denigrărilor aduse la adresa românilor de către Vicepreşedintele Camerei Deputaţilor din Italia, Luiggi Di Maio. Am angajat avocaţi şi nu voi renunţa până când nu cere scuze oficiale tuturor românilor!

Acum, după 7 ani de luptă pentru drepturile copiilor, drepturi care sunt încălcate din toate punctele de vedere, nu mai pot să aştept, din simplul motiv că pe aceşti copii abuzaţi în propriile drepturi nu îi apără nimeni. Parlamentul italian, sesizat de noi, nu a făcut altceva decât „interogări perlamentare". Am trimis scrisoare Preşedintelui Italiei, v-am informat şi pe Dumneavoastră, Domnule Preşedinte al României, pentru că vorbim de un număr foarte mare de copii români, în creştere, din păcate, pe care nu reuşim să-i protejăm. Aşadar, am trecut la fapte reale, am terminat de sperat, pentru că nimeni nu are curaj să oprească această mafie, şi am obţinut adeziunea Poporului care, în Italia, este „Suveran", conform Constituţiei, şi am depus la Curtea de Casaţie proiectul de lege care prevede rezolvarea, o dată pentru totdeauna, nu numai a problemei copiilor sechestraţi ilegal, ci şi a familiilor („Legea pentru apărarea copiilor şi a Familiei").

Domnule Preşedinte al României, Domnule Liviu Dragnea, este nevoie şi de sprijinul Dumneavoastră. În Italia există 8.000 de copii români care care au nevoie de Dumneavoastră, ACUM! Eu nu voi abanndona niciodată aceşti copii, dar eu sunt o simplă jurnalistă; de aceea, vă cer, din tot sufletul, să-mi acordaţi o întrevedere în care să vă expun punctul meu de vedere şi soluţia din punctul meu de vedere. Să nu uităm că suntem de răsul lumii, pentru că mămicile române îşi lasă copiii singuri în ţară, ca să poată pleca la muncă, în străinătate... Nu este păcat să nu demonstraţi că ţineţi la copiii României, că nu-i abandonaţi, că nu abandonaţi mămicile care nu au vrut să-şi lase copilaşii singuri în ţară? Pe de o parte moartea copiilor singuri în ţară, pe de altă parte moartea copiilor sechestraţi în casele de copii...

Vă rog, Stimate Domn Preşedinte, Stimate Domn Liviu Dragnea, Stimaţi Domni Miniştri, ajutaţi-mă să salvez copiii României!

Cu deosebit respect,
Izabela Pulpan

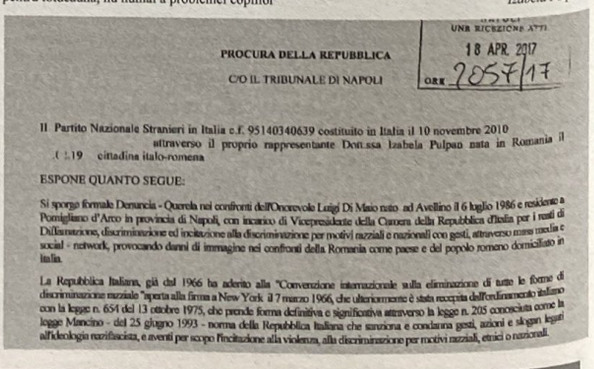

PROCURA DELLA REPUBBLICA
C/O IL TRIBUNALE DI NAPOLI

UNR RICEZIONE ATTI
18 APR. 2017
ORE 2057/17

Il Partito Nazionale Stranieri in Italia c.f. 95140340639 costituito in Italia il 10 novembre 2010
attraverso il proprio rappresentante Dott.ssa Izabela Pulpan nata in Romania il
(19 cittadina italo-romena

ESPONE QUANTO SEGUE:

Si sporge formale Denuncia - Querela nei confronti dell'Onorevole Luigi Di Maio nato ad Avellino il 6 luglio 1986 e residente a Pomigliano d'Arco in provincia di Napoli, con incarico di Vicepresidente della Camera della Repubblica d'Italia per i reati di Diffamazione, discriminazione ed incitazione alla discriminazione per motivi razziali o nazionali con gesti, attraverso mass media e social - network, provocando danni di immagine nei confronti della Romania come paese e del popolo romeno domiciliato in Italia.

La Repubblica Italiana, già dal 1966 ha aderito alla "Convenzione internazionale sulla eliminazione di tutte le forme di discriminazione razziale "aperta alla firma a New York il 7 marzo 1966, che ulteriormente è stata recepita dall'ordinamento italiano con la legge n. 654 del 13 ottobre 1975, che prende forma definitiva e significativa attraverso la legge n. 205 conosciuta come la legge Mancino - del 25 giugno 1993 - norma della Repubblica Italiana che sanziona e condanna gesti, azioni e slogan legati all'ideologia razzifascista, e aventi per scopo l'incitazione alla violenza, alla discriminazione per motivi razziali, etnici o nazionali.

Să revenim la denumirea tradiţională de „ţigan”!

La Vişeu de Sus, sub egida Fundaţiei Livia şi Ion Piso, în aula Centrului Documentar Expoziţional al Nobilimii Maramureşene, cu concursul Academiei Române şi participarea academicienilor Ioan Aurel Pop, Alexandru Surdu, a avut loc un Colocviu cu tema: “Corvineştii şi Nobilimea română Maramureşeană”, prilej cu care s-a dat citire acestui:

COMUNICAT DE PRESĂ

Etnonimul ţigan a fost folosit în vorbirea şi scrierea românească din cele mai vechi timpuri; chiar în vremea regilor angevini, în graiul valahilor apoi, şi în înscrisurile oficiale ale scolului XV!

De pildă, un act al regelui Sigismund de Luxemburg prin care ţiganii obţin dreptul de a umbla liber, actul din 1422 fiind descoperit de Eudoxiu de Hurmuzaki.

Din secolul al XVII-lea, prin Dimitrie Cantemir, cercetarea istoriei ţiganilor capătă importanţă; mai apoi, Kogălniceanu, Xenopol, Iorga, Giurescu, Djuvara referindu-se la această populaţie în al cărui limbaj se regăsesc cuvinte persane, greceşti, venită în părţile noastre o dată cu tătarii este utilizat –vreme de peste 570 de ani etnonimul ţigan, corespunzător cuvintelor limbilor europene: zigeuner, gitanes, zingaro, etc...

Care să fi fost interesul, cauza pentru care, o troică malefică pentru România contemporană –îi numesc aici pe Ion Iliescu-Petre Roman-Mugur Isărescu, a atentat cu deosebită violenţă la adresa vieţii naţiunii române?

Pentru ca această întrebare să nu capete valenţele unei retorici xenofobe voi spune, că printr-un Memorandum al MAE adresat Primului Ministru expresia ţigan a fost înlocuită în toate documentele şi înscrisurile de stat cu sintagma rom!

Politrucii fără să solicite asistenţă din partea Academiei Române, exclusiv la insistenţele unor cercuri occidentale finanţate de George SOROS, au tărât România şi pe toţi proprietarii paşaportului românesc într-o campanie de denigrare fără precedent, ca urmare suprapunerii substantivului român cu expresia rom!

Azi, în Europa –aşa zis civilizată românii sunt numiţi ţigani, abrevierea ROM, ceea care a validat si vizual crima îndreptată împotriva României fiind ulterior modificată: ROU!

Singurul politician care a sugerat Guvernului Văcăroiu revenirea la expresia “ţigan” şi utilizarea acestui cuvânt în continuare în toate documentele a fost ministrul de externe din acea perioada, Teodor Meleşcanu.

Nici până azi nu s-a revenit la expresia consacrată, de mai bine de o jumătate de mileniu aceea de ŢIGAN!

Cronica Vişeuană cere Academiei Române - adresându-se excelenţelor Domniilor Voastre, iniţierea şi propunerea de validare de către Parlamentul României a unui proiect de modificare a Constituţiei prin care să fie identificate, nominalizate şi validate toate etniile aflate pe teritoriul României din 1877, aşa cum erau acestea la data obţinerii independenţei statului!

Mircea ŞERBAN
Senior editor
Vişeu de Sus, la 15. 09. 2017

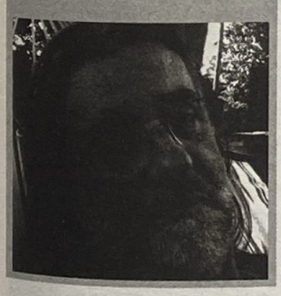

EXERGUM

„Dacă prin vot am putea schimba ceva, nimeni nu ne-ar mai lăsa să votăm.”

Mark Twain

APEL CĂTRE SECRETARUL GENERAL NATO ŞI MINIŞTRII APĂRĂRII DIN STATELE MEMBRE NATO

Domnilor,

Sindicatul Cadrelor Militare Disponibilizate (SCMD), înfiinţat în 2009 în baza Recomandării nr. 1572/2002 a Consiliului Europei, grupează cadre militare în rezervă provenite din toate structurile Ministerului Apărării, Ministerului de Interne şi Serviciilor speciale din România. În majoritate, membrii noştri sunt foşti participanţi în Teatre de Operaţii, sub stindard NATO, ori absolvenţi ai unor cursuri de pregătire în politici de apărare, urmate în SUA şi Canada sau în alte state membre NATO.

Celor care au fost pregătiţi în America de Nord li s-a pus, cu obstinaţie, întrebarea: *„De ce militarii români, pregătiţi la Moscova sau la Garmish sunt la întoarcere avansaţi în grad şi postaţi în funcţii de comandă, în timp ce aceia pregătiţi în America de Nord, la întoarcere, sunt trecuţi în rezervă?”*. Reamintim, în acest sens, ancheta pe teren, efectuată în anul 2000, de o echipa mixtă canadiano-americană.

În conexiune cu posibilul răspuns la această întrebare, va informăm prin prezenta că, începând cu luna mai a acestui an, s-a declanşat un război imagologic şi psihologic fără precedent în România şi în lume, împotriva structurilor militare române. Fără precedent, deoarece experimentul declanşat în 2010 de preşedintele Traian Băsescu a fost incomparabil mai puţin periculos.

În 2010, vă reamintim, am fost înjosiţi, insultaţi, supuşi oprobriului public, printr-un val de minciuni propagandistice şi transformaţi în asistaţi social, trăind (imagologic) din mila publică, numai noi, rezerviştii. Astăzi, în 2017, sunt atacaţi şi demonizaţi, în egală măsură, militarii şi poliţiştii activi şi rezerviştii.

În 2010 ne agresau doar o parte a clasei politice şi o parte a mass-media, astăzi suntem obiectul ofensivei tuturor. Nimeni nu vrea să conştientizeze că incriminatele legi privind salarizarea şi pensionarea militarilor au fost elaborate în conformitate cu legislaţia specifică din statele membre NATO. Sunt apărate, cu îndârjire, statutele structurilor militare vechi, din perioada Tratatului de la Varşovia.

Vârful de lance al ofensivei împotriva militarilor şi poliţiştilor este ministrul Muncii care, legal, nu mai are, de la 1 ianuarie 2016, nicio competenţă asupra sistemului militar de care răspunde în mod nemijlocit, în Guvern, ministrul Apărării. Aceasta este explicaţia demiterii, printr-o diversiune tipic KGB-istă, a ministrului Apărării – Adrian ŢUŢUIANU, exact în momentul în care cei care puteau să-l protejeze, negociau la Washington întâlnirea domniei sale cu omologul american. Ministrul a încercat să-şi facă datoria, împotrivindu-se măsurilor abuzive luate de ministrul Muncii, la comandă externă.

Prin Legea nr. 153/2017 a salarizării unitare, au fost coborâţi coeficienţii de salarizare a militarilor şi poliţiştilor, în bătaie de joc, la cote ce fac meseriile respective neatractive pentru tineri. Astfel, Şeful Statului Major al Armatei Române are coeficientul de salarizare 4,36, similar unui balerin angajat la Opera de Stat sau unei secretare de primărie.

În ceea ce-i priveşte pe rezerviştii, a căror Lege a pensiilor militare de stat a fost déjà distrusă de Ordonanţa 57/2015 a Guvernului Cioloş, care i-a denaturat întregul sens, aceştia au fost complet decuplaţi de structurile active, prin Ordonanţa de Urgenţă a Guvernului nr. 59/2017, care legiferează, împotriva lor, discriminarea faţă de civili şi dubla impozitare. Dată în luna iulie a.c., această ordonanţă anunţă că va intră în vigoare la 15 septembrie, îndemnându-i, practic, pe profesioniştii din Armată, Jandarmerie, Poliţie şi Servicii, să treacă rapid în rezervă. Forţele Armate Române au suferit, aşadar, o adevărată hemoragie de cadre şi luptători, aceştia pensionandu-se cu miile, până la data de 14 septembrie, dată a declanşării celei mari aplicaţii, din Istorie, a Armatei Roşii, la flancul estic al NATO. Măsura a fost şi este considerată de noi un act de trădare naţională fără precedent, dar şi un act de trădare a intereselor NATO, prin demantelarea flancului estic al Alianţei, exact în faţa unei demonstraţii de forţă care poate fi considerată o ameninţare.

Bătaia de joc mediatică la adresa structurilor militare continuă. Într-un secret absolut, ministrul Muncii pregăteşte o lege a sistemului unitar de pensii care, în dispreţul întregii legislaţii de profil din statele membre NATO şi UE, va distruge complet rezerva structurilor militare româneşti.

Ca sindicat al rezerviştilor, noi ne-am făcut şi ne facem în continuare datoria. Drept pentru care, vă atragem atenţia că astfel de experimente au avut loc, fără succes, în mai multe state europene, iar în 2010, când experimentul părea a fi reuşit în România, o legislaţie identică a apărut în Ungaria, scoţând armata ungară în stradă, în perioada februarie-mai 2011. Sindicatul nostru a luat, atunci, legătură că camarazii unguri, propunând un plan comun de acţiune în interesul ambelor armate şi ţări, dar şi al NATO, şi a organizat în întreaga Românie ample manifestaţii stradale şi acţiuni în justiţie.

Într-o situaţie infinit mai grea, astăzi, vom încerca din nou să rezistăm, atrăgându-va însă, respectuos, atenţia că, dacă vom pierde noua bătălie şi noul experiment va reuşi în România, el se va extinde rapid asupra tutuor armatelor statelor membre NATO (a se vedea motivele recentei demisii a ministrului francez al Apărării) şi colapsul NATO va fi iminent.

Pe cale de consecinţă, va transmitem rugămintea de a-i interpela pe Preşedintele României şi pe Primul Ministru, pe tema nerespectării condiţiilor asumate, inclusiv în Anexe, de România, prin Tratatul de aderare la NATO, şi a înlocuirii legislaţiei de tip european şi nord-american cu măsuri de inspiraţie clar populist-sovietică, mai mult decât staliniste.

Considerăm că fluctuaţia şi oscilaţia legislativă, în privinţa militarilor şi poliţiştilor români, periclitează orice strategie şi investiţie NATO în România, prin lipsa de predictibilitate a carierei cadrelor militare şi de poliţie déjà pregătite şi care au colaborat eficient cu forţele Alianţei, în cadrul misiunilor NATO.

Honor et patria! Vae victis!

Preşedintele S.C.M.D.
Col. (r) dr. Mircea DOGARU

ION PENA, un poet care, fără a mai fi, ESTE

Am primit de la Marin Scarlat un amplu material documentar despre Ion Pena, publicist, poet, epigramist şi prozator teleormănean, despre care presa literară din perioada interbelică s-a exprimat elogios, dar care, acum, este aproape uitat. Originar, după tată, din judeţul Romanaţi, Ion Pena a murit pe front, în 1944 şi este înmormântat în Cimitirul Eroilor din Alba Iulia. Un destin care, iată, s-a diseminat pe toată harta ţării...

Înainte de a părăsi această lume, la numai 33 de ani (în 29 iulie 1944), scriitorului i-au rămas mai multe manuscrise, dintre care şase volume erau pregătite pentru tipar.

Din referinţele trimise de Marin Scarlat, spicuim două fragmente din cronica lui Ştefan Baciu din «Universul Literar» din 7 martie 1942, revistă care apărea într-un tiraj de 100.000 de exemplare, fiind suplimentul celui mai influent ziar din perioada interbelică, «Universul»:

„Întâia poezie citită, a fost şi prima revelaţie. Scrisoarea primita ne rezerva surpriza unui poet plin de un talent robust, original şi format, care face o figură cu totul aparte în corul celorlalţi. Poezia se chema „Scrisoare din oraş” şi nota de adâncă frământare ce o conţine, nu ne îndoim că va fi remarcată de toţi cei ce urmăresc aceste preocupări!”.

„Astăzi Ion Pena vine între noi cu o liră cu totul înnoită, aşezându-se dintr’odată pe primul plan al poeziei tinere ... Oricum, versurile lui trebuiesc citite cu toată atenţia. În miezul lor se bate un poet de rasă care semnează simplu şi desluşit: Ion Pena. Celelalte poezii, toate, una mai întreagă decât cealaltă. „Iată un poet!”, am exclamat către camarazii mei după ce isprăvisem lectura lor. Şi nu mă înşelasem deloc: Ion Pena, acest nou poet, i-a cucerit şi pe ei, prin simpla lectură, fără reverenţe şi fără salamalecuri. Aceasta este pecetea talentului.”

Hei, moarte

Hei, moarte, ce treci ca un vânt,
cu zile de cer şi pământ,
opreşte trasura dealtul cu noi,
dealtul atâtui gunoi.

şi stai ca să bem un cotnar
magnific de bun şi de rar,
cotnar bătrânesc,
cu pulpă de lut românesc.

Hei, moarte, ursuză şi rea,
cu fruntea de negură grea
deshumă focoşii cărlani
să bem un milion de ani,
să bem sacadat şi urât
cu toată durerea în gât.

Tu, moarte, nimic nu câştigi
că noaptea în ochi mi-o înfigi
şi-alături de-atâţia nebuni
un hoit obosit mai aduni.

Tu, moarte la fel hăueşti
cu lupii şi câinii cereşti,
că omul în viaţă adastă
o vârstă mai vastă.

Ci lasă porunca eternă
şi vino cu noi în tavernă
la mese bălţate şi mici,
cu turme de palizi calici.

Petrece cu noi şi te joacă,
bizară, hidoasă, potroacă,
reteză-ne palma, ne fură din bile
dar lasă-ne sacul de zile.

Ah, iată şi iată – n’asculţi
ruga atâtor desculţi.

Hei, moarte, ceceaşi rămâi
în legile astea lălăi ...
un rece tăcut negustor
pe-al vieţii pridvor.

Te bucuri s’adoarmă drumeţul
dai preţul.
şi-alături cu fraţii şi naşii
îi iei chiuitul şi paşii.

Hai, trage’n bătătură,
să mă sui în trăsură.

(„UNIVERSUL LITERAR”, 3 septembrie 1939)

Lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba, sau metamorfoza sistemului colonial

De-a lungul timpului, colonialismul, ca orice fenomen social, a evoluat, manifestându-se în forme diferite, dar păstrându-şi nealterată esenţa, caracterul său de sistem de subjugare şi exploatare a altor popoare. Perpetua tendinţă a imperiilor, de a se mări prin acaparerea unor teritorii aflate în vecinătate, a făcut victime încă din antichitate. Spre deosebire, însă, de colonialismul, să-i spunem „clasic”, căruia, în mare măsură i s-a pus capăt în secolul al douăzecilea şi care presupunea cuceriri teritoriale, stăpânirea şi administrarea efectivă a acestora, dominaţia colonială de tip nou, cu care avem deaface, la începutul celui de-al treilea mileniu şi pe care îl putem denumi „neocolonialism, nu mai recurge neapărat la rapturi teritoriale, ci îmbracă haine noi, ascunzându-se sub masca înşelătoare a relaţiilor de prietenie şi colaborare internaţională, a transferului dezinteresat de „progres”, „prosperitate” şi „democraţie” către popoare considerate a fi „inapoiate” sau „rămase în urmă”.

În contextul economiei de piaţă, al egalităţii formale privind şansele competiţionale în afaceri, opresiunea de tip colonialist este machiavelic disimulată, contrastul între nivelurile de dezvoltare a ţărilor, rezultat în urma exploatării celor slabi de către cei puternici, fiind pus pe seama incapacităţii antreprenoriale a unora şi a eficienţei de excepţie a altora. Dar, în pofida aspectelor formale „echitabile” ale competiţiei de pe piaţa globală, cunoscuta zicală precum că „peştele cel mare îl înghite pe cel mic” rămâne întru totul valabilă. Faptul că regulile jocului sunt dictate de către agenţii economici puternici, inclusiv, uneori, sub pretexte extraeconomice, permite acestora realizarea unui profit disproporţionat de mare în raport cu cel al jucătorilor mai slabi. Pentru ca treaba să meargă mai uşor, marile companii pun în mişcare şi aparatul de stat, prin intermediul căruia sunt create instrumente juridice, interne şi internaţionale, care le avantajează. Acestui scop îi serveşte, de pildă, introducerea în legislaţia economică a unor prevederi privind liberalizarea pieţelor, combaterea protecţionismului, a taxelor vamale sau a altor modalităţi prin care statele îşi pot apăra interesele economice. Deschiderea frontierelor pentru comerţ şi liberalizarea pieţelor nu este la fel de avantajoasă pentru ţările subdezvoltate ca pentru cele dezvoltate. Acordurile economice inechitabile, în cadrul cărora acţionează de când lumea „foarfeca preţurilor” (materii prime şi mână de lucru ieftine versus produse industriale şi servicii scumpe) produc adevărate dezastre în balanţa comercială a ţărilor subdezvoltate.

Întrucât, de regulă, relaţiile de afaceri se desfăşoară între societăţi comerciale private, se insinuiază că statele nu mai sunt implicate în economie şi, ca atare, că vechiul colonialism statal, clasic, a dispărut, că, noile realităţi economice se creează exclusiv în funcţie de eficienţa şi capacitatea competiţională a diferitelor companii, ţările din care acestea provin beneficiind, în mod firesc, de succesele lor. În realitate, statele, guvernele lor, nu asistă pasiv la desfăşurarea competiţiei între societăţile comerciale, ci intervin, pe diverse căi, pentru a influienţa desfăşurarea acesteia într-o direcţie sau alta. Inadmisibilă este, însă, situaţia când imixtiunea nu se limitează la acţiuni pe plan autohton. Asistăm, în zilele noastre, la amestecul, uneori grosolan, al guvernelor unor mari puteri în viaţa politică sau economică a ţărilor mici, subdezvoltate, la presiuni exercitate de către ele, în scopul influienţării conduitei organelor de conducere legitime ale diferitelor ţări. Sub diferite pretexte, se forţează adoptarea sau respingerea unor legi în interesul companiilor comerciale private străine. Un rol important, în această ordine de idei, îl joacă „lobby”-ul exercitat de numeroase fundaţii şi O.N.G-uri finanţate din exterior.

Guvernele statelor mari îşi aduc din plin contribuţia la liberalizarea accelerată a pieţelor pe plan internaţional. Globalizarea face parte din strategia înlocuirii sistemului colonial clasic printr-unul nou, perfecţionat, în cadrul căruia stăpânirea teritorială exercitată, în trecut, de către guvernele imperiilor coloniale este substituită prin dominaţia marilor trusturi, originare cam tot din fostele imperii. Faptul că, în cadrul acestui sistem, unor ţări le revine rolul de furnizoare de produse industriale şi servicii scumpe şi altora doar de furnizoare de materii prime şi mână de lucru ieftine, cu consecinţele de rigoare pe planul bunăstării lor, este semnificativ.

Nedispunând de resurse economice, de forţă politică şi militară, pe măsura marilor puteri, ţărilor mici nu le rămân ca arme de apărare împotriva tendinţelor neocolonialiste decât voinţa de a-şi apăra cu dârzenie bunurile, drepturile, libertatea şi suveranitatea, hotărârea de a se opune oricăror încercări de ştirbire a lor, perseverenţa neabătută în promovarea intereselor naţionale. Comportamentul demn, vertical, în relaţiile cu partenerii, sunt de natură să tempereze, într-o anumită măsură, presiunile noului colonialism. Se vede de la o poştă că demersurile neocolonialiste sunt mult uşurate de obedienţa, de lipsa demnităţii şi verticalităţii conducătorilor diferitelor ţări, de mimetismul gratuit şi uşurinţa cu care, din dorinţa de a intra în graţiile străinătăţii „emancipate”, ei sunt dispuşi să trădeze obiceiurile şi tradiţiile popoarelor lor, îndemnându-le să-şi schimbe modul de viaţă şi chiar să renunţe la atribute majore ale identităţii lor naţionale. Contrar aşteptărilor celor care se comportă în acest mod, rezultatele obţinute sunt dezastruoase.

Cornel Almăşan

CRONICA FURIOSULUI

REPLICILE DURUTULUI

Într-o lume incertă, dilematică, violentă, pauperă, revanşardă, în care se luptă cei cu un Dumnezeu (al lor) cu cei fără nici un Dumnezeu s-a născut din pixeli şi din foşnet de hârtie hebdomadarul *Certitudinea*, publicaţie în paginile căreia sunt chemat să-mi manifest furia reportericească, să scot din rastel armele gazetăriei beligene, să fac front comun cu puţini căuzaşi curajoşi, intransigenţi şi vigilenţi ai românismului.

Când să mă aplec pe tastatură ca să ar ogorul de alb şi să semăn seminţe de concordie, sună telefonul din Străinezia. Un evadat din iadul totalitar în raiul democratic are chef de vorbă:

„Ţara voastră (câtă şi cât mai e a voastră), să te bucuri c-o ai!" mi-a zis un amicul etranjer.

„C-o ce? Cobai!?" am reacţionat recepţionând fonic şi paronimic.

„Tu ai zis-o şi cine spune ăla e!" a continuat preopinentul.

„Nu cobi!" am marşat, ludic, cu tristeţea inclusă.

„Nu cobese, ci observ: dacă România dinaintea eliminării ceauşismului – că nu putem vorbi de eliminarea (şi a) comunismului – era la pământ, ceea ce aţi făcut (susnicii deciziei, dar şi tu, ca alegător!) este ca-ţi aşezat-o pe butuci, apoi aţi sălţat-o (pe bucăţi şi ctitorii odioase!) pe tarabă şi i-aţi pus cruce, privind cum vi se scurge printre degete şi se tot duce."

„Unde s-a dus, că eu o văd tot aici, ca-n articolul unu din Constituţie, gata să-şi serbeze Unirea centenară!?"

„S-o crezi tu că e aşa. Iar despre serbarea de la anul vom mai vorbi... Nu uita că suprafaţa are şi adâncime, dedesubt, dedesubturi, pe unde mişună mişmaşul politic, compromisul comisionului vânzătorilor, arginţii trădării, înţelegerile „balcanice", cedările oneroase de flotă şi suveranitate, de mine şi patrimoniu naţional, de forţe armate şi mamici, de aur (galben din roşul montan, verde din spaţiul mioritic, negru din „marea cea mare", cenuşiu din cămările almei mater) tot şi toate, de dragul democraţiei dependenţei, securităţii globale, conviviului euro-atlantic"... turui congenerul meu, făcându-mă să mă uit saşiu cu ochii minţii, dar n-am tăcut:

„Eşti pesimist, rău de gură sau plătit de vreo agenturâ să maculezi eforturi politice, victorii economice, confort social, nivel de trai, standard de ţară, sanitate şi ordine civică, cultură şi civilizaţie carpato-danubiano-pontică, parteneriat şi cooperare!"

Mi-am dat seama că-i dădusem replica în gol. Convorbirea se întrerupsese din motive tehnice sau, mai ştii, din pricini tactice ale gestionarilor devenirii noastre, îngeri păzitori ai spaţiului, timpului, poporului, partidelor, ministerelor, puterilor cătuşitrele şi separate ale statului de drept, inclusiv a patra putere, ubicuiri şi plenipotenţiarii experimentului post-dictatorial. Sperăm ca în această luptă pentru pace să rămânem sub scut!

Nicolae Rotaru

A început aplicarea „Directivelor CIA pentru Europa de Est"?

Luni, 9 octombrie, la Memorialul Holocaustului din Bucureşti, într-un discurs rostit cu prilejul Zilei Naţionale de Comemorare a Holocaustului, ambasadorul SUA la Bucureşti, Hans Klemm, a dat următoarea declaraţie:

"Pentru aproape 50 de ani după cel de-al Doilea Război Mondial, amintirea ororilor Holocaustului a servit pentru întregul continent drept piedică în faţa antisemitismului. Şi totuşi, astăzi, cei care se opun liberalismului şi îmbrăţişează naţionalismul economic caută din nou să îi atace şi să îi demonizeze pe evrei din Europa şi pe cei din afara ei. Fac acest lucru direct, prin manifestaţii naţionaliste şi vandalizarea memorialelor şi a cimitirelor. Dar fac acest lucru şi indirect, prin atacarea companiilor multinaţionale şi prin aluzii la pretinse şi presupus infame legături evreieşti ale unor întreprinderi legitime cu scopul de a alimenta animozitate şi de a prezenta concluzii funeste. Recrudescenţa acestei retorici antisemite, însoţite de transformările economice cauzate de globalizare, constituie un teren fertil pentru cei care încearcă să manipuleze opinia publică şi să îndepărteze România de temelia principiilor ei euro-atlantice [...]. Politicienii şi jurnaliştii care cedează tentaţiei de a folosi aceste scenarii o fac probabil din oportunism, simţind că există şansa unui câştig pe termen scurt, chiar dacă ei nu cred în mod necesar în respectivele scenarii. Dar acest oportunism este în cele din urmă devastator. Iar prin intermediul acestuia se realizează de fapt opera duşmanilor noştri, a celor care încearcă să ne facă rău".

Nu ştiu dacă atitudinea ambasadorului Hans Klemm reflectă poziţia actuală a SUA, sau doar poziţia SUA de pe vremea preşedinţiei lui Barak Obama dar, indiferent de această poziţie, discursul este de o transparenţă care-ţi dă fiori. Căci, pentru orice analist serios, subtextul declaraţiei este îndubitabil: *„Terminaţi cu naţionalismele, terminaţi cu aluziile la evrei şi atacurile la multinaţionale* că ne supărăm!". El afirmă, aproape textual, că *„atacarea companiilor multinaţionale"* este echivalentă cu demonizarea (indirectă, ce-i drept), a *„evreilor din Europa şi a celor din afara ei"*. Este o ameninţare de tip NKVD-ist, împotriva *„celor care se opun liberalismului şi îmbrăţişează naţionalismul economic"*.

Concluzia, dacă poziţia lui Hans Klemm este oficială (şi n-are cum să nu fie!) este înspăimântătoare: retrăim, la începput de mileniu trei, renaşterea celei mai neagre perioade din istoria modernă a României: „era ticăloşilor" sau perioada stalinistă. În spatele cuvintelor lui Hans Klemm se ascund, probabil, „Directivele CIA pentru Europa de Est". Cu sau fără voia lui Donald Trump!

Miron Manega

ADRIAN PĂUNESCU

MARŞ DE ADIO

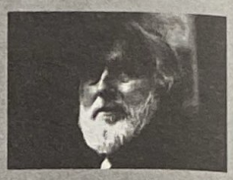

La muncă, derbedei, că trece anul
şi vin âilalţi şi-or să vă ia ciolanul.

Făceaţi pe democraţii cei cucernici,
Cristosul mamii voastre de nemernici!

Scuipaţi-vă-ntre voi cum se cuvine
şi-apoi convingeţi-vă că e bine.

C-aţi luat o ţară de mai mare dragul
şi i-aţi distrus averile şi steagul.

Şi, prin complicităţi cu demoni aprigi,
aţi desfiinţat uzine, câmpuri, fabrici.

Şi, prin vânzări de ţară infernale,
aţi omorât cu voia animale.

S-ajungem colonia de ocară
care-şi va cere scuze în maghiară.

La greul greu care mereu ne-ncearcă,
răspundeţi cu un greu de moarte, parcă.

Şi i-aţi găsit şi bolii un remediu,
întoarceţi România-n Evul Mediu.

Ce căzături, ce târfe, ce mizerii,
v-aş desena cu acul, să vă sperii.

Dar voi nici sânge nu aveţi în vine,
ci credite din călimări străine.

Le ştiţi lui Hitler şi lui Stalin taina
şi-mpingeţi Bucovina în Ucraina.

Aşa cum ceilalţi, limpezească-i valul,
s-au compromis, negustorind Ardealul.

De unde sunteţi, mă, din ce găoace,
cum v-au putut părinţii voştri face?

Ce condimente le-au picat în spermă,
de e trădarea voastră-atât de fermă?

Aţi pus nenorocita voastră labă
pe-această tristă ţară basarabă.

Şi vreţi cu-amenințarea şi cu biciul,
s-o faceţi curva voastră de serviciu.

Mimaţi respectul pentru cele sfinte,
dar vindeţi şi pământuri, şi morminte.

Aţi inventat examene severe,
supunere poporului spre-a-i cere.

Şi toată zbaterea a fost degeaba,
că-n nas mai marii v-au închis taraba.

Minciuna voastră v-a adus pe scenă,
actori într-o politică obscenă.

Şi-acum, că-i un prăpăd întreaga ţară,
ia cereţi-vă, puţintel, afară.
Decât să vă trimită ţara noastră,
mai bine mergeţi voi la mama voastră.

Plecaţi de-aici, cu-o grabă funerară,
să nu albanizaţi această ţară.

Băgaţi viteză, că vă trece anul
şi s-a scurtat şi s-a-nvechit ciolanul.

Şi ce vă pot eu spune, la plecare,
decât lozinca lui Fănuş cel mare:

Nenorociţilor, se rupe şnurul,
„La muncă, la bătut ţăruşi *cu curul!".*

Adrian Păunescu,
5–6 iulie 1997, Dăbuleni

YANUS

Prostia, proştii...

Valeriu Pricină

Se crede, convenţional, că prostul este o persoană cu un randament intelectual scăzut, cu slabe capacităţi de percepţie şi cu vizibil reduse disponibilităţi în materie dedumirire, că este lipsită de fineţea reflectării interioare a formelor, ori a pătrunderii în arhitectura complexă a conţinuturilor. Deci, acela care nu prea învaţă lesne chiar şi atunci când se străduieşte din răsputeri, care nu prea pricepe el cum vine treaba cu ecuaţia de gradul cutare, cu structura atomului sau curbura spaţiului, care nu prea se scaldă în idei sau în abstracţiuni, căruia trebuie să-i explici de zece ori ca să se desluşească o dată, este, în genere, ceea ce se cheamă un prost. Fals! În primul rând pentru că Sfânta Scriptură îi numeşte, cu înţelepciune, pe cei săraci cu duhul, dar bogaţi întru credinţă, printre moştenitorii Împărăţiei Cerurilor. Apoi, într-o proiecţie cât mai naturală cu putinţă, nu cel mai neînzestrat mental este sursa răului în lume căci, în calitate de fiinţă a acesteia, lăsată de Dumnezeu, el îşi este sieşi suficient întru existare, asemenea oricărei alteia neînzestrată chiar deloc cu raţiune - de la gâză, la elefant.

În realitate, prostul şi prostia nu se pot defini decât în raport cu etica şi morala, fiind ei, adică prostul şi prostia, puternici, uneori mortali agenţi patogeni infiltraţi şi diseminaţi în materia acestora. Prostia, de la simplu la complex, de la comuna săcăială, la aparent inofensivul deranj în mediu, de la la crimă la genocid şi holocaust, este sursa inepuizabilă a răului, este dovada faptului că Edenul este permanent şi dintotdeauna bântuit de furtunile Apocalipsei, iar prostul este agentul, este elementul care-i întreţine în permanenţă reacţia producătoare de otrăvuri.

Lumea, pe principiul omul potrivit la locul potrivit, are în egală măsură nevoie şi de cel care sapă cu râvnă la şanţuri, care dă cu lopata ori cu târnăcopul, chiar dacă este majoritar şi, aparent, nu pricepe el prea multe, ca şi de cel care lucrează febril, concentrat, cu minunea de instrument denumită minte. Este dovedit faptul că răul produs este cu atât mai mare cu cât cel care-l produce este mai înzestrat şi că sărăcia cu duhul,cuminte, harnică, ascultătoare, este nu doar inofensivă, ci chiar producătoare de valori. Deci, prost cu adevărat, adică ins dotat cu atributele nocivităţii absolute, este, în fapt, cel care se opune permanent desfăşurării proceselor fireşti, pozitive, cel care îşi bate joc sistematic de legi şi norme, cel care ne jefuieşte în permanenţă fie de bunuri, fie de speranţe, cel care se scaldă, precum porcul în smârc, în delaţiune, în trădare, cel care înşală încrederea dorind în permanenţă atât locuri, cât şi recunoaşteri care nu i se cuvin.

Prostul este un veşnic răuvoitor.

Prostul dispreţuieşte omul, natura, sentimentele, sacrul.

Prostul arestează, violează, tezaurizează doar pentru sine valori, dar nu le produce efectiv.

Invidia e sensibilitatea prostului, eşecul general, provocat în folosul lui, îi este jubilaţie.

Prostul nu e capabil de iubire, pentru că iubirea este credinţă.

Nenorocirea cea mare provine din faptul că, de regulă, prostia este îngrozitor de deşteaptă, de inventivă, de dinamică, de, paradoxal, cultă, chiar dacă nu produce opere, ci dezastre.

Geme spaţiul uman din jurul nostru - atât cel militar, cât şi cel civil - de proşti cu C.V.-uri încărcate de isprăvi intelectuale - licenţe, doctorate, cursuri în străinătate absolvite prin aşezăminte parcă anume pregătite pentru ei de noii prieteni întru democraţie şi care par a fi imuni la simpla observaţie că aproape toţi aceia pe care îi onorează cu diplome îngroaşă în spaţiul naţional divizia de profitori superpuşi.

Geme piaţa prostiei de tomuri savante. Geme Patria de patrioţi, cum ar spune un clasic.

Dar, cu cât dezastrul românesc e mai mare, cu cât prostia devine în arealul carpato-danubian aproape o oranduire socială nouă, postdecembristă, cu atât proştii noştri de seamă străluces mai intens. Nici nu ştiu prea bine dacă atât de acuzatul de prostie Nea" Nicu îşi merită mai mult eticheta aceasta decât aceia care i-au moştenit nu "avera", ci protocolul secret al confiscării ei, în forme noi şi cu mult mai subtile, mai individual profitabile.

Dar, despre proşti, ca şi despre morţi, numai de bine!

MICROSCOP TEATRAL

„SHYLOCK" la Teatrul de Comedie

Florin Zamfirescu

Am văzut, în avanpremieră, un spectacol la Teatrul de Comedie, SHYLOCK de Gareth Armstrong, marca Horaţiu Mălăele.

Scenografia Iuliana Vîlsan, cu Horaţiu Mălăele, George Mihăiţă, Mirela Zeta/Lia Sinchevici, Bogdan Mălăele, Anghel Damian, Lucian Ionescu, Ruxandra Grecu, Vlad Bîrzanu.

O capodoperă!

Într-un spaţiu de o modernitate ireproşabilă, fără ostentaţii şi plin de sugestii de-a dreptul magice, evoluţia grupului actoricesc încântă, timp de o oră şi un sfert, o sala vrăjită de performanţa artistică.

Actul scenic este sprijinit cu finețe de compozitorul si cântăreţul, deja celebru la noi, Radu Captari.

Horaţiu Mălăele, care nu mai este „doar actor" de multă vreme, devenit un personaj de talia lui Charlot, evoluează cu arabescuri fără cusur alături de George Mihăiţă, şi el în cea mai bună formş.

Părăsind sala, spectatorul, fără excepţie, îşi va spune «sărmanul evreu"! Alungat, păcălit, deposedat şi vânat de mii de ani, ar avea toate drepturile să se răzbune... Şi el nu o face, ne spune doar povestea avatarului...

Teatrul de Comedie ne aduce o mare performanţă printr-un spectacol căruia îi prevăd un teribil succes naţional şi mai ales internaţional, dată fiind tema, oricât de inactuală, atât de abil aleasă.

As spune chiar atât de abil tratată...

EXERGUM

"Niciun om pe lume nu-i doar un ostrov stingher şi de sine stătător. Fiecare om este o bucăţică din Univers, o parte din întregul cel de căpetenie. Dacă marea îi smulge cu valurile un bulgăre, Europa este împuţinată, aşa cum ar fi orice bulgăre de pământ, ori moşia ta, ori a prietenilor tăi. Moartea oricărui om mă vatămă pe mine, fiindcă mă aflu cuprins în omenire. De aceea, niciodată să nu întrebi pentru cine bat clopotele. Pentru tine bat".

(John Donne)

EXERGUM

„... această ţară (România!) va fi o colonie perfectă pentru Franţa... Naivitatea românilor merge până la a considera Franţa o soră mai mare... Chiar în condiţiile grele ale acestui război ne-am scos cvintuplat investiţiile făcute în armata română... Având în vedere poziţia geografică extraordinară a României, propun să o transformăm cât mai repede în colonie a Franţei..."

(fragment din scrisoarea generalului Henry Mathias Berthelot către marele cartier francez, trimisă de la Târnovo, la 19 octombrie 1918)

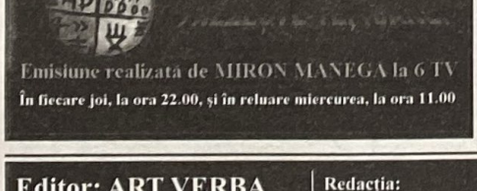

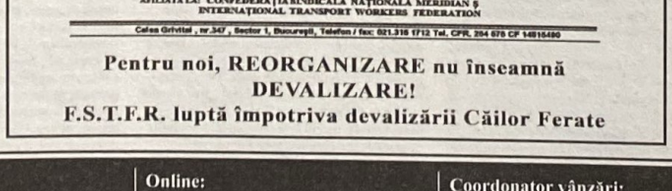

Editor: ART VERBA
Cont la Banca Transilvania, Bucureşti:
RO56BTRLRONCRT0014531603

Redacţia:
Bd. General Gheorghe Magheru
28-30, Bucureşti
Tel. 0746.201.412

Online:
www.certitudinea.ro
office@certitudinea.ro
contact@certitudinea.ro

Coordonator vânzări:
Dan Ungureanu
dan.ungureanu@certitudinea.ro
Tel.: 0721 877 061

DTP: Florin Mănescu
Tipărit la: SIGMA MEDIA
ISSN 2559 - 6918 • ISSN-L 2559 - 6918